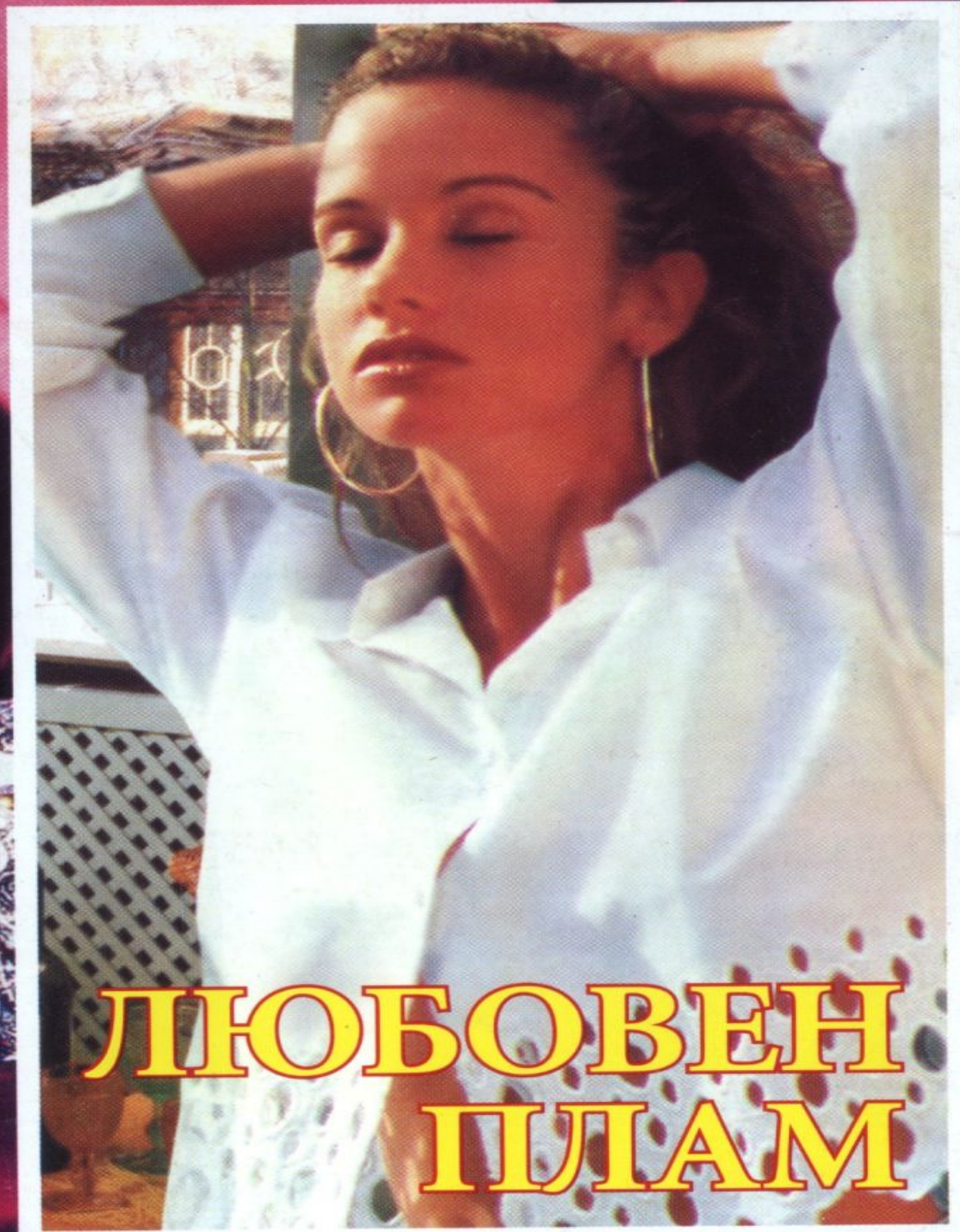

СЮЗЪН КАЙЛ

«Световни автори»

ЛЮБОВЕН
ПЛАМ

СМВО

СЮЗЪН КАЙЛ ЛЮБОВЕН ПЛАМ

Превод: Елена Атанасова

chitanka.info

Габи хвана ръката му, сложи я на корема си и потърси тъмните му очи. Боуи онемя от щастие. Беше истинско чудо, че я имаше, че тя го обичаше и щеше да го дари с дете, което да затвори кръга на любовта им.

ПЪРВА ГЛАВА

Точно когато Габи си мислеше, че би могло да стане още по-лошо, започна да вали. Тя изохка, като се опитваше да покрие с дъждобрана си обектива на фотоапарата, и продължи да снима встрани от червените и сини мигащи светлини, за да не развали кадъра.

— Да не си полудяла?! — измърмори слабичкият мъж до нея и я дръпна надолу в мига, когато един куршум профуча покрай ухото ѝ. — Габи, това беше глупаво!

— Затвори си устата и продължи да водиш бележки — отвърна тя разсеяно.

Щракането на фотоапарата бе заглушено от нови изстрели. Вероятно се стреляше с автоматичен пистолет. Нападателят, притиснат в старата сграда на магазина, вече бе убил управителя и отказваше да преговаря.

— Заложницата е бременна. Опитай се да узнаеш името ѝ.

— Ще престанеш ли да ми издаваш заповеди?! — изсумтя мъжът. — Зная как да отразявам събитията.

„О, разбира се, че знаеш — помисли си Габи, — стига те да стават в някой светски салон или луксозен ресторант. И ако това не е дяволски лош късмет! Само Харингтън да е свободен, когато ми трябва фотограф.“

След като бе започнала престрелката на улицата, Харингтън се бе залепил за една полицейска кола и отказваше да се помръдне. Габи нямаше друг избор, освен да му предостави воденето на записките. Тя отметна назад дългата си черна коса. Вече беше цялата подгизнала, джинсите и обемистият ѝ розов пуловер бяха прилепнали към тялото ѝ.

— Не трябваше да допускам Джони да ме уговори да тръгна с теб — продължаваше да мърмори Фред Харингтън, гледайки я злобно през дебелия лещи на очилата си.

— Ако Джони беше дошъл, сега щеше да е някъде отпред, където е колегата от вестник „бюлетин“. За бога, Уилсън, махни се

оттам! — изкрещя Габи на високия мъж с вързана на опашка коса, който се движеше по самата огнева линия.

Той я погледна и ѝ махна с ръка за поздрав.

— О, това си ти, Кейн — усмихна се широко.

В същия момент един намръщен полицай го сграбчи енергично и го повали на земята върху фотоапарата му.

— Браво, офицер! — изрева Фред.

Габи го сръга с лакът.

— Предател!

— Глупаците трябва да се потъпкват! Глупак! Лунатик! — викна той към фоторепортера от конкурентния вестник, който беше отведен настрана не твърде любезно от полицаия.

— И аз те обичам, Харингтън! — извика в отговор Уилсън. — Хей, Кейн, какво ще кажеш да опишеш тази история и да я връчиш на моя редактор вместо мен?

— Защо не се скриеш някъде, Уилсън? — отвърна му весело Габи.

Той ѝ се изплези и изчезна зад гърба на сърдития полицейски офицер.

— А вие двамата няма ли да се скриете?! — изсъска един от полицаите, които бяха застанали наблизко. — Журналистите са най-голямата напаст...

— Заради тези думи ще напиша грешно името ти — обеща му Габи.

Той се засмя и се отказа да дискутира.

— Ти си луда — констатира Фред, но Габи не му обърна внимание, защото с ъгълчето на окото си тя забеляза как един униформен мъж с пушка в ръка тичаше към сградата срещу универсалния магазин.

— Нещо става! Стегни се и върви при шерифа Джоунс да разбереш какви са намеренията на специалните части.

Фред я изгледа накриво.

— Защо не отидеш ти? Аз мога да снимам.

— Окей.

Габи му подаде фотоапарата и тръгна покрай редицата от полицейски коли.

— Здравей, Теди — прошепна тя, като се добра до снажния шериф. — Какво става?

— Корпусът за бързо реагиране или поне така дочух — замислено изрече той.

— По дяволите, Теди, не го увъртай! И без това имах труден ден. А като свърша тук, отивам на годеж.

— Ти се сгодяваш, Габи? Истинско чудо!

— Не аз, а Мери от редакционната колегия. С нея следвахме журналистика заедно.

— Аха...

Шерифът се намръщи, поглеждайки към покрива на сградата, където леко проблясване на метал издаваше мястото на снайпериста.

— Браво на вас — процеди саркастично Габи.

— Знаеш, че не обичаме подобен род неща — въздъхна той. — Но престъпникът вече е убил човек, а и вътре има бременна жена. Няма начин да преговаряме с него. Няма електричество, нито телефон, пък и той не иска да разговаря с нас. Дяволски проклета работа.

— На мен ли го казваш?

След трите години работа във „Финикс адвъртайзър“ Габи имаше добри познания за тактиката на полицията. Сви се в очакване на смъртоносния изстрел. И той не закъсня. Прокънтя зловещо в тъмнината и Габи потръпна.

— Улучих го! — извика снайперистът.

— Добре, мърдайте! — нареди мрачно шерифът Джоунс на хората си.

— Мога ли и аз да дойда? — попита тихо Габи.

Той я изгледа с леко раздражение, но и с уважение.

— Разбира се, но после ще сънуваш кошмари.

— Винаги съм имала кошмари — отвърна Габи и побърза да се върне при Фред. — Хайде да направим още няколко снимки и да изчезваме, за да подготвим материала за сутрешния брой.

— Снимки на какво?

— На крадеца.

— Искаш да снимам мъртвец? Абсурд!

Тя мълчаливо взе фотоапарата от ръката му и последва шерифа Джоунс в магазина. Сърцето ѝ се сви при вида на дребната бременна жена с побеляло като тебешир лице, която ридаше и очевидно бе

изпаднала в шок. Въръженият престъпник лежеше на пода. Някой бе свалил овехтялото му яке и бе покрил главата му. Габи му направи бързо снимка, без да заснеме заложицата. Джони щеше да си оскубе косата, но тя нямаше намерение да прави капитал от ужаса на бременната. Огледа помещението и погледът ѝ се спря върху чантата, която един полицаи тъкмо отваряше.

— Двадесет долара — сви рамене той. — Не е висока цена за два човешки живота.

— Прилича ли на професионалист? — попита го Габи.

— Твърде непохватно. Свидетелят, видял го да застрелва управителя, каза, че целият треперел и пистолетът му гръмнал случайно, докато се опитвал да избяга.

— Има ли семейство?

— Да. Той е най-малкият от шестте деца. По-големият му брат е пласьор на наркотици. Майка им излиза от време на време на улицата, за да добави нещичко към социалната си помощ. Жесток свят за деца, нали?

— За някои — съгласи се тя.

Преметна фотоапарата си през рамо и се отправи към шерифа Джоунс, който току-що бе привършил разговора си със заложицата. Зададе му необходимите въпроси и с Харингтън се качиха в белия ѝ открит фолксваген.

— Как можеш да си позволиш такава скъпа кола? — попита Фред на път към офиса.

— Имам богати роднини — усмихна се Габи.

Всъщност това беше вярно в известен смисъл. Семейство Маккайд от Ласитър, щата Аризона, бяха богати, макар да не ѝ бяха точно роднини.

— Нямаше ли един от твоите близки строителна компания в Таксън? Боуи Маккайд?

Габи трепна.

— Той не ми е роднина. Родителите му ме взеха, когато бях малка. Наследи строителната фирма от покойния си баща.

— Има и ранчо, нали?

— О, да — „Каза Рио“. Построено е десет години след Гражданската война. По-голямата част от Югоизточна Аризона е

заселена от южняци и през войната за кратко време над град Таксън се е развявало знамето на Конфедерацията.

Тя се засмя.

— Не, вярно е. Семейството на Боуи се е преселило от Югозападна Джорджия. Първият заселник е бил Клиат, който се оженил за мексиканка. В родословното му дърво дори има папаго, което на езика зунни означава „бобово зърно“.

— Доста любопитно — измърмори Харингтън.

— Знаеш ли, че апахи на езика зунни означава враг? И че думата наваджо съдържа звука „В“, а в езика наваджо няма такъв звук? Доскоро едва ли много хора са знаели за тази дума всъщност...

— Спри! — проплака Харингтън. — Не искам да науча всичко за Югозапада в един урок.

— А аз го обожавам — въздъхна Габи. — Обичам хората, езиците им, историята... Бих искала да съм родена тук.

— А откъде си? — попита той.

Тя побърза да смени темата.

— Чудя се какво ли ще направят на Уилсън?

— Надявам се да го обесят на най-близкото дърво. Глупак!

Габи се усмихна.

— Може би ще го направят.

Загледа се в мокрото пътно платно ѝ дъждът неусетно я върна години назад. През една дъждовна нощ в „Каза Рио“ за първи път бе срещнала Боуи. Мисълта за него я изнервяше. В много отношения той бе пълна нейна противоположност. Не можеше да го нарече свой брат, защото семейство Маккайд не я бяха осиновили официално. Бяха я приютили като безпризорно дете и ѝ бяха станали обикновени настойници. Всъщност самата Габи не бе пожелала да я осиновят, за да не се ровят в миналото ѝ. Беше им изложила версията си, че непрекъснато са се местили с баща ѝ и са нямали постоянен адрес. Това поне бе вярно.

Боуи бе двадесет и седем годишен, когато го зърна за пръв път в конюшната. През онази дъждовна майска нощ Габи се бе сгушила в празната ясла и трепереше от студ. Той влезе и погали по гривата черния арабски кон в бокса. После си запали цигара и жълтеникавият пламък на кибритената клечка за миг придадена загорялото му лице бронзов оттенък. Косата му бе руса и много гъста. Черният, отлично

скроен костюм подчертаваше широките гърди и дългите му мускулести бедра.

Габи неволно се помръдна, вдигайки лек шум, и Боуи се обърна. Очите му се присвиха.

— Кой, по дяволите, е тук?

Габи затаи дъх, но когато Боуи тръгна към нея, тя се надигна и изтръпнала от ужас излезе на пътеката.

— Не съм крадец... — смънка и се опита да се усмихне. — Съжалявам, но навън е толкова студено и влажно, господине... Трябваше да се скрия някъде от дъжда... — добави и кихна силно.

Дълбоките му черни очи я гледаха заплашително.

— Откъде си?

Сърцето ѝ биеше лудо. Не беше очаквала този въпрос, а и не бе свикнала да лъже. Баща ѝ, бивш проповедник, я бе възпитал да бъде честна. Сведе поглед.

— Сираче съм... Търсех един братовчед... Сандърс се казва, но съседът му ми обясни, че семейството се било преместило отдавна. Нямам къде да отида...

Долната ѝ устна се разтрепери. Страхуваше се толкова много — не само от него, а и от пипалата на своето минало.

— Добре, ще те заведа къщи и ще оставя на майка си да се занимава с теб. Тя има слабост към момичетата, тъй като не е могла да се сдобие със собствена дъщеря. Впрочем как се казваш?

— Габриела... — заекна тя. — Габриела Кейн. Викат ми Габи.

Погледът ѝ обходи просторната добре поддържана конюшня с широка тухлена пътека по средата.

— Какво е това място?

— Нарича се „Каза Рио“, което означава къща край реката. Преди години реката е минавала оттук, но с течение на времето коритото ѝ се е променило. Имението е собственост на родителите ми, а аз съм Боуи Маккайд.

— Родителите ти тук ли живеят?

— Да. Аз имам апартамент в Таксън. Занимавам се със строителен бизнес.

Това обясняваше тъмния му тен и силните мускули, които трептяха под сакото му. Габи пристъпи на място и кихна отново.

— Хайде да отидем в къщата.

Боуи понечи да хване ръката ѝ, но тя отскочи боязливо назад.
Боуи сви рамене.

— Значи не обичаш да те докосват. Добре. Ще го запомня —
добави той и наистина удържа на думата си.

Срещата с Аги Маккайд бе истинско събитие в живота на Габи, защото единствената жена, с която бе общувала по-дълго време след смъртта на майка си, бе собственичката на голямата ферма за състезателни коне в Лексингтън, щата Кентъки, където баща ѝ работеше някога.

Аги хвърли един бърз поглед на кихащата петнадесетгодишна девойка и започна да се суети около нея. Съпругът ѝ Коупланд също посрещна любезно Габи, но Боуи се държеше настрана, изглеждаше раздразнен и сърдит. Тръгна си за Таксън по-рано от предвиденото. Когато по-късно забеляза колко добре Габи се разбираше с родителите му, посещенията му станаха все по-кратки и все по-редки. Очевидно имаше някакви трудности в отношенията си с Аги и Коупланд — проблем, който за Габи не съществуваше. Тя отвори сърцето си за възрастните хора, а и те отвориха сърцата и дома си за нея. За пръв път през живота си бе галена и глезена. Аги я водеше навсякъде със себе си, бдеше над нея, когато я връхлитаха кошмарите и се събуждаше цялата плувнала в пот и обляна в сълзи. Записа я в местната гимназия през есента, помагаше ѝ да преодолее свенливостта и срамежливостта си, да се сдружи със съучениците си. Не криеше привързаността и обичта си. В резултат на всичко това Боуи пък намрази Габриела. Когато тя осъзна този факт, бедата вече бе сторена. Записа се в колежа във Финикс, но ѝ беше трудно там — много по-трудно, отколкото бе предполагала. Остарелите ѝ морални възгледи и нежеланието ѝ за интимност я изолираха от връстниците ѝ. Няколко пъти излиза на срещи, но ужасно се страхуваше да не загуби самоконтрол.

Единствената ѝ чувствена тръпка, за зла беда, бе предизвикана от Боуи. Аги го бе увещавала дълго, докато най-накрая той се съгласи да заведе Габи на танци в колежа. Беше мрачен и се държеше хладно, но на Габи ѝ изглеждаше страшно красив. А когато застанаха на дансинга, като че ли между тях запрескачаха искри. Тя цяла нощ не можа да мигне, но постепенно успя да си самовнуши, че само така ѝ се е сторило.

Времето следваше неумолимо своя ход. Вече бе на двадесет и четири години. Работата ѝ като репортер я удовлетворяваше, но копнееше за свой дом и за свои собствени деца. Бе помогнала на Аги да преодолее мъката си след смъртта на съпруга ѝ и Боуи се бе озлобил от факта, че тя не се бе обърнала за помощ към родния си син.

Габи тръсна глава, за да прогони спомените си, и паркира пред редакцията на вестника. Надяваше се да няма някое извънредно събитие, което трябваше да се отрази в последния, момент. Беше изморена и искаше просто да се прибере в апартамента си и да поспи един час, преди да си приготви нещо за хапване. Сети се за годишното парти на Мери и простена. Може би щеше да си измисли някакво извинение и да не отиде. Мразеше подобни събирания.

С Фред влязоха в новинарската стая и Габи с тежка въздишка се отпусна на стола, пред своя компютър. Джони Блейк излезе от офиса си, приближи се и сбърчил гъстите си вежди, изслуша версията на Фред за събитието.

— Накратко, Габи? — обърна се после към нея.

Фред измърка нещо и изчезна.

— Направи ли материала?

— До известна степен.

Джони впери очи в нея.

— До известна степен?!

— Вината е твоя. С Харингтън не ставаме за полицейски репортажи. Ти ни накара да отидем.

— Е, аз не можех да отида, защото съм в ръководството. Шефовете не отразяват престрелки. Опасно е, госпожице Кейн — добави той със заговорнически шепот.

Габи го изгледа враждебно.

— И това казва човекът, заминал доброволно да отразява въстанието в Централна Америка.

— Добре де, какво не се получи както трябва?

Тя му разказа всичко и Джони изстена.

— Поне имам добър материал — успокои го Габи. — Направих снимки и на крадеца, и на полицаите, които бяха заобиколили сградата под дъжда.

— Една снимка на заложницата щеше да струва колкото петдесет на полицаите! — развилня се Джони. — Ти с твоето меко сърце все ще

я оплескаш!

— Уилсън от „Бюлетин“ направи много снимки и вероятно е снимал и заложницата — посипа сол в раната му Габи.

— Мразя те! — изсъска той.

Габи се усмихна.

— Но полицаите го избутаха и му счупиха фотоапарата. Сигурно са осветили целия филм.

— Обичам те — поправи се Джони.

— Следващия път не изпращай Харингтън с мен, разбрано? Просто ме пусни сама.

— Не мога да направя това, Кейн. Ти си твърде безразсъдна. Имаш ли представа колко близо си била до смъртта през последните три години? Никога не се въздържаш в подобни ситуации. Слава богу, че те не се случват толкова често. Все още ме побиват студени тръпки, като си припомня банковия обир. Мразя да те изпращам като полицейски репортер.

— Беше само повърхностна рана — напомни му тя.

— Би могла да е смъртоносна — измърмори Джони. — Ти може да не се страхуваш от Боуи Маккайд, но главният се страхува. Размениха си доста остри реплики тогава.

— О, не знаех за това. Е, той никога няма да разбере за днес, затова не е необходимо да се тревожиш... Какво гледаш?

— За вълка говорим, а той — в кошарата.

Габи проследи погледа му. Боуи Маккайд тъкмо влизаше през вратата, като се извисяваше над мъжете и предизвикваше дълбоки въздишки сред жените. Беше в сив костюм, а в ръката си държеше незапалена цигара. Гледаше мрачно и заплашително.

Сърцето на Габи се качи в гърлото ѝ. „Какво търси във Финикс?“ — учуди се тя. Не беше го виждала два месеца — откакто празнуваха рождения ден на Аги в „Каза Рио“. Беше необичайно смущаваща вечер, защото Боуи така я гледаше, че нервите ѝ се опъваха до краен предел.

Дишането ѝ се учести, когато той се приближи. Старата тревожна нервност я обзе отново и Габи се почувства странно. Не беше страх, а по-скоро възбуда...

— Здравей, Боуи — поздрави го неловко.

Той кимна рязко на Джони и я изгледа от глава до пети.

— Ще те заведе на вечеря — рече ѝ безцеремонно, без да отвърне на поздрава ѝ. — Трябва да поговорим.

— Нещо не е наред?

— Не е наред?! — размаха Боуи незапалената си цигара. — Не е наред! Мили боже!

— Нещо с Аги?

— Да, с Аги.

Краката на Габи се подкосиха.

ВТОРА ГЛАВА

Боуи се взря в пребледнялото ѝ лице.

— Не — отсече кратко. — Не е болна или нещо подобно.

Габи въздъхна с облекчение.

— Можеше да го кажеш веднага.

— Привърши ли работата си?

— Трябва да напиша един репортаж, преди да си тръгна.

— Действай. Ще те почакам.

Боуи излезе в приемната и седна на един от диваните. Секретарката Трейси подпря брадичка на ръцете си и впери безсрамно очи в него, докато той четеше някакво списание.

Габи включи компютъра, извади бележките си и за петнадесетина минути предаде в сбит вид двучасовото си бдене около магазина. Боуи все още четеше, когато излезе от новинарската зала, след като набързо пожела лека нощ на Джони.

— Готова съм... о, не! — изстена тя.

Карл Уилсън, репортерът на „Бюлетин“, тъкмо влизаше с анкерпласт на носа, бълвайки огън и жупел.

— А, ето къде си била, предателка такава! — изръмжа ядно той.

Вързаната му на опашка коса бе цялата мокра и Боуи го изгледа неодобрително. Репортерът му обърна гръб, за да избегне тези втренчени тъмни очи.

— Това е последната капка, която преля чашата, Кейн! — продължи да бушува той. — Зная, че държиш в джоба си цялата полиция, но това бе удар под кръста. Фотоапаратът ми е на парчета, филмът осветен!...

— Бедният, нещастен фотограф. Големият лош полицай ли му разби малкото носле?

Уилсън почервеня като рак.

— Престани! Ти им каза да го направят, нали?!

— Не съм аз — отвърна Габи.

Боуи стана и се намръщи.

— Ако не си ти, кой тогава ги насъска? — упорстваше Уилсън, като не изпускаше Боуи от погледа си.

— Ти се движеше точно на огневата линия — напомни му Габи. — Всички те видяхме.

Той въздъхна нещастно.

— Първо отместиха колата ми, въпреки стикера, че съм от пресата, защото я бях паркирал пред един пожарен кран. После ме нападнаха и филмът ми бе унищожен... Някой трябва да е виновен за всичко това!

Габи се засмя.

— Господ сигурно ти е сърдит. Вероятно ти го връща заради историята с Гарисън миналата седмица. Тогава ти накара приятелчето си от общината да ме държи на паркинга, докато научиш окончателното решение по въпроса за новата строителна площадка.

— Не беше лично... Ние сме конкуренти.

— Да, и някои от нас нанасят удари под кръста. Но аз не съм подшушнала на полицаите да те нападнат. Би трябвало да знаеш, че не бива да се разхождаш под куршумите. Полицаите се изнервят от такива неща.

— Ти ли ми го казваш — измърмори Уилсън. — Не беше ли точно ти ранена при онзи банков обир?

Габи се изкашля, забелязвайки буреносното изражение на Боуи.

— Този път стоях на безопасно място зад няколко полицейски коли и не се разхождах пред снайпериста.

— Така ли? Ами... бих могъл да ти простя, ако ми отпуснеш една снимчица на жертвата.

— Никакъв шанс.

— Добре, аз съм сговорчив човек. Какво ще кажеш тогава за кадърче на полицията, заобиколила сградата? Хайде, Кейн, работата ми виси на косъм — опита се да я придума той.

— Ако Джони надуши това, моята също ще увисне. Направи, както правят всички. Помоли се в „Нюз Рекърд“. Вестникът им излиза само във вторник, така че тази история вече ще бъде остаряла до следващия им брой. Ще ти дадат, ако се бръкнеш по-дълбоко.

Уилсън въздъхна.

— Е, просяците нямат избор. Добре, кукличке, благодаря ти все пак.

Той се опита да я целуне по бузата, но Габи отстъпи нервно назад.

— Ще ме заразиш с бактерии на „Бюлетин“! — опита се да се пошегува.

Уилсън сви рамене и излезе, като си подсвиркваше.

Боуи я наблюдаваше като ястреб.

— Куршуми? — изръмжа той.

— Обир. Крадецът сви двадесет долара, уби управителя на магазина, взе една бременна жена за заложница и заплаши, че ще убие и нея. Трябваше да го застрелят — сведе очи Габи. — Беше почти момче. Репортерът за полицейската хроника е болен, затова аз трябваше да отида...

— Куршуми? — повтори грубо Боуи.

Тя погледна към тавана.

— На двадесет и четири години съм. Това ми е работата. Не се нуждая от разрешението ти, за да я върша...

— Благодарите се на щастливата си звезда. Хайде да вървим.

Трейси се втренчи в него, когато минаваха покрай бюрото ѝ, но Боуи гледаше право пред себе си. Отвори вратата на Габи и я поведе към черния си скорпио. Тя се отпусна на меката кожена седалка с въздишка. Не можеше да си позволи такава луксозна кола.

Боуи си сложи предпазния колан и запали двигателя.

— Защо момичето в приемната така се взира в хората? — попита раздражено той, когато ловко се вмъкна в натоварения уличен трафик. — Почувствах се като музеен експонат.

— Някой път се погледни в огледалото — отвърна шеговито Габи. — Моите приятелки в колежа стигаха до отчаяние, като разберяха, че не живееш в „Каза Рио“. Мечтите им за идеален уикенд направо рухваха.

— Мразя да ме преследват.

— Не ме гледай така. Аз съм последната, която ще те преследва.

— Забелязах. Уверих се и че все още не обичаш да те докосват.

— Уилсън е донжуан. Не харесвам такъв тип мъже.

— Ти въобще не харесваш мъжете. Имаш дяволски късмет, че майка ми не знае каква отшелничка си. Би те включила в списъка на гостите на всяко парти, където присъства дори само един ерген.

— Зная. Няма да ме издадеш, нали?

— Правил ли съм го някога?

Габи се облегна назад.

— Не се виждаме толкова често, откъде тогава знаеш какъв живот водя?

Боуи си запали нова цигара.

— Цялата си мокра. Искаш ли да се отбием в апартамента ти и да се преоблечеш, преди да отидем на ресторант?

— Да, с удоволствие, ако нямаш нищо против.

Нещо вътре в нея се сви при представата, че ще бъдат сами в апартамента ѝ. Той забеляза тревожното ѝ изражение.

— С мен си в безопасност, Габи. Надявам се, че го съзнаваш.

Габи преглътна мъчително и се загледа в дългите му пръсти.

— Съзнавам го... Малко съм развълнувана от следобеда. Вече не водя полицейските новини и отдавна не бях виждала убит човек.

— Каква проклета професия си си избрала.

— Харесвам си я, въпреки всичко.

— Каза, че не водиш вече криминалната хроника, нали?

— Така е. Защото след като Аги те накара да кажеш на господин Смит да ме премести, колкото и да увещавам Джони Блейк да ме върне отново в този отдел, той не се решава. Е, във всеки случай, не ми липсва. Обичам политическите репортажи.

— Това е успокояващо — заключи сухо Боуи.

— Всъщност, като стана дума за Аги, как е тя?

— Ще ти разкажа по време на вечерята.

Той паркира пред сградата, където се намираше жилището ѝ.

— Преместих се, след като ти за последен път беше във Финикс — вметна Габи подозрително. — Откъде знаеш, че живея тук?

— Хайде, слизай. Цялата си вир-вода.

— Отговаряш ли някога на въпроси?

— Ще се простудиш, ако не се отървеш от тези мокри дрехи — рече той невъзмутимо.

Започваше да се стъмнява вече, а и Габи бе твърде уморена, за да упорства. Тя отключи и влязоха в апартамента ѝ. Интериорът беше в бяло и жълто и бе обзаведен с дъбови мебели и мексиканска керамика. По стените висяха няколко модернистични картини и навсякъде имаше цветя.

— Прилича на джунглата край Амазонка — отбеляза Боуи, след като се огледа наоколо.

— Благодаря — отвърна Габи и свали дъждобрана си. — Няма да се бавя дълго. На масата има бренди, ако искаш, налей си.

— Шофирам — напомни ѝ той.

Габи се скри в спалнята и затвори вратата. Чувстваше се много странно. За пръв път в апартамента и влизаше мъж и нервите ѝ се бяха изопнали. Взе си набързо душ, облече си спретнатата сива рокля от креп с бяла яка и маншети, а после сви косата си на тила, сложи си лек грим, дискретен парфюм и се върна при Боуи.

Той стоеше до прозореца и се взираше навън. Тъмните му очи бяха присвити и замислени. Обърна се и преценяващият му поглед ѝ подеждаше като електрически ток, когато се плъзна от лицето надолу по тялото ѝ.

— Много ли съм официална? — попита сконфузено Габи.

— Струва ми се, че би трябвало да носиш тази рокля след двадесетина години. Ти си привлекателна млада жена. Защо се обличаш като матрона?

Тя настръхна.

— Това е последният стил...

— Не, не е. Това е безопасен стил. Покрила си се от шията до средата на прасците, както обикновено.

Бузите ѝ станаха алени.

— Обличам се, както ми харесва!

— Вярвам ти. Но начинът ти на обличане едва ли би се харесал на някой мъж.

— За което трябва да си ми благодарен — процеди Габи със студена усмивка. — Няма да ти се налага да ме защитаваш цяла вечер.

Боуи обмисли думите ѝ внимателно, присвил чувствените си устни.

— Никога не съм се опитвал да флиртувам с теб, забелязала ли си? Колко години минаха — осем?

— Девет...

— И сега зная за теб толкова малко, колкото и през онази първа нощ. Ти си истинска загадка.

— Тази загадка умира от глад — смени темата с пресилена усмивка Габи. — Къде ще вечеряме?

- Зависи от теб. Какво предпочиташ?
- Нещо горещо и с много подправки. Мексиканска кухня.
- Нямам нищо против.

Отидоха в един мексикански ресторант на две преки от апартамента на Габи, където ги настаниха на маса върху малък подиум близо до множество посадени в големи сандъчета декоративни дръвчета и цветя.

- Обожавам ги — кимна Габи към бегониите.
- Забелязал съм, че с майка ми много си падате по цветята. Боуи остави табакерата си на масата и я изгледа сърдито.
- Мразя проклетите цигари.

Габи повдигна вежди.

- Тогава защо пушиш?
- Не зная.
- Нерви?

Той се облегна назад и кръстоса дългите си крака под масата. Черните му очи се впиха в нея.

- Може би.
- Заради Аги?
- Заради нея — отвърна вяло Боуи.
- Какво е направила?

— Въпросът не е толкова в това какво е направила, а какво ще направи.

Той внезапно се приведе напред.

- Ще доведе мъж в „Каза Рио“!
- Аги ще доведе мъж?! Трябва да пийна нещо силно...
- И аз изпитах същото, когато научих.

Сервитьорът донесе менюто и Габи го изчете цялото два пъти, докато си избере салата тако.

— Боже Господи, въобще не ти трябваше меню, за да си поръчаш една салата — каза троснато Боуи, когато келнерът се отдалечи.

— И на теб не ти трябваше за медальон по мексикански — отвърна Габи с усмивка.

— Искях да се уверя, че го имат.

— Хайде да не спорим за дреболии. По-добре ми разкажи нещо за приятеля на майка си.

— Запознали се по време на екскурзията до Ямайка. Казва се Нед Кортланд.

— Не съм чувала нищо за него.

— Нито пък аз. Отглеждал добитък някъде на север. Сигурно има едно-две телета и си търси някоя богата вдовица.

— Аги не би се забъркала с някой използвач... — рече малко неуверено Габи.

— Майка ми се чувства самотна след смъртта на баща ми и се е впуснала във ваканционна авантюра.

Тя се вцепени.

— Аги прилича на мен и едва ли би се задоволила само с обикновен флирт.

Тъмните му очи се впиха в лицето ѝ. Габи притеснено се размърда и блъсна чашата си с вода.

— Внимавай!

Боуи задържа чашата и голямата му длан покри нейната. Топлината и силата му ѝ подействаха като токов удар. Тя срещна погледа му и установи, че докосването им го бе притеснило леко. Не се опита да издърпа ръката си. Боуи я караше да бъде нервна, но никога не бе изпитвала физическо отблъскване към него, както ѝ се случваше с останалите мъже. Хареса ѝ твърде много допирът на кожата му и се хвана, че се взира в устните му с истинско любопитство. Запита се какво ли би станало, ако я целунеше, и се шокира от смелостта си.

Боуи отдръпна бавно ръката си, напомняйки си, че Габи е недосегаема. Би си имал големи неприятности с майка си, ако се опиташе да направи нещо с любимката ѝ. Родителите му никога не бяха прикривали обичта си към нея. Те като че ли бяха престанали да се интересуват от сина си в деня, когато Габи се настани в „Каза Рио“. Боуи се бе почувствал излишен в собственото си семейство. Тя бе заграбила полагащото му се място. Габи бе бдяла до предсмъртното ложе на баща му, защото старият се бе обадил първо на нея. Аги пък нито веднъж през последните години не го бе прегърнала.

Никой не бе разкрил тайните на Габи. Появата ѝ го бе озадачавала в продължение на години. Странно бе да откриеш петнадесетгодишна девойка сама в конюшнията през нощта и без никакви документи. Искаше да узнае всичко за нея, но връзките и

парите му не бяха дали никакъв резултат. Габи бе прикрила следите си с изключително умение и това го правеше още по-подозрителен.

— Защо дойде да ме видиш? — попита тя, за да наруши неловкото мълчание.

— Нуждая се от помощта ти. Трябва да направим нещо за Аги.

— Какво имаш пред вид?

— Искам да си вземеш отпуска.

— Какво?!

— Отпуска. За Коледа не си взе почивка. Можеш да го направиш сега.

— И сигурно искаш да я прекарам в „Каза Рио“. Аги с друг мъж — мили боже! Трябва да е някой голям бързак, щом е успял за толкова кратко да ѝ завърти главата.

— Вероятно. И точно за това се тревожа. Ако не беше този проект в Калгари, сам бих отишъл при нея. По дяволите! Защо ѝ трябваше да хуква към Карибско море и да влачи непознати мъже вкъщи!

Габи се засмя, но после отново стана сериозна.

— Първата ми работа сутринта ще бъде да отида при Джони Блейк. А след това ще позвъня на Аги, за да я попитам мога ли да остана при нея две седмици. Ами ако каже „не“?

— Някога да е казвала „не“? — отвърна с раздражение Боуи. — Не зная дали можем да я разубедим, но със сигурност поне можем да забавим решението ѝ, ако е нещо сериозно. Междувременно ще открием някаква информация за нейния обожател.

— Би могъл да е на ниво... — предположи замислено Габи.

— Би могъл да е всичко или нищо. Мошениците си търсят за плячка жени на нейната възраст. Трябва да признаеш, че поведението на майка ми е необичайно. Толкова дълго време беше върна на паметта на стария.

Габи си спомни снажния, вечно ругаещ Коупланд Маккайд — пълна противоположност на Аги във всяко отношение. Бе властен и не твърде нежен, но тя го бе обичала истински.

— Хората забравят за отговорността, когато се влюбят — добави Боуи.

— От опит ли го знаеш?

— Жените лесно губят разсъдъка си, особено ако са самотни и без никакъв социален живот.

Начинът, по който я гледаше, караше Габи да се чувства неловко.

— Говорим за Аги, нали?

— Разбира се.

Боуи ѝ се усмихна така, че сърцето ѝ подскочи.

— Предполагам, че твоето присъствие ще ѝ подейства като спирачка. Хайде, яж.

Габи мълчаливо се зае със салатата си тако. Тя бе вкусна, топла и пикантна. Имаше подложка от листа от марули и сирене със студена гарнитура от домати. Когато стигна до слоя от пържен боб, Габи успя да изяде едва половината от него.

— Май нямаш апетит — отбеляза сухо Боуи, като обираше последните хапки от своя медальон.

— Теглото ми не достига и половината от твоето. Ако погълна толкова храна, колкото теб, ще трябва да ме изнесат оттук с кран.

— Не съм чак толкова тежък.

— Не съм казала, че си много тежък. Ти си голям.

Очите ѝ се плъзнаха свенливо по широките му рамене и гърди.

— Обзалагам се, че повечето от хората ти не се осмеляват да спорят с теб.

— Един или двама го правят понякога — замислено отвърна той.

— И се превръщат в малки размазани петънца по паважа — заключи Габи.

Боуи се засмя и тъмните му очи загубиха част от студения си блясък.

— Строителите по принцип са големи чешити. Биха работили само за човек, когото уважават. Празните приказки не издигат сградите.

— И ти не си падаш по-долу. Спомням си как отиваше със строителните бригади на обекта и работеше наравно с всички, ако изоставаше с договорените срокове.

— Бих умрял, ако седях непрекъснато на бюрото си. Обичам да бъда на открито.

Габи си представи мускулестото му тяло с бронзов загар и поруменя. „Намерих подходящо време да си мисля затова!“ — ужаси се тя.

Боуи забеляза странното изражение на лицето ѝ и се зачуди каква ли бе причината. Габи беше истинска загадка. Не знаеше какво точно изпитва към нея, но тя определено му въздействаше смуцаващо.

— Какво има? — попита я рязко.

Габи се стресна и си пое дълбоко въздух.

— За бога! Какво ти става?!

Тя потръпна от тона му.

— Стрелбата... — излъга набързо. — Все още съм малко разстроена.

Този отговор като че ли го поуспокои.

— Още едно доказателство, че се нуждаеш от отпуск.

— Добре. Ще се опитам да държа под око влюбените гълъби.

— Браво. Искаш ли десерт?

„Звяр — помисли си Габи. — Постигна своето, както обикновено и е толкова самодоволен.“ Мразеше тази арогантност, изписана на лицето му.

— Не обичам сладко.

— Окей. Аз пък обичам.

Боуи си поръча най-голямата ягодова торта, каквато Габи някога бе виждала, и я унищожи до последната троха.

После я откара обратно до апартамента ѝ.

— Забравих за партито на Мери! — хвана се за челото тя на входната врата.

— Коя е Мери? — намръщи се Боуи.

— Една колежка, с която съм в приятелски отношения. Току-що се е сгодила. Организирана е парти вкъщи и се предполагаше да бъде там...

— Искаш ли да отидеш?

Габи въздъхна.

— Не особено, но трябва. Аз ще...

— Хайде, тогава. Все още не е толкова късно.

Тя се поколеба.

— С теб?

Боуи я изгледа така, че дъхът ѝ замръзна в гърлото. Не разбираше какво става с нея и това малко я плашеше.

Той изглежда знаеше, защото се усмихна и намали малко напрежението.

— Мери ще има ли нещо против, ако не бъдеш сама?

— О, не, разбира се. Винаги е искала да се запознае с теб... Ако нямаш други ангажменти, заповядай.

— Нямам, дойдох да видя теб.

Изпита странно удоволствие. Усмихна се свенливо, без да съзнава какво въздействие му оказва усмивката ѝ.

— Добре, тогава да вървим.

Боуи бавно хвана ръката ѝ, наблюдавайки реакцията ѝ. Габи дори не се опита да се отдръпне и пръстите му се преплетоха с нейните. Тя изтръпна. Усещането беше ново и много вълнуващо. „Боуи е просто учтив“ — опита се да го игнорира.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против? — попита колебливо, когато се настани в колата му.

Той запали двигателя.

— Не, нямам нищо против.

Не каза нито дума повече през целия път и Габи също бе необичайно мълчалива.

ТРЕТА ГЛАВА

Мери живееше със своя годеник Тед в един от най-красивите квартали на Финикс. Всички прозорци бяха осветени, чуваше се музика и Боуи по чудо успя да паркира сред множеството коли.

— Вече заедно ли живеят? — попита той леко намръщен.

— Само защото двамата с теб сме възпитани старомодно не означава, че целият свят трябва да ни подражава. Да, живеят заедно цяла година.

— Когато държа на една жена достатъчно, за да живея с нея, първо ще я заведа пред олтара.

Габи се опита да си го представи влюбен, но не постигна особени успехи.

— За какво мислиш? — полюбопитства Боуи.

— Че не приличаш на никой друг, когото познавам.

— Трябва ли да съм поласкан?

— Да, мисля, че трябва — отвърна искрено тя.

Боуи неволно се усмихна на това признание. През всичките години, откакто я познаваше, Габи винаги бе отбягвала личните разговори. Това беше някаква промяна. Може би се чувстваше самотна и самотата пропукваше ледената черупка на резервираността, в която се бе обвила. Той знаеше много добре какво означава самотата. Бе живял прекалено дълго сам и често бе чувствал необходимост да чуе глас в тъмнината, да докосне нечия ръка. Габи подсилваше тази необходимост, но се боеше да я допусне твърде близо до себе си. Имаше нещо странно загадъчно в нея. Привличаше го, но го правеше и предпазлив.

— Прилича на пейзаж от Флорида, нали? — замислено изрече и кимна към малката палмова горичка.

— Да, но тук не е имало палми преди стотина години. Не са характерни за Аризона, вероятно са пренесени.

— Така ли? Ами гърмящите змии?

— О, те са типични — отвърна сухо Габи.

Боуи се засмя и я привлече към себе си, за да минат между две много наблизко паркирани коли. Гърдите ѝ се докоснаха леко до неговите и той я усети като жена. Секундата, която прекараха в тази поза, им се стори като цяла вечност.

Внезапното отваряне на входната врата наруши магията.

Все още замаяна, Габи пристъпи, за да прегърне Мери и годеника ѝ Тед.

— Това е Боуи — представи снажния красив мъж до себе си, като се надяваше, че не изглежда толкова объркана, колкото се чувстваше.

И Тед беше хубав, но Боуи бе съвършен. Мери впери очи в него с неприкрито възхищение.

— Мили боже! Толкова се радвам да се запозная с вас, господин Маккайд. Габи непрекъснато ми говори за вас.

— Така ли?

Боуи изгледа насмешливо почервенялата като божур Габи.

— Заплашва другите репортери с вас — добави Тед дяволито.

— Не е вярно! — запротестира тя.

— Лъжкия. Използва ви за щит, когато някой се приближи твърде много до нея. Тя е истинска госпожица „Не ме докосвай“.

Боуи сви буреносно вежди и черните му очи се възпламениха.

— Престанете да притеснявате приятелката ми — рече Мери с нервен смях и побутна годеника си. — Хайде, елате и си вземете сандвичи и шампанско. Струва ми се, че Тед е попрекалил с пунша.

— Наближаващата сватба прави това с мъжете — отговори Тед със злоба, която не можа да прикрие пресилената му усмивка. — Не ги разбирам жените. Мери например си има къща и мъж, и хубава работа, но държи да има и венчална халка.

Мери стисна устни и изведе Габи на балкона.

— Той не иска да се женим — призна ѝ нещастно. — Твърди, че бракът бил само досадна церемония. Но родителите ми не смятат така, неговите също. Бременна съм — добави шепнешком тя.

— О, Мери! — възкликна Габи. — Поздравления!

— Тед обаче не иска да носи отговорност за съпруга и дете. Ако бебето се роди извънбрачно, това ще съсипе родителите ми — почти проплака Мери.

— Тед постепенно ще се примири с ролята си на женен мъж и всичко ще бъде наред.

Мери се изсмя мрачно.

— Ами, ще бъде! Вече започна да ми говори за новото момиче с дългата коса, което работи в спортната редакция. Ако иска, може да се изнесе отгук и да отиде да живее с нея. Родителите ми са готови да ме приемат, ако не се омъжа, и мисля, че ще се върна при тях.

Лицето ѝ се изопна.

— Не, няма да му позволя да си отиде! Зная какво точно иска той.

— Дано е това, което и ти искаш — отговори Габи.

Мери стисна ръката ѝ.

— Ела да пийнем нещо. И не се тревожи за мен, няма да извърша някоя глупост.

Габи си взе чаша шампанско и тръгна между гостите, търсейки с поглед Боуи. Най-после го откри до прозореца. Изглеждаше отегчен, макар да бе в компанията на една от най-хубавите жени в редакцията — Магда Лорн. Габи стисна зъби, когато забеляза как дългите ѝ лакирани нокти лаят по ръкава му. Колебливо се приближи, защото се страхуваше, че раздразнението ѝ е проличало, а и не бе сигурна, че ѝ допада лекото задоволство в усмивката на Боуи.

— Чудех се къде изчезна — рече ѝ той.

— Говорих с Мери. Здравей, Магда.

— Здравей. Тъкмо се запознавах с доведения ти брат — въздъхна красавицата, без да откъсва очи от Боуи.

— Боуи не ми е доведен брат — поясни ѝ вежливо Габи. — Ние нямаме никаква кръвна връзка.

— Наистина ли, скъпа? Не знаех. Сигурна съм, че ми беше споменала нещо за по-голям брат...

— Арт е там — вметна Габи и кимна към репортера, с когото Магда излизаше. — Гледа насам.

— О, да... — измърмори Магда ѝ се усмихна изкусително на Боуи. — Може би ще се видим отново. Би ми било приятно да ме закарате до вкъщи...

— Дойдох с Габи — отсече той. — И ще си тръгна с нея.

„Боуи никога не се изразява красиво“ — помисли си Габи, докато наблюдаваше как поруменялата Магда бързо се оттегли.

— Това навик ли ѝ е? — попита Боуи и си запали цигара.

— Кое?

— Да отвлича мъжете от дамите им.

— Тя е много популярна...

— Истински дявол — рече той с присвити очи. — Една отявлена кокетка, чието самочувствие вероятно трябва да бъде задоволявано по десет пъти на ден. Но би избягала на километри при първото предложение за интимност.

— Магда?

— Да, Магда. Нейното е маска, не виждаш ли? Фасада, прикриваща липсата ѝ на увереност.

— Напомни ми никога да не се опитвам да скрия нещо от теб — засмя се малко нервно Габи.

— И този годеж няма да стигне до олтара. Тед вече се опитва да се отърве от Мери. Защо? Бременна ли е?

Тя само ахна.

— Така си и помислих. Чувства се в клопка и иска да избяга. Хората, които са сигурни какво изпитват един към друг, не се нуждаят от пробен брак.

— Как го правиш?

— Кое?

— Разгадаваш така лесно психиката на хората.

Боуи сви рамене.

— Не зная. Естествено е, но има и изключения. Знаеш ли, Габи, никога не успях да разгадая теб. Не бих играл с теб покер. Имаш толкова непроницаемо лице.

— О, аз съм отворена книга.

— Не си.

Той се огледа с лека досада.

— Смяташ ли, че стояхме достатъчно дълго? Тук сме от половин час.

Габи знаеше, че той мрази партитата и официалните дрехи и особено когато повече от половината присъстващи жени се опитваха да го прелъстят с поглед. Изглежда бе единственият човек в стаята, който не съзнаваше неотразимата си красота.

— Да, стояхме достатъчно дълго — съгласи се Габи. — И съм доста изморена.

Извиниха се, пожелаха щастие на Мери и Тед с пресилени усмивки и си тръгнаха.

Боуи паркира колата пред жилището на Габи и изключи двигателя. Облегна се на седалката, разхлаби вратовръзката си и разкопча сакото си с тежка въздишка.

— Трябва да ставам утре рано и да летя до Канада. По дяволите, мразя тези пътувания извън страната. Вече съм твърде стар, за да им се наслаждавам.

— Не си стар — възрази тя.

— Ще навърша тридесет и шест. С дванадесет години съм по-голям от теб, сладкишчето ми.

— Не съм сладкишче — засмя се Габи.

— Така е по-добре. Беше мрачна през цялата вечер.

— Крадецът, когото застреляха, беше почти момче... Имал е голямо семейство и е израснал в ужасна мизерия. Убил е човек и е умрял заради двадесет глупави долара, Боуи!

— Хора са умирали и за по-малко. Било е негов ред.

— Това е безчувствено...

— Така ли? Опитал се е да обере магазин. По целия свят има бедни хора, които живеят честно. Мъж с пистолет в ръка не би постигнал нищо друго, освен собствената си гибел. Това си е правило.

— И все пак е ужасно.

— Твърде си мекосърдечна за репортер.

— И какво би ми предложил? — поинтересува се Габи.

— Можеш да се прибереш в „Каза Рио“ и да ми помогнеш да се преборя с компанията, която се опитва да се настани в съседство с имението ни.

— Каква компания?

— Някаква селскостопанска, наречена „Биологичен агропазар“ — „Биоаг“ за по-кратко. Опитват се да купят земя в долината, за да създадат някаква супер ферма на бъдещето. Но се страхувам, че това, което в действителност искат, е бърза печалба, която ще има пагубни последствия за околната среда.

— Това не може да стане. Първо трябва да представят протокол за безопасността на бизнеса си, а после комисията за планиране и развитие...

— Задръж за малко — прекъсна я Боуи. — Ласитър няма комисия по планирането, а точно нашата долина не е разделена на зони.

— И все пак, не трябва ли да тръгнат по каналния ред?

Той се усмихна студено.

— По-скоро адът би замръзнал, преди да ми вземат земята.

— Тогава нямаш проблеми.

— Това може да се оспори. От фирмата ухажват някои от управниците на Ласитър. Обещават им нови работни места, просперираща икономика и им пълнят джобовете. Вчера ме заплашиха по телефона. Обвиняват ме, че съм задръжал прогреса, като отказвам да продам земя за бъдещото развитие. Изглежда „Каза Рио“ е най-подходящото място за бизнеса им.

— Ласитър имал нужда от работни места, Боуи — започна бавно Габи. — Знам какво изпитваш към земята...

— Така ли? Апахите са ловували по нашите земи. Прапрадядо ми е сключил едно от първите примирия с тях и дори е запазен историческият скален отломък, върху който са се споразумели. Кохизите са се разположили на лагер до един от бродовете на реката. Бил е построен малък форт и част от жилищата все още са се запазили. На тази земя има руйни от Кокохон, които са на повече от хиляда години. Как би могла да сравниш историческата памет с няколко работни места, които дори може да се окажат временни, ако компанията фалира. А екологията, Габи?! — продължи Боуи със светнали от гняв очи. — Представи си цялата тази проклета тиня, която ще се излее в Сан Педро и нейните притоци близо до нас! Начинанието е твърде рисковано!

Габи го изгледа изпитателно.

— Имаш твърде големи познания — отбеляза тя.

— Това ме интересува. Аз съм строител. Трябва да зная много за околната среда и екологията, за да имам чиста съвест. Не искам да оставя след себе си опустошена земя заради бърза печалба. Въпреки заплахите, няма да допусна „Каза Рио“ да бъде използвана за печелене на пари от някакви алчни пришълци.

— Откъде знаеш, че са алчни?

— А откъде знаеш, че не са?

Габи се предаде.

— Окей. Няма да споря с теб. Твърде съм изморена.

— Все пак ще отидеш при Аги?

— Да, щом настояваш. Боуи, още ли смяташ, че приятелят ѝ е използвач?

— Трябва да приемем, че е такъв, докато не се убедим в обратното. Не искам Аги да бъде наранена.

Тя се усмихна.

— Защо често я наричаш Аги, а не мама?

— Никога не се е държала твърде майчински с мен. Виж, отношението ѝ към теб е съвсем друго нещо.

В плътния му глас се прокрадна едва доловима горчивина.

„Време е да се прибирам“ — помисли си Габи.

— Прекарах добре. Благодаря ти, че ме заведе на партито на Мери и Тед.

— Удоволствието беше мое.

Боуи бе вперил някак странно очи в нея.

— Кога ще отидеш в „Каза Рио“?

— Вероятно във вторник. В понеделник следобед имам голямо политическо интервю. Кога ще се върне Аги?

— Във вторник вечерта.

— Е, нещата се нареждат.

— За бога, не ги оставяй сами дори за секунда!

— Ще се постарая. Но те не са малолетни.

— Зная. Но той би могъл да заграби имението. Случвало се е вече при повторни бракове. Може да измъкне всичко, което притежава Аги, и да я изхвърли на улицата! И ако изпипа добре работата, ние нямаме никакви законни права да му се противопоставим.

— Разбирам какво имаш предвид. Но той може да се окаже и приятен човек.

Очите му се присвиха замислено.

— Уж нямаш доверие в хората, но никога не очакваш лошото, докато не се сблъскаш с него.

Габи сви рамене.

— Такава съм си.

— Така ли?

Боуи протегна ръка и докосна леко кока ѝ.

— Не ми харесва косата ти така. Обичам да я гледам пусната свободно. Твърде си млада, за да ходиш като пуританка, Габи, и твърде хубава.

Бузите ѝ поруменяха от наелектризиращото му докосване.

— Аз не... съм хубава... — заекна и се опита да се засмее.

— Красотата е в очите на този, който я наблюдава. Щом започна да говоря така банално, значи е време да си лягам. Спи ми се повече, отколкото осъзнавам.

— Трябва ли да се върнеш тази вечер в Таксън? — попита загрижено Габи.

— Не. Ще остана да нощувам при един приятел.

Нещо я жегна. „Приятел или... приятелка?“ Знаеше, че Боуи не е монах, но досега никога не се бе вълнувала от личния му живот.

— Ходехме заедно на училище, а после служихме шест месеца в една рота във Виетнам.

— Аха... Е, лека нощ тогава — изрече с облекчение тя и слезе от колата.

Отключи и влезе замислено в апартамента си. Тази вечер бе направила голяма грешка. Отсега нататък трябваше да избягва да излиза с Боуи. Караше я да се чувства уязвима, а точно това не можеше да си позволи. Не и с него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Габи прекара уикенда в тревоги за Аги и опити да преодолее внезапното си привличане към Боуи. В понеделник сутринта, докато напредваше бавно сред натовареното улично движение, обмисляше какви аргументи ще изтъкне на Джони Блейк за двуседмичната си отпускат.

Когато влезе в офиса, той тъкмо даваше някакви нареждания по телефона.

— Хммм... Защо не се повъртиш там още половин час, да видиш дали не можеш да дръпнеш някой съдебен заседател настрана. Трябва да имаме представа какво става. Не компрометирай единството им — просто разбери как вървят дебатите. Окей, действай!

Джони остави слушалката с гримаса.

— Е, днес едва ли бихме постигнали нещо по-добро. Не зная как ще успеем да разберем нещо за случая „Хайман“, ако не склоним някой от съдебните заседатели да проговори.

— Опитайте със съпругата на някого от тях — подхвърли Габи.

Той се засмя.

— Имаш непочтени мисли, Кейн.

— Проницателни звучи по-добре. Джони, мога ли да си отида вкъщи за две седмици? Преди да започнеш да ругаеш, изслушай ме. Нуждая се от ваканция, но има още нещо. Една голяма селскостопанска компания се опитва да купи земя около Ласитър за създаването на някаква огромна ферма. Това ще има благоприятно въздействие върху местната икономика, но използването на водата и унищожаването на историческото наследство правят проекта доста противоречив. Вече е имало две смъртни заплахи. Бих могла по време на отпуската си да проследя как вървят нещата. Какво мислиш? Може да се окаже събитие от щатски мащаб. Ще се доберем до сензационните новини на всички вестници в Таксън. Бихме могли дори да бъдем цитирани в ефир.

Джони присви устни.

— От щатски мащаб, а?

— Точно така.

— Замесен ли е някой, когото познаваме, Кейн?

Габи се засмя.

— Боуи. Той ще се бори с нокти и зъби против тях.

— Е, това е друга работа. Все още си спомням как се противопостави на онзи проект на строителната компания, който костваше два човешки живота. Всичко, което прави Боуи, се превръща в новина на деня. Той винаги внася смут... Извинявай, че говоря така за твой роднина, но си е истина.

— Боуи не ми е роднина — отвърна Габи и изведнъж се почувства ужасно доволна от този факт, представяйки си суровото му красиво лице.

— О, да. Все забравям — рече Джони, като гледаше с любопитство порумениялото ѝ лице. — Добре, Кейн, приятна почивка. Приключвай със задачите си и можеш да заминеш утре сутринта.

— Благодаря, шефе.

— Не ми благодари. Аз съм беден, онеправдан редактор, който прави всичко по силите си, да запази демокрацията за бъдещите поколения.

— Кой знае, може пък да останеш в историята.

Той въздъхна.

— Само ако променя, фамилията си на Линкълн. Залавяй се за работа!

— Слушам шефе!

Габи се бе подготвяла за това интервю от седмици. Един депутат бе обвинен, че е вземал подкупи, за да подкрепи проекта за магистрала. Габи се съмняваше в това обвинение, тъй като той имаше репутация на честен човек.

— Какво искате да узнаете, млада госпожице? — попита я мистър Гуерано и приглади побелелите си слепоочия.

— Кой ви преследва и защо, разбира се. Не мога да повярвам, че сте взел пари от когото и да било.

Той ѝ се усмихна ласкаво.

— Бог да ви благослови за тази сляпа вяра, но в случая сте права. Аз обаче имам само подозрения без неоспорими доказателства и общественото ми положение не позволява да отправям голи обвинения.

— Знаете ли какво — предложи Габи, като се приведе напред. — Вие ми кажете кой, кога и защо, а аз ще съобщя на Джони Блейк. В нашия екип имаме репортер-следовател, който може да изрови всичко.

Уморените му сини очи се оживиха.

— Така ли мислите?

— Да, наистина. Междувременно аз ще опиша гледищата и на двете страни в спора, както би трябвало да направи един добър журналист.

— Това няма ли да ви изложи на риск?

— Добрата журналистика трябва разкрива цялата истина.

Депутатът кимна.

— Напоследък репутацията ми бе твърде много подронена. Не можете да си представите какъв ад е да бъдете в центъра на скандала, млада госпожице. Семейството ми страда повече от мен самия. Дори и да докажа невинността си, косвените последици остават. При всички положения с кариерата ми е свършено.

Габи я побиха студени тръпки, защото добре знаеше какво може да причини един скандал дори на обикновените хора, а камо ли на политиците. Миналото ѝ, ако някога бъдеше разкрито, би могло да нанесе непоправим удар върху Маккайд.

Тя тръсна глава, за да прогони тази мисъл.

— Всичко, което мога да ви обещавам, е, че ще напиша хубава статия, а Джони ще я сложи на видно място. Ако отречете обвиненията, някои хора може и да се вслушат. Ако наистина имате предвид разследване, аз ще ви окажа пълно съдействие. Ще включа също и моя екип.

— Бъдете сигурен, че ще положим максимални усилия.

— Тогава, да започваме. Питайте каквото желаете.

И статията се получи — една от най-хубавите, които Габи някога бе писала. А когато излезеше във вестника, тя тъкмо навреме щеше да отсъства от града, докато страстите поутихнеха. Никога не бе бягала от неприятности, но понякога бе по-добре да ги заобиколиш.

Джони Блейк бе доволен. Даде непотвърдената информация на репортера — следовател Ланг, който се залови незабавно за работа.

На следващата сутрин Габи сложи два куфара в малкия си бял кабриолет, остави цветята си на една съседка да ги полива и се отправи към „Каза Рио“.

Спря да хапне в Таксън, преди да се отправи на юг през Томстоун към Ласитър. Тази територия ѝ бе позната. На изток Ласитър бе обграден от планината Чирикахуа, където някога апахите са били пълновластни владетели. Далече на югоизток, на мексиканската граница, се намираше Дъглас, а на запад бяха планините Драгун. Местността бе свързана с много исторически събития и въпреки че Габи нямаше свои собствени корени тук, разбираше обичта и привързаността на Боуи към земята. Но докато шофираше през пустеещата равнина, в която се мяркаше някое и друго ранчо, далеч от магистралата, тя се питаше дали Боуи бе преценил достатъчно добре потенциалните възможности за работа, които селскостопанският гигант щеше да предложи на местните жители. Щяха да са необходими не само обикновени работници, но и оператори, техници, шофьори. Хората, които работеха там, можеха да харчат заплатите си в Ласитър — нещо, което щеше да съживи и града. Безработицата беше голяма, защото множество по-малки имения бяха фалирали през последните години.

Подобни мисли бяха обсебили съзнанието ѝ през целия път към Ласитър. Той приличаше на повечето малки градове в Аризона — съчетание от минало и настояще. Нямаше почти никакви развлечения за младите хора и те го напускаха, след като завършеха гимназия, за да си търсят късмета на друго място. Бяха останали само няколко магазина и половината от тях бяха затворени заради слабата търговия. Имаше двама полицаи, но и те нямаха много работа, с изключение на почивните дни, когато местният бар се изпълваше и страстите се разгорещяваха.

Габи прекоси моста над притока на Сан Педро. Беше началото на лятото и водата в реката беше много отъняла. След моста се виеше дълъг път, който водеше към долината в тесния каньон. Там, сред рядка горичка, се намираше „Каза Рио“. Белезникавите каменни стени

на старинната къща се сливаха с фона на планините зад нея. Беше двуетажна и на прозорците имаше решетки от ковано желязо. Въпреки не особено впечатляващия си външен вид, интериорът ѝ бе модерен. Зад къщата се намираше гаражът, а до него бе построен закрит басейн с олимпийски размери, който се затопляше през зимата. Имаше още тенис корт, малко стрелбище и спретнат конюшня за расовите коне. Следваха обор, хамбар и модерна къща от бетон за шестимата ергени — каубои, които се грижеха за животните. Управителят, заместник-управителят и мениджърът живееха със семействата си в малки къщи на територията на имението.

Габи паркира пред централната порта. Загледа се с възхищение в единствения истински дом, който бе имала някога. Навсякъде растяха цветя — мушката, бегонии, петунии. От двете страни на къщата бяха разцъфнали рози във всички възможни нюанси на червеното. През малката градина в двора се извиваше настлана с плочи пътека, която водеше до стълбището на широка веранда.

Габи отвори голямата черна врата от ковано желязо и влезе в градината. С усмивка тръгна по алеята, като от време на време се спираше, за да вдъхне упойващия аромат на някоя роза.

— Винаги правиш това — дочу се от верандата глас с лек испански акцент. — Добре дошла, малката.

— Монтоя! И ти никога не се променяш.

— Хубаво е, че си тук. Омръзна ми да готвя само за себе си и за Елена. Самотни сме без сеньора Агата и сеньор Боуи.

— Имаш ли новини от Аги?

— Да. Пристига днес или утре.

Лицето на слабичкия мъж придоби съзаклятническо изражение.

— С някакъв непознат... и на сеньор Боуи това никак не му се харесва. Ще има неприятности.

— Разкажи ми нещо повече. Той ме убеди да дойда в имението, за да я наблюдавам, и само Господ знае какво ще каже Аги, като ме завари тук.

— Когато завари и двама ви тук — поправи я Монтоя.

— Кой е другият?

— Сеньор Боуи пристигна преди час. Изглежда, че не е спал въобще и вече принуди Елена да се скрие в банята.

Внезапно и необяснимо защо Габи бе връхлетяна от вълна на истинска възбуда.

— Боуи е тук?! Но той трябваше да е в Канада...

— Обаче не е — въздъхна Монтоя. — Оставил е проекта на своя заместник и хванал самолета за Таксън. Каза, че не можел да стои настрана и да позволи на майка си да направи такава грешка. Щял да я спаси...

Той изрече последните думи почти шепнешком и Габи едва се сдържа да не прихне.

— Ако се смееш, госпожице, внимавай господарят да не те забележи — предупреди я сухо Монтоя. — Защото може да отидеш при Елена в банята. Погледът му е като на койота, който се опита да изяде котката ни миналата седмица.

— Толкова ли е лошо? — поклати глава тя. — Добре, ще видя какво мога да направя. Бедната Аги!

— Не знаем нищо за този мъж. Възможно е и да е подходящ.

— Но може и да не е.

— О, шокиран съм, че можеш да допуснеш подобно нещо!

— А защо не? Къде е Боуи?

— Вътре е...

Монтоя сви рамене.

— Аз бих проявил повече разум и не бих го потърсил.

Габи го изгледа присмехулно и влезе в къщата. Елена, жена около петдесетте, мрачна като нощта със своята черна рокля и свита на руло коса, надникна предпазливо иззад ъгъла в антрето.

— Не се крий, аз съм — успокои я Габи и я прегърна.

Елена поклати глава.

— Нищо не правя както трябва. Застлала съм леглото с цветни чаршафи, сеньорът искал бели. Излъскала съм пода твърде много и той не го харесва, защото бил хлъзгав. Банята миришела на сандалово дърво, а той го мразел, климатичната инсталация била включена твърде слабо, а той изгарял от горещина. Сигурна съм, че преди да се стъмни, ще намери начин да ме обвини, че съм спуснала облаците твърде ниско, а пясъкът е твърде дълбок в задния двор.

— Всичко ще отшуми — потупа я Габи по рамото. — Не му е за пръв път.

— Твърде съм стара за такива бури — въздъхна Елена. — Ще направя салата и ще нарежа малко месо за сандвичи. Господарката и приятелят ѝ ще пристигнат скоро. Нищо чудно сеньорът да ме обвини, че съм се опитала и да отровя месото... — измърмори тя и се върна в кухнята.

Габи тръгва по дългия коридор на първия етаж, заобиколи стълбището към спалните на горния етаж, мина покрай кабинета на Боуи и елегантната всекидневна, покрай библиотеката с дървена ламперия и кожени мебели, покрай огромната трапезария и пое по пътеката към басейна.

Боуи беше там. Когато я забеляза, с мощни загребвания прекоси басейна и се приближи до нея. Черните му очи я заоглеждаха с любопитство.

— На проверка ли си дошъл? — подхвърли тя.

— Не съвсем.

— Нали трябваше да си в Канада?

— Тревожех се за Аги.

Боуи се хвана за ръба на басейна и с лекота излезе от водата. Беше по плитък бял бански и коленете на Габи омекнаха при вида на великолепното му мощно тяло. Беше го виждала така и преди, но никога не ѝ бе въздействал по подобен начин.

Боуи долови възхитения ѝ поглед и осъзна, че той го смущаваше. Причината да се появи тук не беше само неизвестният ухажор на Аги. Бе размишлявал през целия уикенд върху това, което бе почувствал по време на вечерята с Габи в мексиканския ресторант. Накрая бе оставил канадския проект на главния си изпълнителен директор и бързо се бе отправил към Ласитър.

— Защо не си сложиш бански? Ще поплуваме заедно — предложи ѝ с бегла усмивка.

Тя вдигна очи към неговите и усети, че сърцето ѝ ще изхвъркне.

— Не си нося... — успя да изрече.

Всъщност нямаше бански костюм въобще.

— Има няколко в съблекалнята, избери си.

— Трябва да пренеса куфара си от колата и да си разопаковам багажа...

— Монтоя сигурно вече го е пренесъл, а Елена ще нареди нещата ти в чекмеджетата. Ако е излязла от банята — добави иронично Боуи.

— Чух, че ти си я изпратил там — засмя се нервно Габи.

— Лъжи. Всичко това са лъжи. Не съм и наполовина, толкова лош, колкото се носи славата ми.

Той присви устни, загледан в порумениялото ѝ лице.

— Водата е чудесна, Габи, ще се ободриш след пътуването.

— Може би по-късно...

— Окей, скъпа.

Габи изтръпна от това обръщение, а нежната му усмивка направо я довърши. Боуи бе най-красивият мъж, когото бе срещала през живота си.

— И какво се предполага, че правим тук? — смънка тя, опитвайки се да се овладее. — Аги веднага ще разбере защо сме дошли и ще се вбеси.

— Ще я вкараме обратно в правия път. Ти няма да ме предадеш, нали?

— Разбира се, че не! И аз като теб не искам Аги да бъде наранена. Но ако сметне, че се месим в живота ѝ, тя може да ни изпрати да си съберем багажа. Това е нейната къща. Ние сме натрапници, макар да сме част от семейството ѝ.

— Знам. И на мен не ми харесва да ѝ се натрапвам. Не съм го правил често, дори когато татко бе жив.

— Предполагам, че ме ненавиждаше повече, отколкото си го признавал — осмели се да вметне Габи.

Боуи се усмихна едва доловимо.

— От време на време. Ти се превърна в любимка на родителите ми. И двамата са искали дъщеря. Но съм се родил аз.

— Съжалявам...

— Хайде да не се връщаме назад в миналото. Трудно ли те пуснаха в отпуска?

— Казах на Джони, че ще му предоставя сензационни разкрития за този селскостопански конгломерат, който се опитва да се настани тук.

Лицето му стана сурово.

— Само за работата си ли мислиш?

— Трябваше ми претекст. Не можеш просто да отидеш при шефа си и да му кажеш, че искаш ваканция!

— Защо, по дяволите, да не можеш?! Мили боже, Габи, ти ще наследиш част от „Каза Рио“. Тук има повече, отколкото ни е необходимо, за да се издържаме и двамата цял живот.

— Не желая никакво наследство! — пребледня Габи. — Това се полага на теб. Аз съм външен човек!

— Не мисля, че си външен човек — каза тихо Боуи. — И вече не се дразня от чувствата на Аги към теб.

— Все пак, ранчото трябва да бъде твое. Ти го обичаш повече от мен. Някой ден ще се ожениш и ще имаш синове, които ще го наследят...

Тя замълча, защото мисълта, че Боуи би могъл да се ожени и да има деца, я разтревожи.

— Честно казано, Габи, не се разбирам особено с жените. Те искат да ги лаская, а аз им казвам каквото си мисля и се опитвам да поведем интелигентен разговор. Да ти кажа ли какво очакват повече жени от мен или си достатъчно умна, за да се досетиш?

— Не би могъл да ги обвиняваш — отвърна Габи и с усилие откъсна поглед от гърдите и раменете му.

— Нямах това предвид. Приятелките ми очакват някакво вещественно доказателство за моето уважение: диамантена огърлица, рози на закуска — такива неща.

— Колко жалко, че не те познават. Ти си мъж, който се занимава с продаване и купуване на тела.

— Откъде знаеш, това?

— Аги ми е говорила много за теб...

— Трябва да се облека — смени темата Боуи и с усилие потисна желанието си да я погали. — Монтоя ми каза, че Аги вече пътувала насам с приятеля си.

— И ти искаш да си готов, за да ги причакаш в засада, нали? — пошегува се Габи.

Боуи се усмихна.

— Да, това ми е замисълът.

— Никога не е разумно да се месиш в работите на хората — въздъхна тя.

— Знам, но какво да се прави. Е, аз тръгвам. Ще се върна след няколко минути.

— Окей...

Беше истинско облекчение за Габи да остане сама и да успокои разклатените си нерви. Близостта му пораждаше невероятно сладостни усещания. Питаше се какво ли би изпитала, ако бе влязла в басейна с него, ако бе докоснала голото му тяло. Еротичните ѝ фантазии я накараха да се изчерви.

Отмаляла, тръгна към стаята си. Едва бе стигнала до фойето, когато вниманието ѝ бе привлечено от някакъв шум навън. Излезе бързо на предната веранда и видя как Монтоя прегръща сияещата Аги. На няколко крачки зад нея стоеше човекът, причинил цялата тази суматоха в „Каза Рио“.

ПЕТА ГЛАВА

Беше слаб, строен, с тъмни очи и леко посребряла черна коса. Чертите на лицето му бяха сурови, а брадичката му подсказваше упорит нрав.

— Здравей, скъпа! Какво те е довело тук? — попита Аги, приемайки Габи в обятията си.

— Джони ме убеди да си взема две седмици отпуска от миналата година... И изглежда, че съм пристигнала в много неподходящо време...

— Не, съвсем! Нед, ела да ти представя Габи. Тя ми е повече от дъщеря. Разказвала съм ти за нея. Габи, това е Нед Кортланд от Уайоминг.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Кортланд — рече учтиво Габи и се ръкува с него.

Ръката му бе силна, а очите не мигнаха, когато срещнаха нейните.

— Аз също, госпожице Кейн. Очаквах с нетърпение да ви видя.

— Бих могла да отложам отпуската си — предложи Габи, като се почувства гузна, че се бе оставила Боуи да я ввлече в тази игра.

— Не си го и помисляй! — отсече Аги. — Ще ни бъде приятно да си тук, докато Нед се запознае с начина на отглеждане на добитък в Аризона. Той самият има добитък — добави тя и погледна високия мъж до себе си с истинско обожание.

Нед се усмихна едва доловимо.

— Само няколко глави, Аги. Не ме изкарвай преуспяващ скотовъдец.

Той и нямаше вид на такъв. Носеше обикновен сив костюм, който му стоеше добре, каубойски ботуши и евтина филцова каубойска шапка. Габи се чудеше какви ли тайни се криеха зад това спокойно лице. Нед Кортланд в никакъв случай не приличаше на жиголо.

— Вече казах на Елена да сервира масата за обяд — обяви Монтоя. — Ще ѝ помогна да занесе храната в трапезарията. Ммм... да

извикам ли сенър Боуи?

Аги примигна.

— Искаш да кажеш да му се обадиш в Таксън?

— Всъщност, той е тук — поясни й Габи. — Пристигна малко след мен...

— Колко мило, че скъпото ми момче е дошло да посрещне уморената си, стара, посивяла майка от пътуването й до Маями — процеди Аги през зъби с пресилена усмивка. — Изтичай и му кажи да се присъедини към нас, Габи.

— Веднага — отзова се Габи и се обърна към Нед Кортланд. — Боуи е приятен, уверена съм, че ще го харесате.

— Приятен? За сина ми ли говориш?! — ококори се Аги.

— Да, за голямото русокосо момче. Отивам да го извикам. Извините ме.

Габи се обърна и хукна към басейна. Боуи го нямаше. „Може би вече се е облякъл и се е върнал в къщата“ — помисли си тя. Отиде до банята и отвори вратата. Беше грешка, че не почука. Той очевидно тъкмо се бе изкъпал, защото беше съвсем гол и си сушеше косата. Повдигна вежди, забелязвайки стъписаната й поза и почервенялото й лице.

— Какво има? — попита я със свършено нормален тон.

Габи беше омаяна от великолепието на неговата мъжественост.

— Съжалявам... — смотолевя тя и се опита да отклони очи. — Не предполагам, че си тук, затова не почуках. Трябваше обаче...

— Всичко е наред.

Боуи захвърли настрани хавлията си и тръгна към нея, като не пропусна да забележи плахото й отдръпване.

— Не е необходимо да бягаш, Габи. Не съм опасен.

— О, зная — прошепна Габи. — Но Боуи!...

— Никога не си виждала гол мъж — довърши той вместо нея. — Добре. Вече го направи. Макар и да не ми е навик да се събличам пред жени, нямам нищо против да ти позволя да ме разгледаш. Какво толкова важно те доведе тук?

Мозъкът й бе престанал да работи.

— Аги... — отговори тя с пламнали бузи.

Голямата му ръка повдигна брадичката й и я застави да го погледне в очите.

— Аги и приятелят й?

Габи кимна.

— Да, Нед Кортланд.

Лицето му стана сурово и зениците му заблестяха.

— Значи е тук. Как изглежда?

— Висок и доста заплашителен. Всъщност... като теб — заекна
тя.

Пръстите му докоснаха косата й.

— Аз такъв ли съм? Предполагам, че ще е по-добре да си облека
нещо. Би ли ми подала джинсите, скъпа.

Боуи започваше да използва това обръщение доста свободно,
карайки стройното й тяло да потръпва от сладостни предчувствия. Той
ловко си обу бял слип и си облече синя карирана риза. Докато поемаше
джинсите си, ръката му докосна нейната, а после я обхвана. Гледаше я
с безмълвна загриженост.

— Всичко свърши. Нищо не се случи. Вече си достатъчно голяма
и няма да ти навреди.

— С изключение на нервите ми — свенливо отвърна Габи. —
Съжалявам, че нахлух така...

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако знаеш, че не бих го
позволил на друга жена?

— Защо?

Боуи сви рамене.

— Имам си предразсъдъци.

— Тогава съм поласкана — рече тя и се опита да изглежда по-
малко притеснена, отколкото беше в действителност.

Боуи пхна ризата в джинсите си и черните му очи се задържаха
върху нейните.

— Никога не съм се любил с жена на светло.

— О!

Габи се размърда неспокойно. След като го бе видяла гол, какви
ли не шокиращи мисли витаеха из главата й.

— Как прие Аги пристигането ти?

— Добре, докато Монтоя не й каза, че си тук. Направо посиня.
Мисля, че и двамата ще бъдем третираны на обяд като гости.

— Така ли?

Боуи започна да реше гъстата си руса коса пред огледалото.

— Предложих ѝ да се върна във Финикс, но тя не иска и да чуе.

— Не можеш да ме оставиш да се справям сам с положението. Аги очевидно е влюбена и един Господ знае какъв е този мъж.

— Имаш пълно основание да се съмняваш.

— Не и преди да съм го преценил.

Той я изгледа дълго и напрегнато, докато коленете ѝ отново омекнаха.

— Не започвай да ме избягваш — каза ѝ неочаквано. — Аз не съм смутен, няма причина и ти да се чувстваш така. Разбрано?

Габи сведе поглед, гризейки долната си устна.

— Окей... Ти притежаваш способността да правиш най-необичайните неща да изглеждат свършено естествени.

— Не си спомням някога да са ме наричали необичаен.

— Е, все някога трябваше да ти се случи.

— Следващия път ела да плуваш, когато те поканя. И ще знаеш кога съм в банята.

— Не съм плувала от години. Дори нямам бански костюм.

Дяволитите пламъчета изчезнаха от очите му.

— Не мислиш ли, че е време да престанеш да криеш тялото си и чисто по женски да се гордееш с него, малката ми? — попита я тихо.

— Ако си облечеш някоя сексапилна дреха, не те заплашва никаква опасност от моя страна. И ще те браня от всички останали мъже, ако се опитат да се домогват до теб.

— Ще го направиш ли? — попита колебливо Габи. Маслинозелените ѝ очи се бяха отворили широко и не мигаха. Погледът ѝ му подежда като удар в стомаха.

— Да. Ще го направя. Бих могъл да те поканя на вечеря и танци някой път.

Дъхът ѝ секна.

— Би могъл?!

Напрежението помежду им започваше да се разраства лавинообразно.

— А защо пък не? Танцуваш ли?

— Не... Не си ли спомняш? На онези танци в колежа непрекъснато се препъвях и ти се отказа. Впрочем би могъл да ме научиш... — осмели се да добави тя.

Боуи усети как тялото му се изпъва като струна. Въздействието от думите ѝ стана причина да се появи издутината в слабините му.

— Да. Мога да те науча — изрече бавно, но съвсем не мислеше за танците.

Очите му се задържаха върху пухкавите ѝ устни. Можеше да я научи на любовен плам, на страст. Трябваше му само време.

— Боуи... — промълви Габи.

Той пристъпи и я хвана за лакътя.

— Желая да опитам вкуса на устните ти — прошепна ѝ и я притегли към себе си.

Габи не се възпротиви. Обзелите я чувства бяха непознати и много по-силни от волята и разсъдъка ѝ. Цялата трепереше и гърдите я боляха. Като че ли тези черни очи, вперени в устните ѝ, променяха цялата ѝ същност. Долавяше заплахата на огромното мъжко тяло, но в същото време искаше да го усети със своето. Искеше да бъде прегръщана, да бъде целувана до забрава. „Дали най-после ще преодолее миналото си и ще се превърне в жена?“ — проблесна в съзнанието ѝ.

— Искаш ли да усетиш устните ми върху твоите, Габи? — попита я дрезгаво Боуи. — Искаш ли да те целуна?

— О... боже! — простена тя и отмаляла от желание протегна ръце към него. — Боуи...

Изведнъж висок мъжки глас наруши магията на мига.

— Сеньор Боуи!

Боуи стисна до болка ръцете ѝ и потъмнелите им погледи се срещнаха. После рязко я пусна и излезе с бързи крачки.

— Какво има, Монтоя? — попита ледено.

— Обядът е сервиран, сеньор. Габи с теб ли е?

— Тук някъде е. Ще я потърся.

Монтоя се отдалечи към трапезарията.

Габи не смееше да се помръдне и краката ѝ неудържимо трепереха.

— Това е само временно отлагане — каза тихо Боуи. — Ще получа тази целувка. Ще оставя гърдите ти без дъх, ръцете ти без сили и ти ще ме желаеш до полуда. Обещавам ти.

Пръстите му се преплетоха с нейните и той я погледна настойчиво.

— Няма защо да изпитваш угризения. С теб нямаме никаква роднинска връзка. Можем да се държим за ръце, да ходим на среща. Дори можем да се любим. Не съществуват никакви пречки.

Дишането ѝ се учести.

— Ти си мислиш така...

— Ще преодолея всички препятствия по пътя си към теб, скъпа. Не съм някой донжуан, но зная много добре какво да направя с една жена. Няма да те нараня. Никога!

Габи искаше да протестира, да му каже, че не може, че не трябва. Имаше твърде много тайни в миналото ѝ, твърде много скрита болка, страх, вина. Но не можеше да излее сърцето си. Не можеше да разкаже на Боуи какво се бе случило, не можеше да го допусне близо до себе си. Макар че го желаше, неистово го желаше. Чувството беше ново, непознато и възбуждащо. Колко жалко бе да го открие точно сега, и то с единствения мъж на света, когото не смееше да обича. Любовта ѝ би могла да разруши всичко, което семейство Маккайд бяха постигнали. Не можеше да се изповяда на Боуи. Не биваше въобще да се сближава с него.

Опита се да измъкне пръстите си от неговите, но той не я пусна и така влязоха заедно в трапезарията.

Аги почти бе сигурна, че Боуи и Габи са дошли тук, за да я предпазят от новия ѝ приятел, но когато ги видя хванати за ръце и забеляза напрежението на изопнатите им лица, тя си създаде ново мнение и изпита истинско удоволствие.

В тъмните очи на Боуи искряха пламъчета. Габи го изгледа сърдито. „Значи такава била неговата игра — да заблуди Аги!“ Чудеше се колко ли от това, което ѝ бе наговорил при басейна, бе просто част от плана му. „Наистина ли го е мислил или просто се опита да ме възбуди и развълнува, за да изглеждам по-убедителна пред Аги?“

Никога не бе имала доверие на мъжете, с изключение на Боуи. Сега вече не бе сигурна. Чувстваше се уязвима и изплашена.

— Здравей, мамо.

Боуи пусна ръката на Габи и я настани на масата, преди да се наведе и да целуне Аги по бузата.

— Как беше в Ямайка?

— Прекрасно — отговори сухо Аги и сложи слабата си ръка върху голямата длан на приятеля си. — Боуи, това е Нед Кортланд.

— Как сте? — попита Боуи подчертано учтиво.

— Добре, благодаря — отговори Нед, провлачвайки леко думите.

— А ти как си, синко?

Боуи настръхна и се усмихна студено.

— Дочух, че сте имал няколко глави добитък.

Той седна до Габи и си запали цигара.

— Какво мислите за японския проект?

Нед сви гъстите си вежди.

— Ами... — започна той, — не ме интересува много японската храна, ако трябва да съм честен, но предполагам, че бих могъл да привикна с нея.

При други обстоятелства изражението на Боуи би минало за комично. Той се приведе напред.

— Имах предвид износа на говеждо за Япония.

— О, това ли било? — усмихна се Нед. — Проклет да съм, ако зная нещо по въпроса.

Габи забеляза, че Аги започваше да се чувства неловко и се опита да поизглади нещата.

— Беше основано дружество, което се опитва да убеди японците да внасят повече говеждо от Америка.

Нед я погледна странно.

— Така ли?

— Нещата не са чак толкова прости — изрече с раздражение Боуи.

— Забранявам да се говори за бизнес на масата — намеси се Аги. — Хайде сега да си изядем обяда, а после можем да покажем ранчото на Нед.

— Чудесна идея! — възторжено възкликна Габи. — В „Каза Рио“ има няколко красиви чистокръвни брахмани.

— Мразя брахманите — усмихна се Нед като че ли на някаква тайна шега. — Най-грозната порода на света.

— Да, така е — засмя се и Аги, — но са много подходящи за пустинни условия.

Боуи смачка цигарата си с жест, който предвещаваше неприятности.

— Какви породи обичате, господин Кортланд?

— Наричай ме Нед. Обичам червените и белите.

Боуи изглеждаше така, сякаш би отхапал част от чинията си, а после и от господин Кортланд.

— Вземи си шунка, Боуи — предложи му бързо Габи.

Той я погледна с неприкрита злоба, но все пак се зае с храната. Нед Кортланд бе прекалено съсредоточен върху собствената си порция, но в погледа му се забелязваха весели пламъчета.

След обяда Габи се залепи за Боуи, за да предпази Аги и Нед от избухливия му нрав.

Пасището се простираше покрай целия главен път. Части от него бяха заградени, а останалата площ, като повечето ферми тук, представляваше открито пространство и добитъкът се разхождаше свободно.

— Пасищата ни са хубави — обясняваше Аги на Нед.

— Въпреки пустинните условия, има много храна за добитъка.

— Как осигурявате достатъчно вода за животните? — попита той.

— Използваме помпи, за да я извличаме от земята.

— А защо не я изпомпвате от реката?

— Нед, нашите реки не са като в Уайоминг. В тях има вода само през дъждовния сезон.

— Мили боже!

— Има ли във вашия край кактуси, които са годни за ядене, господин Кортланд? — поинтересува се Габи.

Той поклати глава.

— Не само трепетлика, прерийна трева. По-лесно е за каубоите през лятото. Зиме винаги губим по няколко души, които заминават за по-топлите щати. Снежните преспи по два метра не допадат на всекиго.

— И при нас вали сняг от време на време — отбеляза Аги. — Около Таксън кактусите сагуаро побеляват понякога. Знаеш ли, че този вид кактуси расте само в Южна Калифорния, Аризона и Мексико?

— Мисля, че съм виждал в Тексас. А може би са били кактуси кардон.

Аги кимна.

— Но не и сагуаро. Може да се научат много неща за тях.

— Например? — засмя се Нед.

— Ами живеят над сто и петдесет години и стигат до три тона. Нагънати са така, че по време на дъждовния сезон се разтягат като акордеон. Плодовете им се събират от индианците папаго, за да правят желе и някаква напитка...

— Тохано одхам — поправи я Габи. — Смениха името си.

Аги я погледна раздразнено.

— Ти си истинска маниачка на тема „папаго“. Е, не мога да произнеса тази дума и няма да се опитвам.

— Можеш или не можеш, все едно. Това обаче е тяхна дума, на техния собствен език, а не чуждо наименование като папаго, което е на езика зуни. Тохано одхам означава „Хора на пустинята“.

— Вие със сигурност знаете много за мястото, където живеете — впечатли се Нед.

— О, не бързай — усмихна се Аги. — Трябва да те заведем в резервата и да ти покажем белия гълъб на пустинята, мисията на Сан Хавиер, да ти купим от пържения хляб на индианците папаго, да минем през националния музей „Сагуаро“ и през старинната част на Таксън, където снимат уестърните.

— И това е само върхът на айсберга — добави Габи. — Можеш да скиташ седмици наред и да не посетиш и половината от забележителностите. Томстоун е на няколко минути надолу по пътя и е нещо, което трябва да се види.

— Е, ще ви призная, че вече съм бил там. Прекарах цяла седмица в Томстоун, когато бях на двадесет, и не съм забравил нищо от това, което видях.

— Значи това не е първото ти идване в Аризона? — обади се най-сетне Боуи и си запали цигара.

— Не, не е.

— Става горещо — вметна Габи, — а излязох без шапка.

Очите на Боуи се плъзнаха по лицето ѝ.

— Хайде се връщаме, ако не искаш да получиш слънчев удар.

Той протегна ръка и изчака Габи да я поеме, като игнорира зоркия поглед на Аги. Поведо я към къщата, а майка му и приятелят ѝ от Уайоминг ги следваха бавно отзад.

— Не ѝ проваляй връзката — прошепна му Габи, докато минаваха през вратата от ковано желязо.

— Скъпа, няма да я провалям. Искам само да съм сигурен. Нед крие нещо. Усещам го, а ти?

— Да.

— Нека да открием какво е, преди да се присъединим към почитателите му.

Тя въздъхна и нежната ѝ ръка се сгуши в дланта му.

— И ти го чувстваш, нали, Габи? — попита я дрезгаво Боуи. — Огънят, който се разгаря между нас.

Устните ѝ се разтвориха.

— Не... не ме карай да избързвам.

— Няма.

Той се взря в очите ѝ.

— Ти си девствена, Габи. Не очаквам да скочиш в леглото ми като някое леко момиче.

— Не... Не можеш да го очакваш.

— Затова — никакъв натиск. Никакви непочтени тактики и най-вече — никакво прелъстяване. Това важи и за двама ни. Напоследък така ме гледаш, че целият настръхвам.

Лицето ѝ почервения силно, като си припомни как се бе вторачила в него в банята.

— Нямах предвид това — рече сухо Боуи, сякаш прочел мислите ѝ. — А как се вираш в устните ми. Да не си въобразяваш, че не съм забелязал?

— Съжалявам — въздъхна Габи.

— Недей. И аз съм развълнуван не по-малко от теб. Всъщност бих искал да те притисна към стената още сега и да те целувам, докато краката ти омекнат.

Думите му я накараха да си представи доста жива и вълнуваща картина. Пое си рязко въздух и през тялото ѝ преминаха горещи тръпки, когато той с блеснали очи направи крачка към нея.

— Не можем... — вдигна отбранително ръце.

— Защо пък не — изхриптя Боуи.

Той застина, дочувайки приближаващи се стъпки.

— Даваш ли си сметка какво правиш с мен?

— Бих могла да ти задам същия въпрос... — промълви Габи с треперещ глас и измъкна пръстите от неговите, секунда преди Нед и Аги да се появят на верандата.

— Нед иска да се запознае с някои от моите приятели —
оповести Аги. — Ще ми помогнеш ли да организираме парти, Габи?

ШЕСТА ГЛАВА

Очевидно Боуи бе вбесен от предстоящото парти. Той се извини и излезе през задната врата. Върна се късно вечерта и влезе в кабинета си, като хвърли само един продължителен, жаден поглед на Габи.

— Боуи ще ни създава големи главоболия, нали? — въздъхна Аги, след като Нед си легна и с Габи останаха насаме.

— Тревожи се за теб. Не знае как да изрази загрижеността си.

— Ти разтревожена ли си?

Габи сведе очи към пода.

— Аги, ти имаш право сама да уреждаш живота си. Наистина не трябваше да се меся.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Какво знаеш за господин Кортланд?

Аги подви крака на дивана.

— Внимателен е... Не си придава важност. Обича децата и животните. Не пие и не пуши. Бил е женен, но съпругата му е починала от рак преди девет години. Няма деца. И... мисля, че съм влюбена в него.

Габи подсвирна тихичко.

— О, боже!

— Само че не знам какво изпитва той към мен — добави тъжно Аги. — Изглежда му е приятна моята компания, но е много потаен за чувствата си. Дори не ме е целунал. Ужасно е старомоден. На кораба имаше по-млади жени, които се опитваха да флиртуват с него, но не им обърна никакво внимание. Остана с мен.

— Изглежда много мил. Но...

— Но какво?

— Има някаква своя тайна... поведението на Боуи му се струва забавно, въпреки че се прикрива. И така е по-добре, защото синът ти търси повод да се нахвърли върху него.

— Забелязах това веднага. Забелязах и нещо друго — двамата с Боуи се бяхте хванали за ръце.

Габи прокле издйническото си почервеняване.

— Да, вярно е...

— Опита ли се да се сближи с теб?

— Струва ми се, че не.

— И това ще стане. Той може да не прилича на женкар, скъпа, но не го подценявай.

— Боуи е последният мъж на земята, който би ме прелъстил заради чисто физическото удоволствие.

Зениците на Аги се разшириха.

— Мили боже!

— Той ме плаши, Аги... Никога досега не съм изпитвала такъв страх. Разтреперва ме цялата вътрешно.

— Мога да те разбера. Знаеш ли, аз обичах съпруга си, но на него целият му живот беше строителната компания. Винаги работеше — нощем, през уикендите, през отпуските. Живеех в сянката му. Вземах това, което ми даваше, без да имам някакви претенции, но връзката ни не бе дълбока. С Нед е... различно. Мога да говоря с него. Той ме изслушва. Споделя вълненията си, мислите си. Чувствам се толкова близка с него, а дори не ме е докоснал. Представяш ли си, на моите години да се държа като срамежлива тийнейджърка!

— Предполагам, че е чудесно. Беше самотна прекалено дълго. Не се страхувай да вземеш своето от живота, Аги. Днес светът е по-различен. Не позволявай на Боуи да те пречупи. Той ти мисли доброто, но невинаги вижда двете страни на нещата. Признава само своята гледна точка и я отстоява със зъби и нокти.

— Да, зная. Коупланд го възпита така. Не успях да се сближа с него. Отблъскваше ме от себе си. Ето, и сега отново го прави. Беше толкова по-лесно човек да обича теб, скъпа. Моят син е тежък случай.

— Въпреки всичко, той те обича. Наистина те обича.

— Я ми кажи, ти какво изпитваш към Боуи, Габи?

Този въпрос изненада, Габи.

— Не зная... — призна си тя.

Аги забеляза смущението й.

— Окей, всяко нещо с времето си. Хайде сега да помислим кого да поканим на моето парти.

Смяната на темата бе добре дошла за Габи. Направиха списък на гостите, като включиха и няколко приятели на Боуи.

— Вероятно ще е грешка, ако поканим Тед и Майк — замислено рече Аги. — Те винаги са подкрепяли Боуи, каквото и да направи. Ще ги настрои срещу мен.

— Аз ще те защита.

— Наистина ли? А после кой ще защитава теб?

Това също бе интересен въпрос, но Габи нямаше отговор и за него.

Тъкмо уточняваха коя фирма ще организира партито, когато Боуи излезе от кабинета си с цигара в ръка. Габи усети как сърцето ѝ започна да тупти ускорено. На Боуи му достави удоволствие начинът, по който го гледаше. Не беше трудно да разгадае мислите ѝ. Усмихна ѝ се хищнически и тя мигновено почервения.

— Привърши ли с работата си? — попита го Аги.

— Почти. Имаме един жилищен комплекс в Колорадо, но ще го проверя по-късно през седмицата. Строителната ми бригада там е добра, но искам да съм сигурен.

— Колко бригади имаш? — поинтересува се Габи. — Каза ми, че си бил изпратил една и в Канада.

— Точно така. Компанията ми е голяма. Участвам в търгове за строителни обекти в цялата страна, дори и в чужбина.

— Но как знаеш каква цена да определиш?

Той се засмя снизходително.

— Това е дълга история. Имам хора, които могат да изчислят работата до последния пирон. След това е въпрос на време да се усредни цената с приемлива печалба и все пак общата стойност да е по-ниска от тази на конкурентите.

— Коупланд беше ненадминат в това — припомни си Аги. — Научи и Боуи.

— Научих много и когато загубих два големи обекта в началото — добави сухо Боуи.

Той се протегна и мускулите се очертаха под ризата му.

— Господи, колко съм уморен! Вие уточнихте ли вече списъка на гостите? Надявам се, че не сте пропуснали да включите Тед и Майк.

Аги го изгледа сърдито.

— Как бих могла да ги пропусна?! Но да не си посмял да настроиш тези момчета в заговора си срещу мен!

Тя забеляза замечтания му поглед и поруменелите бузи на Габи и се усмихна.

— Хайде, Габи, ще се качим горе заедно. Ти можеш да угасиш лампите, нали, синко?

— Да мога — съгласи се той неохотно. — Лека нощ, скъпи дами. Габи мълчаливо му кимна и последва възрастната жена.

Боуи ги наблюдаваше мрачно. Питаше се дали и Габи бе така разочарована като него самия и дали майка му възнамеряваше да направи всичко възможно, за да ги раздели. Може би с това му подсказваше, че ще е по-добре да не се меси в отношенията ѝ с Нед Кортланд. Нед не му излизаше от ума. Дискретните телефонни обаждания тази вечер не му бяха донесли никаква информация за мистериозния гост. „Кой е Нед Кортланд и защо преследва Аги? Трябва да го разбере по някакъв начин, преди да е станало твърде късно!“

Габи си взе душ и облече жълта копринена нощница с дълбоко деколте, която прилепваше към тялото ѝ, подчертавайки стегнатите ѝ гърди, тънката талия и дългите ѝ елегантни крака. Тялото ѝ имаше съвършени форми и точно затова полагаше толкова усилия да го прикрива. Не обичаше мъжете да я заглеждат — всички мъже, с изключение на Боуи.

Потръпна, като си спомни изящната му голота. Скри лице в длани, чудейки се дали някога ще забрави тази гледка. Внезапното ѝ увлечение по него бе също толкова смущаващо, колкото и неговият интерес към нея. Легна по гръб на леглото и се загледа в тавана. Въпреки че имаше много основания да се страхува от мъжете, Боуи не я плашеше. Искаше да го целува. Искаше да усети ръцете му върху гърдите си, тежестта му върху тялото си. От гърлото ѝ се изтръгна страстен стон. В утробата ѝ сякаш се бе разгорял истински пожар. Това се случваше за пръв път в живота ѝ и не можеше да го проумее. Затвори очи и се опита да мисли за партито.

Аги се събуди на зазоряване. Облече бялата си дантелена рокля и излезе на терасата, за да наблюдава изгрева на слънцето. Дочу стъпки

зад гърба си и се обърна. Беше Нед.

— Синът ти не ме иска тук — каза тихо той. — Смята ме за жиголо. Ти какво мислиш?

Аги му се усмихна свенливо.

— Мисля, че си много приятен мъж с безупречни маниери, който направи ваканцията ми незабравима. Съжалявам, че Боуи се държи толкова студено. Навярно смята, че възнамеряваш да останеш за постоянно...

— И е прав.

Нед пристъпи и я притегли към себе си.

— Желая те... — промълви до устните ѝ.

Никога през живота си Аги не бе целувана така. Задъха се и цялата се стегна. Силните му ръце я притиснаха още по-здраво и той задълбочи целувката. Тя почти се шокира, че все още можеше да изпитва желание. Треперейки, протегна ръце и ги обви около врата му. „Любовта би могла да бъде ужасно болезнена на моята възраст...“ — мина ѝ през ума.

Нед се отдръпна, усетил сълзите ѝ.

— Защо, Аги?

— Ти ще си заминеш... — промълви нещастно Аги.

— Не! Няма да те оставя! Обичам те!

Струваше ѝ се, че сънува, но той повтори признанието си и я целуна отново. В душата ѝ разцъфна пролетта и Аги не обърна внимание на стъпките, които се дочуха наблизо.

Когато Габи слезе на закуска, Боуи се хранеше замислен, а Аги, цялата сияеща, разговаряше с Нед Кортланд. Габи смънка едно „добро утро“ и седна до Боуи. Чувстваше се малко неловко в прилепналата си маслинозелена блуза с дълбоко деколте и впитите в бедрата джинси.

— Надявам се, че сте спал добре, господин Кортланд? — обърна се към Нед.

— Много добре, госпожице Кейн — усмихна се той. — С Аги станахме на зазоряване, за да се полюбуваме на изгрева.

— Беше великолепен — добави Аги и се изчерви.

Боуи изтрака с вилицата си по чинията.

— Трябва да помогна на Монтоя в гаража — избоботи и стана.
— Единият от камионите нещо не е наред, а Бенди е зает с обездката на новите коне.

— Бенди е твърде груб с тях — вметна Габи, усетила напрежението, което витаеше във въздуха.

— Няма друг начин — отвърна той. — Нямаме време за всеки кон по отделно.

— Аз бих намерил време — рече Нед Кортланд. — Конят е чувствително и интелигентно същество. Ако се пришпорва непрекъснато, това ще сломи духа му.

— Ние не използваме шпори с шипове в нашето стадо — усмихна се хладно Боуи. — Когато Габи казва, че Бенди е твърде груб с тях, няма предвид, че ги бие с камшик до кръв. Просто ги язди, докато се предадат. За последните шест месеца Бенди има две счупени ребра.

Кортланд понечи да отговори нещо, но на прага се появи Монтоя.

— Сеньор Боуи, един господин иска да ви види.

Боуи кимна и излезе с широки крачки.

— Започвам да се изморявам от този словесен двубой, Аги — каза Нед. — Вече получих от сина ти за два дни повече, отколкото бих позволил на всеки друг за месеци. Трябва да си изясним отношенията.

Аги направи гримаса.

— Няма да е лесно.

— Не ме е грижа. Искам всичко да бъде открито.

Тя погледна малко сконфузено към Габи.

— Нед ми предложи да се оженим...

— О, чудесно... — смънка Габи.

— Значи, ще трябва да се боря и срещу теб, така ли да го разбирам?

— Разбира се, че не. Знаеш, че винаги съм ти желала само доброто.

— Да, знам, малката ми — прегърна я Аги. — Бъди спокойна за мен.

— Спокойна съм.

Габи стисна ръката на Нед Кортланд, като не пропусна да забележи странния начин, по който я гледаше.

— Сега ни остава само да убедим Боуи — въздъхна Аги.

— Трудна работа — отвърна Нед. — Ще се противопоставя, до последния си дъх. Трябва да поговориш с него.

— Боуи не ме слуша. Обича нещата да стават, както той каже.

— Аз също. И ще получа, каквото искам.

Габи усети, че я побиват студени тръпки от тона на Кортланд.

— Надявам се да не ни създава неприятности — каза Нед сякаш на себе си. — Не и преди аз...

Той замълча, доловил бдителността в погледа на Габи.

— Можем да го вържем, да го затворим в килера и да отпътуваме за Уайоминг — предложи плахо Аги.

Габи се засмя.

— Той ще се развърже и ще тръгне след вас. Значи вие се занимавате с добитък, господин Кортланд? — побърза да смени опасната тема.

— Съвсем малко. Обичам повече конете, но не разполагам с достатъчно капитал, за да инвестирам в тях.

— От Уайоминг ли сте?

— Всъщност, не. Не съм роден там.

— А къде?

— Престани с твоите репортерски въпроси, Габи! — смъмри я Аги. — По-добре ми кажи колко време мислиш да останеш тук?

— Две седмици, ако не възразяваш. Ще бъда тиха като мишка.

— Стига да не си непрекъснато покрай нас, стой, колкото си искаш. А Боуи? И той ли възнамерява да остане две седмици?

Габи поруменя, с което ѝ достави видимо удоволствие.

— И Боуи може да остане само при условие, че не се изпречва на пътя ми! В края на краищата, сгодените се нуждаят от усамотяване, както знаеш.

— Ще кажеш ли на Боуи какво сме решили? — попита неочаквано Нед.

— Той със сигурност ще узнае... — изпусна се Габи.

— Точно от това се страхувах — въздъхна тежко Нед Кортланд. — Сигурно е, че ще се залепи за нас и ще ни следва неотлъчно.

— По-добре да не го прави! — процеди Аги. — Габи, не му споменавай нито дума за женитбата ни или ще те изпратя веднага във Финикс. Правото да му съобщя, е мое!

— Добре — изрече неохотно Габи, — но не се бави твърде много. А сега имам намерение да ви оставя насаме. Знаете ли каква порода са червените и белите крави? — обърна се с предпазлива усмивка към Нед.

— Херфорд — отговори той. — И за ваше сведение, споразумението за търговия с японците вече е в сила. Ще им изпращаме повече говеждо.

— Защо тогава пред Боуи се престорихте на невежа?

— Той очакваше да не зная — рече спокойно Нед и се облегна назад. — В наши дни е трудно да се спечели нечие доверие. Разбирам опасенията му, но една жена не би трябвало да воюва със собствените си деца, за да бъде щастлива. Нито пък би трябвало да й диктуват как да устрой живота си.

— Но те имат право да я предпазят, когато тя е уязвима, нали?

Той повдигна едната си вежда и се усмихна.

— Не зная. Нямам деца.

— Ако се ожените за Аги, ще имате — обеща му сухо Габи. — Ще имате стокилограмов син.

Тъмните очи на Нед светнаха закачливо.

— Стига да не ми се налага да го друсам на коленете си, ще се справя някак.

— Ще видим — отвърна тя и излезе, кимвайки на Аги.

Когато минаваше покрай кабинета на Боуи, дочу гневния му глас и надникна през откренатата врата.

— Казах ви какво мисля за това — говореше той на един дребен, съсухрен мъж в сив костюм. — Няма да продам земя на компания, която ще замърси околната среда. По дяволите, човече, не проумявате ли, че реализацията на този проект ще се отрази върху водните ресурси тук?!

— Това е солидно финансово начинание, господин Маккайд. И много хора в Ласитър го подкрепят. Вие притежавате най-хубавата земя за проекта, а той може да означава много за местната икономика...

— Не и за дълго! — упорстваше Боуи. — Отговорът ми е „не“!

— Няма ли да премислите?

— Няма!

— Господин Маккайд — разпери ръце дребният мъж, — да не би да възнамерявате да продължите сам този кръстоносен поход, за да запазите земята си цяла. Не е реалистично. Не можете да задържите прогреса!

— Стойте и ме наблюдавайте.

— Градът ще се бори срещу вас с нокти и зъби. И вие ще бъдете единственият загубил... Господин Маккайд!

Изведнъж Боуи вдигна човечеца по средата на тирадата му и го понесе към колата му. Спокойно го постави зад волана и затвори вратата. Посетителят, местен посредник, успя да запали двигателя с треперещи ръце и потегли не особено плавно.

Минаха няколко минути, преди Габи да успее да потисне смеха си. Тръгна безцелно из имението. Бенди тъкмо обядваше един жребец в заграждението. Буйното младо животно изведнъж се изправи на задни крака, изпръхтя и го хвърли в пепелта.

— Хей, Бенди! Добре ли си? — извика му Габи.

— Добре съм, само дето честта ми е накърнена — засмя се той и тръгна към нея. — Хубаво е да си отново вкъщи, нали!

— Така е.

Бледосините му очи я изучаваха бдително.

— Предполагам, че си тук заради гостенина на мисис Аги — започна направо Бенди. — А мога да се хвана на бас, че Боуи е дошъл тъкмо заради него.

— Как не те е срам да сплетничиш! — сгълча го Габи.

— Не би трябвало, признавам си. Но не е цвете за мирисане този приятел от Уайоминг — кимна той към приближаващия се заедно с Аги Нед. — Виж го как върви — като каубой. Няма нищо по-тромаво на света от... мили боже!

Възклицанието му бе предизвикано от едно малко момченце, което се бе провряло в заграждението и се опитваше да докосне мустанга.

— Махни се оттам! — изрева Бенди.

Момчето се смееше и не му обърна никакво внимание, жребецът пръхтеше застрашително и риеше с копита.

— Направи нещо! — извика Габи.

Бенди се затича към мустанга, но бе съборен на земята от подскачащото животно. Габи се опита да прескочи перилата,

изпаднала в истински ужас, но една силна ръка, я улови и я задържа.

— Дай ми ласо! Бързо! — рече властно Нед Кортланд на Боуи, който тъкмо излизаше от хамбара.

Той реагира инстинктивно на рязката заповед, сграбчи едно ласо и му го подхвърли. Кортланд го улови, ловко направи примка и го метна от оградата на врата на мустанга. После скочи вътре и постепенно успя да укроти животното, докато Бенди изведе момчето. Беше истинска наслада да се наблюдава как го прави. Не дърпаше жребеца, нито го удари, дори не използва много сила. Просто му говореше нежно и тихо с изпънатото въже в ръка, галейки го по муцуната.

— Мили боже — поклати глава Бенди. — Чувал съм за хора, способни на това, но не си спомням да съм го виждал. Това бе фантастично, господин Кортланд!

Нед само кимна и му подаде юздите.

— Как е момчето? — попита той Боуи.

— Малко е уплашено, но иначе е добре. Баща му е един от каубоите ни.

Боуи присви очи.

— Беше страхотно. Май разбираш доста от коне.

— О, яздох, когато бях по-млад, но и сега обичам конете.

— И те изглежда те обичат. Бенди работи с този жив дявол от три дни и доколкото знам, онзи ден той едва не го е убил.

— Имах късмет. Аги, хайде да вървим. Отиваме на някакво място, крепостта „Кохайз“ — отвърна Нед и плъзна ръка върху раменете на Аги.

— Ще спрем да обядваме някъде — добави сияейки тя и се сгуши до снажното му тяло. — Не ни чакайте.

— Окей — кимна им Боуи разсеяно. — Приятно прекарване.

Наблюдаваше ги как се отдалечават, а Габи стоеше замислена и притихнала до него.

— Този човек има представа що е ранчо — обади се той. — Готов съм да се хвана на бас. Но защо е толкова потаен? И кой е в действителност? Никой в Джаксън не знае нищо за скотовъдния бизнес на Нед Кортланд...

— Може би не е от Джаксън — предположи Габи. — Може би се опитва да ни заблуди.

— По дяволите! Ами ако има криминално минало и се скрие тук? Или пък е избягал затворник?

СЕДМА ГЛАВА

Габи прекара цялата сутрин в писане на покани. Партието бе насрочено за петък вечерта, а вече бе сряда и трябваше да се побърза. Чудеше се какво ли щеше да се случи, когато Боуи откриеше, че майка му не само е влюбена в Нед Кортланд, а и възнамерява да се омъжи за него.

Докато Монтоя и Елена се суетяха около обяда в кухнята, Габи се промъкна в гаража, за да поговори с Боуи.

Чу сърдито тракане под един от камионите и забеляза познатите огромни ботуши да стърчат от едната му страна. Той лежеше по гръб и завиваше някаква гайка. Габи мълчаливо седна върху бетонния под до него и обви с ръце коленете си.

— Подай ми гаечния ключ — нареди ѝ рязко Боуи и протегна голямата си омаслена ръка.

Тя погледна сандъчето с инструментите.

— Сигурно има двайсетина. Кой точно?

— Номер двадесет и две.

Отново се чу потракване и стържене на метал.

— Онзи проклет прекупвач на земя по-добре да не се връща отново тук. Предупредих го да не ми досажда.

— Струва ми се, че положението става сериозно — отвърна тихо Габи.

— Винаги е било такова. Чу ли какво казах?

— Да...

— Ти си репортер. Изрови нещо.

— Ще го направя. Но ти няма да промениш мнението ми за състоянието на местната икономика и за необходимостта от допълнителни приходи.

— Значи си готова да пожертваш природата за няколко долара?!

— Въпросът не стои така. Просто безработицата тук е ужасна. Трябва да се развие индустрия или някакъв нов бизнес, за да имат хората работа. Известни са ми и опасностите от замърсяването на

подпочвените води — писала съм няколко статии по този проблем. Но пустинята не служи на никого, освен на себе си, Боуи, ако не се разработва и оползотворява земята.

— Престани с проклетото си проповядване! — изръмжа Боуи. — В момента мислите ми са заети с нещо по-важно от земята и ти го знаеш много добре.

— Да. Зная... — въздъхна Габи.

— Тя си е загубила ума!

— Просто е самотна, Боуи.

Той издаде някакъв неопределен звук и протегна ръка.

— Този ключ не става!

— Ти го поиска.

— Тогава по-добре да четеш мислите ми следващия път. Дай ми един номер по-малък.

Габи безмълвно му го подаде.

— Баща ми е починал едва преди осем години! И този каубой от Тетънс не струва колкото и малкия му пръст, макар да умее да мята ласо и да говори с конете!

Габи прикри усмивката си. Очевидно гордостта му бе наранена, защото Кортланд бе успял да реагира преди него.

— Предполагам, че ще ти е тежко да гледаш как Аги се омъжва за друг...

Настъпи тягостно мълчание.

— По-трудно, отколкото би могла да си представиш. Разкажи ми нещо за майка си, Габи.

Тя се загледа в едно петно върху коляното на джинсите си.

— Не си я спомням много добре. Почина, когато бях на пет или на шест години. После двамата с татко пътувахме непрекъснато, за да си търси работа. Не беше най-идеалният баща на света, но бе добър с мен...

— Къде е той сега?

— Умря... — промълви с болка Габи.

Беше научила за смъртта му едва когато бе започнала работа в редакцията на вестника във Финикс. Но не бе узнала нищо за хората, отговорни за отчаяното ѝ бягство от Кентъки и за агонията на баща ѝ в клиниката за душевно болни. Страхуваше се да разпитва, за да не се издаде коя е и къде се намира. Последното нещо, което искаше, бе да

се разкрие миналото ѝ. Това неизбежно щеше да въвлече семейство Маккайд в ужасен скандал и не биваше да го допуска.

Потънала в мислите си, Габи не чу въпроса на Боуи.

— Слушаш ли ме?

— Каза ли нещо?

— Казах, че никога не говориш за миналото си.

— Всичко отдавна е забравено. Искаш ли друг ключ?

— Не.

Той се измъкна изпод камиона и седна. Носеше бяла тениска, цялата изпоцапана с машинно масло, която прилепваше към силните му гърди. Габи остана без дъх при вида на цялата тази мъжественост толкова близо до нея. Откакто го бе видяла съвсем гол до басейна, непрекъснато я връхлитаха еротични фантазии.

Черните му очи се присвиха и Боуи отметна влажен кичур коса назад. Габи избегна погледа му и поруменя.

— Да не ми е изцапан носът? — попита той неочаквано.

— Не... Извинявай.

— Напоследък доста се заглеждаш в мен. Имаш ли нещо против да ми кажеш защо?

Тя се усмихна стеснително.

— Предполагам, че по същата причина, поради която го правят и другите жени. Много си красив, Боуи...

Боуи захвърли ключа в сандъчето.

— По дяволите!

— Така е.

— Подай ми онзи парцал и една цигара.

Габи бавно извади пакета с цигари от джобчето на ризата му, метната встрани.

— Нервна ли си, Габи? — подсмихна се той.

— Малко... Нещата стават твърде сложни тук.

— О, не е чак толкова страшно. Кортланд скоро ще си замине, Аги ще отрезнее, а селскостопанската компания ще открие, че когато кажа „не“, това наистина означава „не“.

Маслинозелените ѝ очи затрептяха.

— Хубаво е, че си толкова уверен... — измънка Габи.

— Защо е тази промяна?

Боуи протегна ръка и докосна рамото ѝ.

— Никога не съм те виждал толкова женствена. Надявам се, че е заради мен — добави той с плътен глас.

— Ти ме объркваш така...

— Имаш нужда от малко объркване.

Боуи издърпа един кичур от косата ѝ и започна да си играе с него.

— Няма да бъдем врагове. Независимо какво ще се случи с Аги или със земята, двамата с теб никога няма да бъдем противници.

— Надявам се да не сме — съгласи се тя и усети, че трепери.

Начинът, по който я гледаше, я караше да се чувства още по-нервна. Изведнъж си припомни всичко — думите, които ѝ бе казал при басейна, целувките му, напрежението, което непрекъснато нарастваше помежду им.

— Видът ти е такъв, като че ли всеки миг ще скочиш и ще избягаш — отбеляза замислено Боуи. — Толкова ли съм страшен?

— Не е точно страх...

Тъмните му очи потъмняха още повече.

— Не е ли? Ела тук.

Габи се колебаеше.

— Това ще... промени всичко... — прошепна тя.

— Всичко вече е променено. От онази вечер във Финикс ситуацията става все по-неконтролируема. Знаеш ли, снощи почти щях да дойда при теб? Трябваше да мобилизирам цялата си воля, за да си остана в леглото.

Габи си припомни своя собствен копнеж по него и това само увеличи страховете ѝ. Усети, че самообладанието ѝ я напуска. Издърпа косата си от пръстите му, скочи и се отдалечи на няколко крачки.

— Не казвай такива неща... — промълви дрезгаво.

— За бога, та ти си на двадесет и четири години!

Боуи също се изправи и тръгна към нея.

— Ние не играем, Габи. Това не е само лек флирт, защото съм отегчен и си търся някакво развлечение. А и ти няма да ме убедиш, че реакциите ти спрямо мен са по-различни от моите към теб.

Габи нямаше представа какво да му отговори. Знаеше единствено, че краката ѝ треперят. Страхуваше се от това, което той навярно очакваше от нея.

— Боуи, напредваш твърде бързо... — отрони се с мъка от пресъхналото ѝ гърло.

— Не. Просто отказвам да отлагам неизбежното повече. Мили боже, как копнея за устните ти!

Боуи напрегнато изучаваше изражението ѝ. Дишането ѝ рязко се учести, когато ръцете му плавно се плъзнаха по талията ѝ и той мушна коляно между краката ѝ. Мъжкият му аромат я омая, а сърцето ѝ замря, щом търсеците му устни се впиха в нейните. Габи сграбчи раменете му, обзета от страх, но и тръпнеща от наслада.

Боуи вдигна глава и отново се взря в лицето ѝ.

— Това е всичко, което искам от теб сега — рече ѝ тихо. — Само устните ти. Отпусни се, малката ми. Няма да те нараня... Само ще те целуна.

Съвършеният му самоконтрол я успокои и този път целувката им продължи по-дълго. Беше най-възбуждащата целувка в живота на Габи. Тя простена, усещайки как вълна на удоволствие пронизва слабините ѝ. Инстинктивно се отдръпна от него.

— Това те плаши, нали? — прошепна ѝ Боуи. — Никога ли не си била възбудена толкова?

Тя преглътна и поклати глава. Не бе в състояние да му отговори.

— Няма да позволя нещата да излязат извън контрол. Довери ми се — добави изкусително Боуи. — Ще те науча на това, което желаяш, без да те изплаша...

Езикът му започна изкусно да разтваря треперещите ѝ устни, а дланите му обхванаха стегнатото ѝ дупе и я притиснаха към таза му. Габи усети в долната част на корема си твърдия напор на възбудената му мъжественост. Нямахте сили да се съпротивлява на тази непозната и толкова сладостна интимност, пък и никак не ѝ се искаше да го прави. Тялото ѝ пулсираше, тя живееше чрез тази целувка, извисяваше се в небесата...

Внезапно Боуи я пусна и се отдръпна. Габи извика тихичко от изненада и потърси очите му. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Не... — опита се да протестира и поруменя от собствената се смелост.

— Обещах ти, че няма да позволя нещата да излязат извън контрол — напомни ѝ той. — Нито един нормален мъж не би могъл да

продължава така до безкрайност. Разбираш какво искам да ти кажа, нали?

Габи осъзна думите му и притаи дъх. Обви с ръце гърдите си, които бяха странно подути, също като устните ѝ.

— Мили боже...

Боуи изглеждаше съвсем спокоен, ако не се обърнеше внимание на пламъчетата в зениците му.

— С теб сме истински експлозив — усмихна се той.

— Не съм предполагала, че бих позволила на някого да ме целуне така...

— Нямах ми достатъчно доверие, за да ми разкажеш какво ти се е случило, но май се досещам. Някой някъде е загубил контрол и те е изплашил.

Габи преглътна мъчително.

— Нещо подобно... — смънка уклончиво.

— Изнасилили ли са те?

Лицето ѝ стана алено, защото не бе очаквала този въпрос.

— Не!

— Разкажи ми — подкани я ласкаво Боуи.

— Не мога! — отвърна тя, готова да се разридае.

— Хайде не плачи. Няма да настоявам. Някой ден сама ще ми разкажеш всичко.

— Не исках това да се случва... Всичко е толкова объркано. Не мога... Не мога никога да бъда интимна с мъж, Боуи. Не мога...

Боуи докосна устните ѝ с пръст.

— Можеш да бъдеш интимна с мен — прошепна ѝ. — Не веднага. Може би не след дълго ти ще ми разкажеш всичко за миналото си и аз ще ти помогна да се почувстваш жена. И това ще ти бъде за пръв път, нали, Габи?

— Да... Но няма да мога...

Той я целуна по челото.

— Какво ще кажеш да се обадиш по телефона след обяд на Джон Хамък и да го поканиш на партито в петък вечерта? — смени неусетно темата.

— Какво?!

— Искам да поканиш Джон Хамък на партито. Аги имаше слабост към него, а съпругата му почина миналата година. Изглежда

добре, пък и възгледите му за опазването на околната среда са сходни с моите.

— Боуи, мисля, че нищо няма да излезе от това. Майка ти сериозно е хлътнала по господин Кортланд.

— Господин Кортланд си заминава. Просто не го знае още. Не ме гледай така, съзнавам какво правя. Джон има добър подход към жените.

— Сигурна съм, че Нед Кортланд не е избягал престъпник. Видя ли как метна ласото и се справи с мустанга? Дори Бенди не е толкова добър, а през целия си живот се е занимавал само с обядване на коне. Господин Кортланд притежава рядък талант и в него има нещо много властно.

— Е, на мен ми изглежда доста обикновен. Облеклото му не е нещо особено и не знае абсолютно нищо за добитъка, въпреки че умее да мята ласо.

— Боуи, след като ти стана от масата, той сподели доста компетентно мнение за търговията с Япония.

— Така ли?

— И знае какво е херфорд. Сигурен ли си, че си направил обстойна проверка в Уайоминг? Готова съм да се обзаложа, че Нед Кортланд има подчертан интерес към добитъка.

Боуи присви устни.

— Тогава това може да бъде добра възможност за теб да проявиш репортерския си талант. Задай му някой и друг подвеждащ въпрос. Измъкни някаква информация.

— Опитях, но Аги ме спря. Имаш ли някакви други идеи?

— Мога да прескоча до Джаксън в надалото на другата седмица — намръщи се той! — Може би това е най-добрият начин. Трябва да изгоня този натрапник оттук, преди Аги да е извършила някоя глупост.

Габи въздъхна тежко. Никога не се бе чувствала толкова объркана и несигурна. Не ѝ се нравеше да действа зад гърба на Аги, но не можеше да стои настрана и да бездейства.

— Той изглежда много мил човек, Боуи, и се отнася така към майка ти, като че ли тя е целият свят за него.

— Това е умение, което един мъж може да доведе до съвършенство, не го забравяй.

— А ти преструваше ли се преди малко, за да ме спечелиш на своя страна?

Тъмнорусите вежди на Боуи се сбърчиха сърдито.

— Смяташ, че един мъж би могъл да симулира сексуална възбуда?!

Габи си припомни допира на тялото му до нейното и пламна цялата.

— По дяволите! Ще се обадя още сега в комисията на Гинес за световните рекорди. Не вярвам да има друга жена в Америка на твоята възраст, която би изказала подобно мнение.

— Престани да ме иронизираш... Казах го просто така. Хайде да вървим.

— Ау! — възкликна Монтоя, когато влязоха в трапезарията. — Елена ще припадне, ако седнеш така на масата, сеньор Боуи.

— Че какво ми е?

— Целият си в масло — поясни учтиво Монтоя.

Габи не успя да сдържи смеха си.

Боуи й хвърли мрачен поглед, а после изгледа свирепо и иконома.

— Не съм толкова мръсен.

В този момент влезе Елена и последва остър диалог на испански.

— Добре де, ще си взема душ — измърмори накрая Боуи и излезе.

Доволна от победата си, Елена отиде в кухнята, за да донесе кафето.

— Трябва да ти кажа нещо — поде Монтоя, когато останаха сами с Габи.

— Какво?

— Боуи иска да поканиш сеньор Хамък на партито като се надява, че майка му ще го забележи и ще забрави новия си приятел.

— Да, знам.

— Сеньор Хамък наскоро се сгоди за сеньора Уайт — въздъхна той.

— По дяволите! — простена Габи. — Това ни беше последната надежда. Ще трябва да измислим нещо друго.

— Господин Кортланд не изглежда лош човек — продължи Монтоя. — Вие двамата с Боуи толкова ли сте сигурни, че той би могъл да ни навреди?

— Не знаем почти нищо за него, но Боуи работи по въпроса.

— Действайте по-бързо. Трудно е да се отменят сватбите.

— Прав си — кимна тя.

ОСМА ГЛАВА

Габи не сподели с Боуи това, което бе узнала от Монтоя. Докато обядваха, тъмните му очи не се откъсваха от устните ѝ и тя се досещаше, че и в него все още не е изгаснал огънят, който се бе разгорял при срещата им в гаража. Трябваше да се махне от къщата поне за известно време и затова замина за Ласитър.

Отби се при Боб Чалмърс, редакторът на „Ласитър Ситизън“, който бе живял преди във Финикс и познаваше Джони Блейк. Оказа се, че не го бе виждал от години. После поговориха и за Аги, с която Боб беше в приятелски отношения.

— Защо не напуснеш Финикс и не дойдеш на работа при мен — предложи внезапно той. — Ти си първокласен репортер и не се страхуваш да рискуваш. Моят сътрудник Харви пише хубави политически статии и е доста добър по въпросите за водата и селското стопанство, но не обича да вдига шум. А точно сега ни трябва човек, който да поразбуди духовете.

— Видях титулната страница на миналия брой — рече колебливо Габи.

Боб се изкашля.

— И вероятно уводната статия? Накълцах доведения ти брат на парчета. Няма да му се извиня, защото смятам, че греши. В Ласитър са необходими нови работни места. Не можем да си позволим носталгия по миналото, когато има толкова гладни хора.

— О, така е — отвърна тя, без да се опитва да му обяснява, че с Боуи нямат никаква кръвна връзка. — Всъщност точно затова съм тук. Джони ми поръча да напиша статия за селскостопанската компания, която иска да купи земя от Боуи. Мислех си, че би могъл да ме насочиш към някой неин по-висш служител.

Лицето му засия.

— Би ли могла да напишеш нещо и за нас, след като проучиш въпроса?

— Струва ми се, че ще успея да се споразумея с Джони за това — усмихна се Габи.

— Страхотно! Ела, ще те заведа до офиса за продажба на недвижимо имущество, където работи господин Бари. Той е борсовият агент. Вярно ли е, че двамата с Боуи са си разменили любезности тази сутрин?

— Така е — кимна тя.

— Е, постепенно всичко ще се изглади. Противоречията не продължават дълго, което е добре за местните граждани и лошо за вестниците, защото ги лишава от сензационни новини.

Боб Чалмърс я запозна с Алвин Бари, посредника, когото Боуи бе изхвърлил от „Каза Рио“ само преди няколко часа.

— Тази работа започва да ме изнервя — призна си господин Бари. — Не съм и допускарал, че господин Маккайд ще се окаже толкова непреклонен. Ще си има доста неприятности.

— Но той си има своята гледна точка и мисля, че ще я отстоява докрай, въпреки че е в противоречие с вашето становище — отвърна сухо Габи.

Посредникът изглеждаше притеснен.

— Съжалявам, госпожице Кейн... забравих за роднинската ви връзка. Какво мога да направя за вас?

— Искам да науча повече за този проект.

Тя седна и извади портативния си касетофон.

— Бих желала да узная имената на изпълнителните директори, за да мога да се свържа лично с тях и да обсъдим проблема.

— Добра идея — съгласи се Боб и се настани до нея пред голямото дъбово бюро на Алвин Бари.

— Обикновено е трудно да се открият — въздъхна борсовият агент, — но ще направя каквото мога. Те... хмм... ми изпратиха някои рекламни материали. Заповядайте. Вече дадох на господин Чалмърс.

Габи запрелиства диплянките и сбърчи чело.

— Чух, че това щяло да бъде голям селскостопански проект, но на тези снимки няма нищо друго, освен производство на памук.

— Това е в други щати — в южните. Основният въпрос е да се получи земята, както разбирате. Господин Маккайд притежава десет хиляди акра, която подхожда идеално за проекта, защото е равнина. Макар че в селското стопанство вече се практикува подравняване с

лазер, за да се усвои най-пълноценно водата за напояване. Освен това е близо до главната магистрала.

Габи имаше усещането, че нещо тук не беше наред.

— А какво ще кажете да се използва отточна вода за напояване?

Господин Бари премига.

— Моля?

Боб също я погледна в недоумение.

— Отточната вода е рециклирана отпадна вода — обясни им тя.

— В някои случаи използването ѝ е много по-икономично и така не са застрашени от изчерпване съществуващите водни запаси.

— Ами... това всъщност не е включено в проекта.

— Тогава какво се предвижда за предотвратяване на проникването на замърсители в подпочвената вода? И какво точно количество вода се предвижда да се изпомпва? Компанията ще спазва ли постановлението за опазване на подпочвените запаси в производствената си дейност?

— Мили боже! — възкликна респектиран Боб. — Научила си си урока.

— За съжаление, аз не съм — направи гримаса борсовият агент. — Трябва да призная, че сега не мога да отговоря на въпросите ви, госпожице Кейн. Господин Самуелс е нашият изпълнителен вицепрезидент и съм сигурен, че той с удоволствие ще ви обясни всичко, което желаете да научите. Материалът ще е за вестника на Ласитър, нали?

— О, не. Аз работя за „Финикс Адвъртайзър“.

Господин Бари се смути.

— Не мога да си представя, че такъв голям вестник би проявил интерес към нашите проблеми тук в Ласитър.

— Нашите? — хвана се за думата Габи. — Мислех, че вие сте само агент.

— Ами... имам малък дял в компанията.

— Разбирам — присви устни тя. — Бихте ли ми дали телефонния номер на господин Самуелс?

— Да, разбира се — отвърна агентът и ѝ подаде визитна картичка.

На нея пишеше: „Терънс Хайман Самуелс, вицепрезидент на корпорация «Биоаг», седалище — Лос Анжелис“.

— Не е ли много далече тази корпорация, за да търси земя тук?
— намръщи се Габи.

— Както знаете, госпожице Кейн, цената на земята непрекъснато расте покрай големите градове и значителна част от плодородните площи се превръщат в индустриални и жилищни комплекси. Тъй че, като се вземе това предвид, Аризона не е чак толкова далеко.

— Но ние имаме проблеми с водните ресурси. Нивото на река Гила вече значително е спаднало, а селското стопанство е един голям потребител на вода.

— Страхувам се, че наистина трябва да говорите с господин Самуелс — усмихна се насила борсовият агент и стана. — Съжалявам, че зная толкова малко. Може би тези рекламни материали ще ви бъдат от полза все пак.

— Може би. Беше ми приятно да се запознаем, господин Бари, и благодаря за помощта — отвърна учтиво Габи.

— За каква помощ му благодарите? — поде Боб, когато излязоха на улицата и поеха обратно към редакцията на вестника. — Рекламните материали ми изглеждаха доста ясни, докато не започна да задаваш тези въпроси. Не бях осъзнал, че съм приел всичко само откъм едната му страна. Къде си научила толкова много за водата?

— Аз съм експертът на Джони — леко поруменях тя. — Все някой трябваше да отразява дискусиите около Централния проект за Аризона.

— Разбрах.

— Е, не зная толкова, колкото бих желала, но умея да задавам въпроси и успявам да разбера отговорите. Освен това имам връзки за допълнителна информация, ако ми се наложи.

— Досега си мислех, че този проект е една осъществена мечта, но вече имам съмнения.

— Ще се свържа с господин Самуелс и ще се опитам да изкопча нещо. Господин Бари не знае много и това е разбираемо. Проектът все още е в работен стадий. Вероятно организаторите не са имали време да дойдат тук и да поговорят за него.

— Хващам се на бас, че господин Бари вече разговаря с тях по телефона.

Габи се усмихна.

— В такъв случай може би няма да ми се наложи да използвам този телефонен номер.

— Внимавай да не изгубиш моя. И си помисли за предложението ми. Ще ти дам дори същата заплата като Джони.

— Обещавам да си помисля — отвърна поласкана тя.

Когато пристигна в „Каза Рио“, бе закъсняла за вечеря. Начинът, по който Боуи я изгледа, когато седна на масата, учести пулса ѝ.

— Изглеждаш добре — отбеляза той.

— Навън е толкова горещо. Ходих по магазините — излъга Габи, — но нищо не ми хареса.

— Наистина е много топло, за да се пазарува, скъпа — обади се Аги и влюбено погледна Нед. — Пътуването ни до крепостта „Кохайз“ беше приятно. Спряхме в Пиърс, за да разгледаме музейната сбирка в стария провинциален магазин. Нали си го спомняш?

— Да. В него има всичко — от антични предмети до филмови афиши с автографи на Джон Уейн.

— Проведе ли телефонните разговори, скъпа?

— Всички до последния.

— Всички? — повдигна вежди Боуи.

Габи кимна и му се усмихна заговорнически, като се питаше как ли щеше да реагира, когато узнае, че Джон Хамък е сгоден.

Към края на вечерята звънна телефонът. Оказа се, че Боуи трябвало незабавно да замине за Канада, защото възникнали затруднения в реализацията на проекта. Габи го изпрати до колата му.

— Наблюдавай ги — нареди ѝ той и кимна към къщата. — Не ги изпускай от погледа си нито за минута.

Габи го изгледа лукаво.

— Да не влизам дори в банята?

— Не говори глупости. Ще се върна в петък следобед и ще направя всичко възможно да не закъснявам за партито.

— Окей.

Боуи повдигна брадичката ѝ и потърси очите ѝ.

— Опитваш се да ме избягваш от тази сутрин. Защо? — попита я тихо.

Лицето ѝ поруменя.

— Твърде... рано е... — изрече на пресекулки.
— Да, може би наистина ти трябва още малко време.
Той се наведе и докосна бавно устните ѝ със своите.
— Не си стискай така устата, малката ми — прошепна ѝ. —
Отвори я и ми позволи да те целуна както трябва.
— Някой може да ни види...
— Не ми пука! Разтвори устните си, Габи.
Габи не чака друга покана, протегна ръце и го прегърна жадно.
Целувката им беше дълга и страстна.
— Толкова си сладка — рече дрезгаво Боуи.
— Съвсем обикновена съм... И има неща, които не знаеш...
Той я целуна отново.
— Сама ще ми разкажеш някой ден. Мога да чакам. Довиждане,
Габи.
Боуи я пусна, взе кюфарчето си и влезе в колата си. Потегли, без да погледне назад.

На другия ден Габи се опита да се свърже с господин Самуелс, но секретарката му ѝ отговори, че бил извън града и ще се върне едва следващия вторник. Зае се да помага на Аги за уточняване на менюто, а после помогна и на Елена да украси верандата. Постепенно осъзна колко много се нуждаеше от тази отпуска. Последните няколко месеца се бяха оказали твърде напрегнати, а и престрелката, на която бе станала свидетел в деня, преди да замине от Финикс, продължаваше да я гнети. Беше истинско облекчение да се откъсне поне за кратко време от работата си, макар смущаващото присъствие на Боуи и внезапният годеж на Аги да застрашаваха душевното ѝ равновесие.

В петък Боуи телефонира от Таксън малко след пет часа, за да съобщи, че се прибира. Пристигна точно когато вече всички приготовления за партито бяха приключили.

— Предполагам, че не съм закъснял — каза той, когато Габи го посрещна на вратата с блеснал поглед.

— Да. Гостите още не са дошли. Как мина пътуването ти?

— Бях твърде зает.

Боуи огледа цветните фенери и гирляндите.

— Хубаво е. Двете с Аги ли направихте всичко това?

— Елена и сестрите ѝ ни помогнаха. Изглеждаш изморен, Боуи.

— Наистина съм изморен. Спрях в Джаксън на връщане. Нищо... Никакъв Нед Кортланд не живее там. Имало е семейство със същата фамилия, но това е било преди почти сто години. Не зная кой е обожателят на Аги, но той ѝ е пробутал торба с лъжи. Трябва да поговоря с нея.

— Не сега... Нека да мине първо тържеството.

— Аги трябва да узнае истината за този човек.

— Послушай ме. Позволи ѝ тази вечер да бъде щастлива и не ѝ помрачавай настроението.

— Подозирам, че има причина за застъпничеството ти?

Габи се усмихна бегло.

— Не преминавам към вражеския лагер, но харесвам господин Кортланд.

— Предателка!

— Няма как. Ще се наложи да се примириш с този факт.

— Харесва ми роклята ти — рече Боуи и очите му се плъзнаха по тялото ѝ.

— Нали ще празнуваме тази вечер...

— Май трябва да се преоблека. Твърде съм официален. Джон Хамък ще дойде, нали?

— Да — кимна Габи.

Тъмнорусите му вежди се сбърчиха.

— Липсвах ли ти?

— Не отсъства толкова дълго, за да почувствам липсата ти, а и аз бях доста заета...

— Аха. Значи не ти липсвах. Виждам, че Аги е наела оркестър. Ще танцуваш ли с мен?

— Нали ти казах, че не умея. Обеща да ме научиш.

— Мога да те науча и на много други неща — погали косата ѝ Боуи. — Бих искал още сега да те отвлека в някой ъгъл и да те целувам, докато останеш без дъх.

И на Габи ѝ се искаше същото, но моментът не бе най-подходящият.

— По-добре иди да се преоблечеш — каза нервно тя.

Боуи въздъхна.

— Да, така е. Гледай за Тед и Майк. Имам планове.

— Да не си посмял да провалиш вечерта на Аги с тези двама клоуни!

— Никога не бих причинил това на Аги — увери я той, но зениците му запламтяха подозрително. — Е, разбира се, Тед и Майк биха могли.

— Ще те предам — заплаши го Габи.

— Не, няма — намигна ѝ Боуи и тръгна, подсвирквайки си, към втория етаж.

Габи го проследи с поглед. Очертаваше се една дълга и тягостна вечер. Мислено се помоли Боуи да не избухне, когато Аги и Нед обявиха намеренията си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Аги излезе на верандата в дълъг бял кафтан със златна бродерия, който подхождаше на бронзовия тен и на леко прошарената ѝ коса. Нед Кортланд носеше черен панталон, бяла риза с разкопчана яка и светло сако на тъмни райета. Дланта му не се откъсваше от талията на Аги.

Боуи запотрива злорадо ръце, когато Джон Хамък се появи. Той беше търговец на селскостопански машини, имаше солидно коремче и не обичаше нищо повече на света от футбола.

— Как сте, господин Хамък? Радвам се да ви видя отново — посрещна го Габи с усмивка.

— И аз се радвам, момичето ми. Кой е този с Аги?

— Запознали са се по време на екскурзията — поясни му лаконично Боуи. — Заминава си след ден или два.

— Изглежда ми познат — намръщи се белокосият мъж.

— Наистина ли го познаваш? — напрегна се Боуи. — Представя се за Нед Кортланд от Джаксън, щата Уайоминг.

— Кортланд. Кортланд... Не, името нищо не ми говори. Срецам се с толкова много хора, нали разбираш, трудно е да запомня всички лица и имена.

Джон Хамък се озърна и се усмихна.

— Боуи, Габи, искам да се запознаете с Елен.

Той притегли една красива възрастна жена до себе си.

— Това е Елен Търнмонд Уайт. Годеницата ми.

Боуи бе съкрушен, но се овладя мигновено и се усмихна на дамата.

— Радвам се да се запознаем. Заповядайте, вземете си ордъвър и пунш.

— Благодаря — кимна Хамък и двамата с Елен се отправиха към бюфета.

— Знаеше ли за това? — попита Боуи и изгледа страховито Габи.

Тя сви рамене.

— Монтоя ми каза. Той е в течение на всички местни клюки.

— Защо не ме предупреди?!

— Нямахте да ми повярваш. Не искаш ли малко пунш?

— Не.

— Боуи...

В този миг Аги почука с чаена лъжичка по една кристална чаша.

— Бих искала да направя съобщение — изрече тя с мелодичния си алт. — Моля всички да се запознаят с Нед Кортланд... за когото ще се омъжа.

Последва тягостна тишина. Боуи не отрони нито дума. Втренчи се в нея, после се завъртя на пети и без да продума, излезе през вратата.

— Нали обеща да му кажеш преди тържеството — намръщи се Нед Кортланд.

— Той закъсна — смути се Аги и се изчерви. — Както и да е, така е по-безопасно.

— Аги, аз не се страхувам от него. Синът ти имаше право да научи пръв.

— Ще изгладя нещата по-късно. А сега искам да се запознаеш с някои хора.

Тя се прилепи за ръката му и го поведе със себе си.

Боуи се бе облегал на оградата и пушеше нервно. Лекото докосване на Габи по рамото му го накара да трепне.

— Ти си знаела!

В гласа му имаше толкова болка, че Габи я усети почти физически.

— Искан да ти кажа, но тайната не беше моя, а на Аги — въздъхна тя. — Освен това не се сецах как да го направя.

— По дяволите! Струва ми се, че ще се побъркам!

— Може и да харесаш Нед, когато го опознаеш. Аз го харесвам.

— Да, но той няма да се жени за твоята майка.

— Аз всъщност никога не съм познавала майка си. Аги е нещо много специално за мен, така че не ми е безразлично с кого ще се обвърже. Впрочем господин Кортланд, ако това е истинското му име, настояваше тя да ти съобщи за годежа им още преди два дни.

— Няма да го допусна за нищо на света майка ми да се омъжи за някакъв проклет жиголо и да остави „Каза Рио“ в ръцете му!

— Боуи...

— Проклет пришълец от Уайоминг! Искан ми се да се върна и да му разбия физиономията. Между другото, това е най-хубавата идея, която ме е осенила тази вечер!

Габи прехапа долната си устна. Очевидно Боуи наистина възнамеряваше да изпълни закана си, защото вече мачкаше цигарата си с подметка. Без много да разсъждава, тя се надигна на пръсти и обви нервно ръце около врата му.

— Какво правиш?! — изненада се Боуи.

Устните ѝ бяха точно под неговите и това разреши донякъде проблемите ѝ.

— Не можеш да се нахвърлиш с юмруци върху господин Кортланд — изрече задъхано Габи. — Прилича ми на човек, който ще отвърне на удара с удар. Нямах право да превърнеш тържеството на Аги в разпра!

— Нямам ли?!... — изръмжа той, но очите му вече се бяха втренчили в устата ѝ.

Габи мобилизира всичкото си смелост, разтвори устни и се притисна чувствено към тялото му. За Боуи това също бе нещо съвсем ново и той потръпна от възбуда.

— Габи!

— Да... — измърка тя изкусително. — Научи ме да се целувам, Боуи...

Широките му длани обхванаха ханша ѝ, устните му се впиха в нейните и внезапно езикът му се плъзна дълбоко в устата ѝ. Започна да я изучава бавно, настойчиво и коленете ѝ омекнаха. От гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Огънят, който целувката му разпалваше в утробата ѝ, я разтревожи. Дългите му пръсти започнаха да се плъзгат нагоре към стегнатите ѝ гърди и Габи изпадна в паника. Не бе предвидила такова развитие на нещата.

— Боуи!...

Палците му закръжиха около набъбналите ѝ зърна в еротичен ритъм. Обзе я сладостна омая, каквато никога не бе изживявала.

— Не, Боуи, не бива!... — прошепна и започна да се извива в обятията му.

Боуи беше загубил напълно самоконтрола си и я целуваше с трескава жажда. Мускулестите му бедра се притискаха плътно до нейните и Габи усети мощната му ерекция. Изведнъж осъзна колко опасно бе станало положението. На не повече от двадесет крачки имаше празен хамбар!

— Боуи... моля те... не!

Гласът ѝ най-сетне достигна до замъгленото му от желание съзнание. Той вдигна глава и се вгледа в изплашените ѝ очи.

— Габи... — изрече хрипливо и се отдръпна, опитвайки се да се овладее — стана съвсем неволно. Съжалявам...

Напрегнатото ѝ тяло започна да се отпуска. Тихият му глас без следи от гняв я успокои и Габи се облегна на оградата.

— Причиних ли ти... болка? — прошепна свенливо.

Боуи успя да се усмихне.

— Няма да умра — обеща ѝ и си пое дълбоко дъх. — Не се чувствай толкова виновна. Това е нормална реакция при незадоволено желание.

Габи погледна устните му, които я бяха целували с такъв плам, и отново приятни тръпки пронизаха тялото ѝ.

— Аз наистина съм виновна. Не исках да се сбиеш с господин Кортланд. Но не осъзнах, че... че като те целуна, ще ти причиня това...

— Мили боже! — възкликна Боуи.

— Не зная много за мъжете...

Той прокара пръст по устните ѝ.

— Не съм бил с жена доста отдавна, а и реакцията ми към теб е доста силна.

— Добре ли си?

— Ще се оправя, след минута. Какво те изплаши?

Габи притвори очи.

— Прикова ме към оградата — прошепна тя, усещайки как отново я връхлитат старите ѝ кошмари. — Не можех да се освободя...

— Няма да повторя тази грешка. Не се страхувай, няма да те нараня.

— О, зная... Съжалявам, Боуи!

Боуи я притегли към себе си, като внимаваше да не се докосват бедрата им.

— Предстои ни да извървим дълъг път, скъпа, нали? Доверието изисква време.

— Не... не си ти причината. Наистина не си. Имам си някои предишни рани.

— Разбирам. Ще напредваме крачка по крачка. Но не започвай да бягаш.

— Няма... — въздъхна Габи, защото не можеше да си представи бъдещето без него. — Досега не съм успявала да стигна толкова далеч с друг мъж.

Той се намръщи.

— Габи, само моята сила ли те изплаши? — попита я настоятелно.

Габи почервения, схващайки подтекста на въпроса му.

— Да...

— Ерекцията е нещо, което мъжът не може да овладее. Мога да не ти позволявам да я усещаш, но не съм в състояние да я предотвратя.

— Не се страхувам от теб... по този начин — прошепна дрезгаво тя. — Проблемът е, че просто не знам дали съм способна на интимни контакти... Разбираш ли? Мисълта да се отдам, да загубя контрол... ме...

Боуи отметна влажната коса от лицето ѝ.

— Можеш да се научиш да ме желаш. Не бързам толкова много. Ще почакам. Това успокоява ли те?

— Ами ако не мога? Никога?! — простена Габи.

— Нека да живеем ден за ден, скъпа. Целуни ме и влез вътре. Замислил съм нещо.

— Няма ли да те нараня отново? — попита загрижено тя.

— Не, ако зная, че ще го направиш — отвърна сухо Боуи. — Хайде, не разполагам с цялата нощ!

Габи се засмя доволна и ентусиазирано долепи устните си до неговите.

— Някой ден ще те науча какво означава истинска страст — прошепна ѝ той. — Обещавам ти го. А сега влизай вътре, преди да сме си създали допълнителни проблеми.

— Окей. Боуи, няма да провалиш тържеството на Аги, нали?

— Не — изръмжа сърдито той. — Но няма да я дам на Кортланд. Трябва да я предпазя.

— Надявам се, че си прав. Защото ако не си, тя би могла да не ти прости никога.

Боуи добре знаеше това. Когато Габи влезе в къщата, той се обърна и закрачи бързо по пътеката, която заобикаляше оградените пасища. Бе прекалено развълнуван и вбесен от майка си и Кортланд, за да отиде при тях, преди да се успокои. Мисълта да загуби „Каза Рио“ бе потискаща, а перспективата да загуби майка си заради някакъв жиголо го ужасяваше.

Габи застана лице в лице с Аги до стълбището.

— Как го прие той? — попита я малко нервно възрастната жена.

— Лошо...

— В края на краищата, точно това очаквах. Нед ме предупреди, че Боуи ще ми създава проблеми, но тайно се надявах, че синът ми все пак ще ми позволи да бъда щастлива.

Габи я изгледа изпитателно.

— А защо не видиш нещата от неговата гледна точка? Едно дете, което е чувствало, че е обичано, не би реагирало по такъв начин към втория си баща.

Аги пребледня.

— Не беше честно... — изрече вдървено.

— Но е вярно, нали?

— Да — въздъхна тя. — Никога не успях да се сближа достатъчно със сина си, да му кажа, че съм загрижена за него. Той толкова много прилича на Коупланд, Габи. Също като него е резервиран и самовглъбен. Нямам представа как да се сближим...

— Защо просто не се опиташ да поговориш с него?

— Правила съм го. Сменя темата или излиза.

— Ами постави се на негово място. Връщаш се вкъщи от екскурзия с мъж, когото познаваш по-малко от две седмици, и съобщаваш намерението си да се омъжиш за него пред толкова много хора, без дори да намекнеш на сина си за своите планове. Боуи не знае и не може да открие нищо за бъдещия ти съпруг!

— Това не означава, че Нед е престъпник или нещо подобно. Той просто е един беден, работещ упорито каубой. Но това не ме

интересува. Не ме е грижа, чу ли?! Мога да живея и в колиба, ако се наложи. Нед не преследва парите ми, Габи, защото не е такъв човек!

— Бих искала да е така, но никой от нас не знае нищо за него...

— И ти си като Боуи! Убедени сте, че съм вятърничава стара жена, неспособна да преценява хората! Е, Нед си е лично моя работа и щом искам да се омъжа за него, ще го направя. Вие двамата можете да се разкарате!

— Ние те обичаме, Аги! — запротестира Габи.

— Не, не е вярно! Боуи просто иска да е сигурен, че „Каза Рио“ няма да попадне в чужди ръце, а и ти се страхуваш от същото. Не мога да повярвам, че си толкова неблагодарна, след като те приех като родна дъщеря без никакви въпроси за миналото ти!

Габи пребледня.

— Аги, не искам да останеш наранена...

— Нед едва ли би ме наранил така, както моето тъй наречено семейство вече го направи! — отвърна Аги с леден глас, обърна се и се отдалечи, оставяйки я с усещането, че току-що някой я е ритнал в корема.

Докато се изкачваше по стълбището, сълзите се стичаха по бузите ѝ. Рядко бе плакала през живота си, но тази вечер ѝ се бе струпало толкова много. Боуи щеше да я намрази, защото не бе в състояние да му позволи да я люби, а рече и Аги се бе отвърнала вбесена от нея. Не можеше да издържи на такова напрежение. Мина и през ума, че може би трябваше да се върне още сутринта във Финикс и да остави майката и сина да се оправят, както намерят за добре. Чувстваше се ужасно изморена.

Боуи пушеше нервно и се опитваше да овладее гнева си. Изведнъж дочу стъпки и се обърна. Нед Кортланд се приближаваше по пътеката. Беше без шапка, навъсен и с цигара в ръка. Откакто бе дошъл в „Каза Рио“, Боуи за пръв път го виждаше да пуши.

— Търсиш ли някого? — попита го хладно. — Или просто проверяваш имота, преди да се нанесеш тук?

Кортланд се спря точно пред него.

— Не оставяй с впечатлението, че някога ще ми потрябва твоето разрешение — отвърна троснато — да се преместя тук, да се ожения за

майка ти или за каквото и да било друго въобще.

Боуи повдигна вежди.

— Окей. Ръкавицата е хвърлена, доколкото разбирам — каза с подигравателна усмивка.

— Не се съмнявай в това. Аги ми беше обещала, че ще ти съобщи за годежа ни преди тържеството. Не го е направила, нали?

— Има ли някаква разлика?

— За мен има, и то голяма. Ситуацията излиза извън контрол. Дойдох тук, за да можем двамата с Аги да прекараме известно време заедно далеч от хората и да се опознаем. Искях да видя как и къде живее...

— Не бих оспорил, че си искал точно това.

— Престани да се държиш нагло. До гуша ми дойде сарказмът ти, а цинизмът ти започва да се отразява вече и на Аги. Взе да ме гледа така, сякаш очаква да взема и последния й цент и да избягам.

— Искаш да кажеш, че не ти е минавало през ума?

— Смисълът на това мое посещение бе да се уверя, че Аги би ме приела такъв, какъвто съм. Не исках да избързвам да се оженя за жена, очарована от идеята да се обвърже с беден, самотен каубой.

— Как си си позволил пътуването до Ямайка? — попита с присвити очи Боуи.

— Спестявах години. Това е първата ми ваканция и за пръв път напускам Уайоминг за по-дълго време, откакто съпругата ми почина.

— Съпругата ти? Аги не ми е споменавала, че си вдовец.

— Почина преди девет години от рак. Не съм поглеждал друга жена, докато не срещнах Аги. Увлякох се почти мигновено, въпреки волята си. Сега трябва да си изясня нещата. По дяволите! Аз не искам „Каза Рио“, а Аги!

— Ами ако тя реши, че не те иска?

— Това ще бъде нейно решение, а не твое. Бих я отвел вкъщи, но имам две неомъжени сестри, които сигурно ще се отнасят с нея, както ти и Габи тук с мен. Не мога да й причиня това.

— Сестри? А децата ти?

Изражението на Кортланд първо бе студено и сурово, а после стана гневно. Той се загледа в земята, хвърли цигарата си и я смачка с крак.

— Нямам деца — отвърна кратко.

— Съжалявам...

— Ти обичаш майка си, момче. Не мога да те обвинявам за това. Ако имах деца, би ми се искало да ме обичат поне наполовина толкова. Жена ми плачеше на сън и много страдаше, че е бездетна. Прекарахме двадесет чудесни години заедно. В деня, когато тя умря, аз се хвърлих с пикапа си в реката.

Нед се засмя горчиво.

— Но наблизко се оказа един човек с прекалено развито чувство за отговорност, който ме извади няколко секунди, преди да е станало твърде късно.

Боуи бе леко объркан. Запита се дали той самият бе способен на такива дълбоки чувства към една жена. Знаеше със сигурност, че Коупланд Маккайд не би се хвърлил с пикапа си в реката, ако Аги бе умряла. На погребението ѝ сигурно непрекъснато би мърморил, че го откъсват от работата му. Това не беше приятна мисъл и Боуи се ядоса.

— Аги обичаше баща ми! — рече сухо.

— Разбира се. Тя обича и теб. Но все пак е жена. Има някои неща, които един син не може да ѝ даде.

Боуи го изгледа свирепо.

— А ти можеш, така ли?!

— Да, мога — отвърна убедено Кортланд. — И не насочвай юмруците си към мен, освен ако не искаш да получиш същото. Аз съм консервативен също като Аги. Не спим заедно и няма да го направим, докато не се оженим. Религиозен съм.

Боуи остана външно невъзмутим, но думите на Нед го стреснаха. Не можеше да си представи майка си в обятията на мъж.

— Кога планирате щастливото събитие? — процеди през зъби.

— Един Господ знае. Аги трябва да пожелае да живее в ранчо в Тетънс и да стане съпруга на каубой. Аз не обичам шумните компании и луксозните заведения, не съм привърженичка на партитата. Тетънс ме удовлетворява.

— По дяволите! Само не ми казвай, че очакваш Аги да дои кравите! — избухна Боуи.

Кортланд сбърчи вежди.

— Защо не? Аз ти казвам точно това.

— Тя ще рухне от преумора само след месец!

— О, не. Даже ще ѝ хареса. Нейният проблем е скуката. А в моето ранчо Аги няма да скучае. Животът във фермата е по-хубав от този в градовете. Ти сам го знаеш много добре. Ако не беше фермер по душа, ако не се интересуваше толкова от земята и животните, би продал имението веднага, вместо да се бориш с половината Южна Аризона, за да го задържиш!

Боуи нямаше за какво да се хване вече и изгледа сърдито по-възрастния мъж.

— Не искам втори баща! — изрече най-накрая.

— И аз не съм очарован от идеята да имам доведен син, но всеки трябва да носи кръста си.

— Все още не сме се изяснили докрай. В Джаксън няма фамилия Кортланд.

— Не съм твърдял, че съм от Джаксън. Казах само, че съм живял там.

— Няма мъж с фамилия Кортланд, който да живее там и да притежава ранчо.

Нед пхна ръце в джобовете си и присви устни.

— Изпълнил си домашното си. Добре, ще ти подхвърля още малко вѐже, за да се хванеш. Преместих се в Джаксън, когато съпругата ми почина. Преди това живеех и работех в Сан Антонио.

— Кортланд не може да е истинската ти фамилия.

— Рязък си. Да, не е цялото ми истинско име. Но не се укривам и нямам нищо в миналото си, от което да се срамувам.

— Не обичам лъжите.

— Нито пък аз. Но понякога е необходимо малко хитрина. Ще го проумееш някой ден. Е, ще се върнем ли вътре, преди съседите ни да са започнали да сплетничат?

— Заради Аги, предполагам, че би трябвало да си правим мили очи. Но не очаквай да те наричам „татко“.

— Боже опази! — отвърна бързо Кортланд и пое към къщата.

Боуи сви рамене и го последва.

Аги ги очакваше притеснена на верандата. Тъмните ѝ очи бяха изпълнени със страх и тъга.

— Не се стигна до юмруци — увери я Кортланд, като я прегърна нежно през раменете.

Тя се усмихна нервно.

— Съжалявам — обърна се към сина си. — Трябваше да ти кажа предварително.

— Нищо лошо не се е случило. Но се надявам, че обичаш да доиш крави — отвърна Боуи.

— Какво?! — възкликна Аги.

— Няма значение. Къде е Габи?

Тя направи гримаса.

— Легна си. Разменихме си някой думи... Не го мислех това, което казах.

— Можеш да ѝ се извиниш утре сутринта — обади се Нед Кортланд. — Хайде, ела да се поразходим сред гостите.

Боуи постоя известно време, чудейки се какво да предприеме, после изгаси цигарата си и се отправи нагоре по стъпалата. Почука на вратата на Габи и зачака. Измина почти цяла минута, преди тя да му отвори. Беше облечена, а очите ѝ бяха зачервени. Сълзите върху лицето ѝ го притесниха. Не си спомняше някога да я е виждал да плаче.

— Аги не е искала да те оскърби — каза ѝ нежно.

— Предполагам... Но все пак ме заболя.

— Ще се сдобрите утре, скъпа. Мислех да те поканя на разходка сутринта, но имам среща във Финикс. Можеш да дойдеш с мен.

— Трябва да взема едно интервю — измисли си набързо претекст за отказ Габи.

— Добре. Сигурно ще ми се наложи да прескоча до Канада за ден-два, но ще се върна в началото на следващата седмица. Затова недей да се поддаваш на изкушението да се скриеш във Финикс.

— Ще имаш ли наистина нещо против? — попита тя и сведе поглед. — Не зная дали мога...

Боуи повдигна брадичката ѝ.

— Това е нещо, което двамата с теб ще открием заедно. Не се бой, няма да те подлагам на натиск.

— Окей... — усмихна се свенливо Габи.

Боуи бавно докосна устните ѝ със своите.

— Вълнуваш ме повече от всяка друга жена, която съм познавал. Не можеш да си представиш какво означава за мен да те галя и да зная, че никой друг мъж никога не го е правил.

Той се усмихна, забелязал смутеното ѝ изражение.

— Лягай си. Ще се видим утре сутринта.

— Аги наистина ли не ми е сърдита?

— Просто е замаяна от присъствието на онзи каубой от Тетънс. Кортланд излезе навън да поговорим по мъжки. Очаквал бил Аги да ме предупреди, преди да направи официално съобщението.

— Да, така е. Той настояваше за това вчера на закуска.

— Не го познавам и не искам Аги да се забърква с първия срещнат. Както и да е, тя ще го забрави.

— Какви са ти плановете? — попита подозрително Габи.

— Е, не бързай толкова, скъпа. Това ще бъде моята малка тайна. Лека нощ.

Боуи се обърна и излезе, оставяйки я насаме със своите страхове, колебания и плахи надежди.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тази нощ Габи спа лошо. Измъчваха я еротични съновидения, в които Боуи бе главно действащо лице. Мяташе се и се въртеше неспокойно във влажните от пот завивки.

Облече се набързо и тръгна към трапезарията. Когато влезе, срещна възхитения поглед на Боуи. Смути се и се спъна в един стол. Чувстваше се твърде женствена, в белия си панталон и червена блуза на точки. Беше пуснала косата си да се дипли свободно върху раменете ѝ.

Боуи, както винаги, изглеждаше великолепно. Носеше светлобежов костюм, раирана риза и вратовръзка.

Аги се суетеше нещо около кафеварката.

— Отиваш ли някъде, скъпи? — попита го хладно.

— Колко проницателно от твоя страна, Аги — отвърна иронично той. — Заминавам за Финикс. Имам среща. Ще остана там до вечерта, а после може да прескоча до Канада, за да нагледам хората си.

— Мислех, че си дошъл тук да прекараш отпуска си.

— Така беше предвидено. Ще се върна в понеделник или вторник. Габи няма да ходи никъде и ще ти прави компания.

— Само до Таксън — вметна Габи.

— О, така ли? Бях планирала ти, Нед и аз да посетим някоя забележителност заедно.

— Страхувам се, че, днес няма да ми е възможно...

Аги остави вилицата си и се изправи под ледения поглед на Боуи.

— Габи, бих ли могла да поговоря с теб насаме?

— Не съм си довършила закуската...

— Моля те!

Габи бавно стана и последва възрастната жена в хола, очаквайки поредната неприятност.

— Съжалявам... Не съм спала цяла нощ след нещата, които ти наприказвах.

Аги внезапно избухна в сълзи и я притегли към себе си.

— О, Габи! Толкова съжалявам, че забърках тази каша. Сигурно нищо няма да се получи. Нед е беден, а аз не съм и макар че го обичам, не зная дали бих могла да вода неговия начин на живот... Ами ако се проваля?! Никога не съм се занимавала с домакинска работа, както знаеш. Не мога дори да готвя. Ще му бъда в тежест!

Габи нежно я потупа по гърба.

— Не се ли тревожиш прекалено много за далечни работи? Защо просто не се забавляваш, като се опиташ да изживееш всеки ден сам за себе си?

Аги се отдръпна и изтри очи с опакото на ръката си.

— Не мога да се забавлявам. Боуи се стареа всячески да ми попречи! Няма да си отидеш, нали? Моля те, не си отивай! Когато Боуи се върне, няма да имам нито миг спокойствие. Не му позволявай да ме измъчва! Снощи ти надрънках доста глупости... Но не ги казах сериозно, скъпа, наистина!

— Зная — усмихна ѝ се топло Габи. — Просто си влюбена, това е всичко.

— Любовта... боли — изхълца тя. — Не е такава, каквато я описват поетите.

— Сигурно си чела не тези поети, които трябва. Ще те предпазя от Боуи и престани да се паникьосваш, защото Нед ще си помисли, че си готова да се откажеш.

— И ще бъде прав. Не зная дали наистина искам това, а Боуи не ми дава време, за да го разбера.

— Той заминава. Ще прекарате известно време сами с Нед.

Аги въздъхна.

— Съмнявам се, че времето ще работи в моя полза. Не трябваше да обявявам годежа по този начин. Синът ми е вбесен и ще си го изкара на Нед. Дватамата разговаряха снощи навън и мисля, че разговорът им е бил не особено ведър. Боуи все още не се е укротил, а това изглежда развлича Нед.

— Твоят господин Кортланд е проникателен човек. Предполагам, че той и Боуи снощи са свалили картите си на масата. Това може да помогне да се овладее положението, което обаче съвсем не означава, че ще станат първи приятели.

— Сигурно си права. Боуи е привързан към теб, забелязала ли си?

Габи въздъхна.

— Привързан, да... Но това е всичко. Аз... аз не съм твърде оправна с мъжете.

Тя се засмя нервно.

— Можеш ли да си представиш, красив мъж като Боуи да има сериозни намерения към жена с моята външност?

— Но ти си хубава, Габи. Имаш добро сърце и си много независима. Това са чудесни качества.

Габи сведе очи.

— Аги, има някои неща за мен, които не знаете нито ти, нито Боуи.

Аги докосна леко косата ѝ и се усмихна.

— Каквито и да са тези неща, за мен те нямат значение. Обичам те. Ти си моето малко момиченце.

Габи с усилие преглътна сълзите си.

— И аз те обичам... Но край на сантименталностите. Трябва да тръгвам. Искам да се срещна с инициатора на селскостопанския проект и да му задам някои въпроси.

— Това е добра идея. Междувременно с Нед ще имаме малко време да се поопознаем. Затова го поканих тук. Надявах се, че гостуването му ще е приятно и спокойно, но уви...

— Боуи те обича. Просто не знае как да го покаже.

— Не би ли могла да го научиш? — усмихна се Аги.

— Може би ще е полезно и за двама ви.

— Не ме карай да избързвам... А и е възможно с Боуи да се скараме заради сделката със земята.

— Селскостопанският проект? Да, чух за него. Ще допринесе толкова много за развитието на икономиката, но Боуи би умрял, преди да продаде дори един акър от „Каза Рио“. Знаеш ли, Габи, ако той не притежава контролния пакет от ранчото, би могъл да погледне на проблема откъм другата му страна.

— Не прави нищо глупаво! — умолително изрече Габи.

Страхуваше се, че Аги би могла да прехвърли своя дял на Нед и това щеше да е последната капка, която ще прелее чашата.

— Не се тревожи, скъпа. Просто си мислех на глас. Хайде да се връщаме и да довършим закуската си.

Габи доста се полута, докато открие офиса на корпорацията „Биоаг“ в Таксън. Помещаваше се в малка сграда, отдалечена от центъра.

— Здравейте. С какво мога да ви помогна? — усмихна ѝ се сияйно младата секретарка.

— Бих искала да се срещна с господин Терънс Хайман Самуелс.

— Господин Самуелс? — сбърчи носле момичето. — О, имате предвид вицепрезидента на компанията. Но той е в Лос Анжелис. Тук е само нашият мениджър господин Лоуган.

— Тогава бих ли могла да се срещна с него?

— Момент. Ще проверя дали е свободен. За кого да му съобщя?

— Габи Кейн, от Ласитър.

Секретарката позвъни по интеркома и ѝ бе наредено да покани посетителката. Тя въведе Габи в малък кабинет с доста разкривени мебели. Иззад олющено старо бюро се изправи нисък, слаб мъж.

— Джес Лоуган — представи се той. — Разбрах, че сте от Ласитър, госпожице Кейн. Може би знаете, че се опитваме да купим голям парцел земя там за един нов проект.

— Да, господине, известно ми е — отвърна Габи.

— Е, ще бъдем благодарни за всяка помощ, която бихте могла да ни окажете. Направили сме петиция, която възнамеряваме да предоставим на кмета и на градския съвет на Ласитър. Някой си Маккайд се опитва да попречи на нашето начинание.

Габи усети как кожата ѝ настръхва.

— Петиция? — попита със сладък глас.

— Точно така. Ето я.

Лоуган извади един лист и го сложи пред нея. Габи му хвърли бърз поглед. Имаше около петдесетина подписа срещу имена, от които нито едно не ѝ бе познато.

— Тактика за оказване на силен натиск? — подхвърли тя уж между другото.

Мениджърът се посмути.

— За бога, не! Просто не можем да намерим по-подходящо място за нашите цели, а мъжът е местен земевладелец с доста власт. Ние искаме да направим нещо за икономиката на Ласитър и можем да го

постигнем. Компанията ни е съвсем законна, разполагаме с офиси в шест щата. Имаме много добри постижения в производството на памук. Особено в Канзас.

Габи се взря в лицето му.

— Може би трябваше да ви се представя, преди да започнем този разговор:

Тя му подаде визитната си картичка. Лоуган почервеня, но успя да се овладее.

— Репортер, значи. Да, познавам „Финикс Адвъртайзър“ много добре — промърмори и бързо прибра петицията.

— Ще пиша статия за вашия проект.

— Изпратихме рекламни материали във всички вестници...

— Не използвам рекламни материали, господин Лоуган — прекъсна го Габи. — Предпочитам сама да правя проучванията си.

Тя постави касетофона си на бюрото му, включи го и се усмихна окуражително.

— Първо, бих искала да зная дали предвиждате сондажи на кладенци или разчитате на наличните водни запаси в Ласитър.

— Госпожице Кейн, който купува земята, купува и правата върху водата в нея. В Аризона практиката е такава. Ние ще получим права върху земята на господин Маккайд заедно с водните ресурси, които са значителни.

— Вие ще получите земята на господин Маккайд само през трупа му.

— Вие изглежда познавате господина?

— Би трябвало. Живяла съм с него почти десет години. Семейството му ме осинови, когато бях на петнадесет години.

Това не беше точно истината, но бе близо до нея.

— Разбирам — изрече хладно Лоуган. — И мога ли да очаквам обективна статия от вас в такъв случай?

— Да. Не вземам ничия страна, дори когато това засяга семейството ми. Между другото, с Боуи си разменихме доста хапливи реплики за проекта. Склонна съм да поддържам прогреса в икономически изостаналите райони.

Мениджърът се усмихна с облекчение.

— Слава богу. Ние сме така ентузиазирани, госпожице Кейн. Смятаме, че бихме могли да подпомогнем много местната икономика,

и сме готови да направим всичко, за да осигурим работа на повече хора. Ето, нека да ви покажа проекта.

Той извади някакви карти и документи, които приличаха твърде много на рекламните материали, разпратени по вестниците, и започна да ѝ разяснява намеренията на компанията.

— А каква точно селскостопанска култура ще се отглежда? — попита Габи.

— Това зависи от проучването на почвата. А петицията е поверителна информация и нека си остане между нас.

— Господин Лоуган, аз пиша това, което успя да открия. Не държа ничия страна и не прикривам информацията. Петицията не е лоша идея, стига имената в нея да бъдат потвърдени. А повярвайте ми, Боуи ще настоява за това.

Мениджърът въздъхна.

— Е, добре, няма да се опитвам да връзвам ръцете ви. Но моля ви, опитайте се да не забравяте какви са целите ни.

— Защо не помислите за друг парцел?

— Защото наистина няма друг. Аризона е голяма, но водата е основният ни интерес. Господин Маккайд притежава единствената земя с достатъчно количество вода за целите ни. Водата става все по-голяма рядкост. Трябва да се настаним там, където можем да намерим достатъчно запаси.

— Има земя около Санта Крус и Колорадо.

— Страхувам се, че не можем да си го позволим в този район, тъй като основният ни капитал е доста ограничен. Ние сме се посветили да помагаме на малките градове и нямаме нищо против, ако проверите компанията ни, госпожице Кейн. Бих могъл да ви предоставя и препоръки от други за нас.

Докато преглеждаше документите, Габи се запита дали не бе прекалено подозрителна и дали Боуи не грешеше? А може би ловко я подвеждаха?

След интервюто обядва в китайски ресторант, а после се отбива в офиса на комисията по опазване на водните ресурси, където един служител охотно ѝ разказа за проблемите на Ласитър с водата.

Върна се в „Каза Рио“ привечер с два изписани бележника и две пълни аудиокасети. Нед и Аги тъкмо вечеряха.

— Седни и хапни нещо — покани я Аги. — Изглеждаш ужасно.

— И се чувствам ужасно — промърмори Габи. — Сигурно е от горещината. Пък и не ми харесва това, което открих.

— Авантюристи, тръгнали да опустошат земята? — подхвърли Нед с бегла усмивка.

Тя поклати глава.

— Приятни хора са, с похвални цели, но могат да нанесат голяма вреда на водните запаси. От друга страна пък, ще осигурят много нови работни места.

— Работните места няма да върнат водата — отвърна Нед. — Боуи е прав.

Очите на Аги щяха да изскочат от орбитите си.

— Чух ли те добре?!

— Разбира се, че ме чу. Водата е доста деликатен въпрос напоследък — дори и в Уайоминг, където я има в изобилие. Всеки амбициозен проект цели получаването на бързи пари. Мога да ви разкажа ужасни истории за това какво е причинила алчността в някои прерийни райони.

— Но тук не е прерия...

— Тук е пустиня, Аги, което е още по-лошо. Впрочем ти ще станеш жител на Тетънс, а не на пустинята, ако се омъжиш за мен. Аз няма да живея в „Каза Рио“.

— Да, зная...

Габи нямаше никакъв апетит. Остави вилицата си на масата и стана.

— Извинете ме, но трябва да подредя бележките си.

— Не искаш ли да погледаш видео с нас? — предложи ѝ Аги.

— За съжаление, нямам време — излъга съвсем хладнокръвно тя. — Джони очаква материала ми в понеделник. Лека нощ.

Излезе бързо от трапезарията, доволна, че ще остане насаме с мислите си за Боуи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Габи искаше да напише статията така, че тя да отрази и двете гледни точки. Всъщност, едната страна имаше само един поддръжник — Боуи. Или поне така изглеждаше, докато Боб Чалмърс не я покани във вторник сутринта в офиса си.

— Сеньора Маргарита Лопес — представи ѝ той тъмнокоса жена с посребрени кичури в елегантната ѝ прическа. А това е синът ѝ Риц.

— Радвам се да се запознаем — рече Габи на испански.

— Аз говоря английски — засмя се Маргарита. — И на мен ми е приятно да се запознаем, госпожице Кейн. Разбрах, че сте доведена сестра на Боуи Маккайд.

— Не, просто бях осиновена от семейството му — смънка Габи.

— Няма значение. Убедени сме, че е той прав — намеси се Риц. — Ние представяме малка група собственици на имения около „Каза Рио“. И ето от това се страхуваме.

Той разхвърли няколко снимки на бюрото, на които се виждаше опустошена земя с големи пукнатини в нея.

— Това е ерозия — поясни младият мъж. — Резултат от безмилостно експлоатиране на почвата. Тези от нас, които живеят в съседство с проекта, ще загубят толкова, колкото и Боуи. Той не е сам, нали разбирате. Има поддръжници в Ласитър.

— Всяко нещо си има две страни.

Габи включи касетофона и започна интервюто си с двамата Лопес.

Вечерята бе привършила, когато се върна в „Каза Рио“. Влезе в кухнята и завари там само Монтоя, който си мърмореше нещо.

— Какъв ти е проблемът? — попита го, докато си наливаше кафе.

— Елена отиде да успокоява Аги — въздъхна той.

— Защо?!

Монтоя сви рамене.

— Скараха се със сеньор Кортланд.

— Колко лоши са нещата?

— Сеньор Кортланд замина за летището преди един час.

— О!

— Беше, така да се каже, вбесен, а Аги плаче. Не знаем какво се е случило, но нещо не е наред между тях. Страхувах се от това. Твърде е рано. Познават се толкова отскоро.

— Боуи ще бъде доволен — каза мрачно Габи и остави недокоснатото кафето си. — Ще видя как е Аги.

— Боуи телефонира от Тексас — извика Монтоя след нея. — Ще пристигне по тъмно.

— От Тексас ли каза? — обърна се тя.

— Да, от Тексас.

— Говори ли с Аги или с Нед? — попита подозрително Габи.

Монтоя поклати глава.

— Само с мен.

Тя махна с ръка и се качи горе.

Завари Аги да лежи по очи върху леглото си и да плаче, а Елена се бе надвесила над нея.

— Слава богу... — прошепна икономката и се оттегли.

— Аги, какво има? — попита нежно Габи.

— Той... си отиде... — проплака възрастната жена. — Замина си и вината е изцяло моя!

— Какво точно се случи?

— Поиска да се откажа от „Каза Рио“... и да живея в онази пустош на Уайоминг с мечките гризли. Да доя крави и да меся хляб вкъщи... — нареждаше, хълцайки тя. — Жена му била вършила всичко това. Омръзна ми да слушам непрекъснато за жена му...

Габи я погали по косата.

— Даде ли му наистина шанс, Аги? Двамата прекарахте толкова малко време заедно.

— Но достатъчно, за да проумее, че не съм създадена за живота, който ми предлага — изрече нещастно Аги.

— Не мога да поддържам къща, не мога да готвя, не бих могла да доя и крави. Той просто не иска да го разбере!

— Какво му отговори?

— Че Линкълн е дал свобода на робите преди сто години и че няма да се откажа от „Каза Рио“ заради някаква колиба в Уайоминг.

Няма да го направя. Харесва ми животът такъв, какъвто си е. Ще ми мине. Беше просто ваканционно увлечение.

Аги сведе поглед.

— Нед ми каза, че съм била твърде модерна, за да му подхождам — добави тихо.

— Твърде модерна? — намръщи се Габи.

Аги поруменя.

— Признах му, че нямам нищо против да се любим, преди да се оженим, а той стана ужасно хаплив и арогантен и ми заяви, че там, откъдето идвал, хората не правели тези неща.

Тя поруменя още по-силно.

— Е... в моя край хората също не го правят, но аз го желаех така силно... — прошепна дрезгаво. — Толкова много, че треперех цялата, а Нед просто стана и си тръгна!

Габи не знаеше как да я утеши и мълчаливо я потупа по рамото.

— Той няма да се върне — продължи Аги, триейки зачервените си очи. — А публично обявих, че сме сгодени! Какво ще кажат хората сега?!

Сълзите ѝ отново рукнаха.

— О, Габи!

— Не се тревожи за хорското мнение. Хайде да изпием по едно хубаво кафе. Трябва да се съвземеш, преди Боуи да пристигне. Не би искала да злорадства, нали?

— Боуи се връща?! — простена Аги. — Нещастieto никога не идва само! Ще ми се присмива, докато ме съсипе!

— Няма да му позволя. Да тръгваме. Ще се почувстваш по-добре, ако хапнеш и пийнеш нещо. Вечеряла ли си?

— Нямам апетит.

— Нищо чудно тогава, че си толкова потисната. Нивото на кръвната ти захар е спаднало. Хайде, Аги, всичко ще се оправи. Няма да казвам нищо за твоя господин Кортланд. Той не е като повечето мъже.

— Точно така. Повечето мъже в днешно време не очакват жените им да доят крави и да орат с дървен плуг.

Тъкмо си дояждаха сандвичите, когато навън избръмча колата на Боуи.

— Върви погледай телевизия, Аги — предложи внимателно Габи. — Аз ще съобщя на Боуи.

— Ако ми се присмее, удари го — рече студено Аги.

— Колкото сили имаш!

— Няма да ти се присмее. Ще се върна след минута.

Габи излезе тичешком през портата от ковано желязо. Боуи тъкмо слизаше от колата с куфар в ръка. Тъмните му очи засияха, щом я зърна.

— Каква приятна изненада! Ела тук, сладката ми.

Преди Габи да успее да каже каквото и да било, той я обхвана през талията и я целуна нежно по бузата.

— Отбих се на връщане в Тексас, за да проуча нашия господин Кортланд — засмя се широко. — Наех частен детектив, за да ускоря нещата. Като говорим за него...

— Той си замина...

Боуи застина.

— Заминал си?!

— Точно така. За Уайоминг — пое си дъх Габи.

— Защо?

— Аги не иска да дои крави и да оре с плуг, Линкълн е дал свобода на робите и освен това Нед не желае да се любят, преди да се оженят.

Боуи се облегна върху колата.

— Какво?!

— Възрастните хора също се любят — напомни му тя. — Двамата така се бяха прилепили един към друг в неделя близо до конюшната. Привличат се взаимно, но Нед е заклет пуритан и не би позволил да бъде примамен в леглото без венчален пръстен. Аги побесняла и го отпратила да си върви.

— Защото не иска да се люби с нея?! — избухна отвратен Боуи. — Мили боже, говорим за майка ми!...

— Да, зная — усмихна се свенливо Габи. — Не е ли вълнуващо? А аз си мислех, че ще умра от скука тук.

Той си запали цигара.

— По дяволите, почти ги бях отказал! Скарали ли са се?

— Да.

— Значи Кортланд е изчезнал от сцената. Слава богу! Страхувах се, че щеше да ми се наложи да го прогоня с пушката.

— Боуи, тя е твоя майка. Ти нямаш право...

— Имам пълно право — прекъсна я рязко Боуи. — И съм длъжен да запазя имението. Нямам намерение да го харизвам на някакъв жиголо. Запазвам си моето, скъпа. „Каза Рио“ ми принадлежи.

— Ти си толкова упорит!

— Баща ми ме е научил да виждам нещата само от собствената си гледна точка. По този начин не правя грешки.

— Но това е егоистично, не разбираш ли? Ти не си единственият с права!

— Що се отнася до „Каза Рио“, аз съм единственият.

Той докосна косата ѝ.

— Харесва ми така, както си я пушнала свободно да пада.

— Какво ще правим с Аги? — настоя Габи. — Откакто Нед си е заминал, плаче непрекъснато.

— Време е да правим някои неща като семейство. Ще я поразсеем с някои семейни филми и ще я заведем на родеото в Таксън утре. Това ще я ободри.

— Утре ли? Боуи, трябва да замина за Лос Анжелис, за да се срещна с вицепрезидента на селскостопанската компания. А утре вечерта има заседание на градския съвет на Ласитър, на което ще присъствам.

— В такъв случай аз ще те придружа. Няма да ти позволя да шофираш вечер сама из този район без охрана.

Начинът, по който го изрече, и изражението на лицето му озадачиха Габи.

— Не те разбирам...

— Във Финикс ти споменах, че ме заплашват. Все още не са престанали.

— Би могъл да отстъпиш... — предложи неуверено тя.

— Тревожиш ли се за мен?

— Разбира се, че се тревожа. Могат да те убият заради няколко акра земя.

— Няколко хиляди — поправи я Боуи.

— Няма значение! Те не струват колкото живота ти!

Всичко, на което държиш, си заслужава да се бориш за него. Ако не мислех така, щях да те пусна да избягаш обратно във Финикс още на другия ден, след като дойде тук, защото ти точно това възнамеряваше.

Габи избягна втренчения му поглед.

— Може би... — отвърна уклончиво. — Оставането ми тук не беше много разумно.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Боуи, можем ли да бъдем приятели?

— Приятели и нищо повече? Това ли имаш предвид?

— Наблюдавах как Аги целува господин Кортланд в неделя — поде бавно Габи, като подбираше внимателно думите си. — Не зная защо... бях някак стъписана. Разбираш ли, Боуи, никога не съм изпитвала подобно силно чувство. Не зная дали мога да го изпитам. Знам само, че страстта ми е странно чужда... Не искам да изпитам болката на Аги в момента. Мисля, че за мен би било също така лошо, ако... ако станем по-близки и после не се получи нищо...

— Не искаш да рискуваш?

— Не...

— А ако успея да те науча на страст?

Габи го изгледа със смесица от любопитство и страх.

— Това може ли да се научи?

— Навъртай се наоколо и ще пробваме — усмихна се Боуи. — Ако не рискуваш, не печелиш, скъпа.

— Сигурно има дузини жени, готови да се мушнат в леглото ти при първа възможност.

— Дузини, които биха го направили заради парите ми. Няма да са много тези, които биха ме пожелали без тях.

— Струва ми се, че прекалено се подценяваш. Впрочем какво толкова намиращ в мен?

Тъмните му очи се присвиха.

— Ами, имаш добро сърце. Обичаш животните, залезите и романтичната музика. Мечтателка си. Държиш на своето, когато смяташ, че си права, и си вярна на хората, които обичаш. Щедра си, работиш много и си добра за компания.

Боуи се приближи към нея.

— И си истинска райска наслада, когато те целувам. Да, харесвам това, което виждам.

Габи поруменя.

— Аги ми казва, че си обичал поезията.

Той прокара пръст по веждите ѝ.

— Вярно е. А ти обичаш ли я?

— О, да, много.

Пръстът му се спусна надолу и докосна устните ѝ.

— Никога не съм си те представяла като студент по литература — промълви тихо Габи.

— Защото не ме познаваш достатъчно.

Боуи обхвана лицето ѝ с длани и се наведе бавно към копнеещата ѝ уста. Тя долови дъха и почувства топлината на снажното му тяло. Този път мисълта за това, което щеше да последва, не я изплаши. И тъкмо когато устните му почти докосваха нейните, входната врата се отвори.

— О, по дяволите! — простена Боуи.

— Сеньор, слава богу! Бихте ли дошъл, майка ви... — занарежда Елена, без да подозира на каква бурна целувка бе попречила.

Той яростно я изглежда.

— Къде е майка ми?!

Взе кувара си и тръгна към къщата. Габи го последва с омекнали колене.

Аги седеше на дивана в дневната.

— Хайде, давай — рече мрачно на Боуи, щом влязоха. — Присмивай ми се!

— Не ти се присмивам — отвърна той и седна до нея. — Съжалявам.

— Наистина ли? Нали искаше да ни разделиш!

— Исках да бъдеш щастлива. Може би съм попрекалил. И може би съм забравил, че си жена, въпреки че имаш няколко побелели кичура коса.

Аги се намръщи, а после избухна в смях. Протегна ръце към него, но изведнъж се отдръпна.

— Какво има? — присви очи Боуи. — Да не се страхуваш, че ще ти поникнат брадавици, ако ме прегърнеш?

Взе я в прегръдките си и започна успокояващо да я люлее, защото тялото ѝ се разтърси от ридания.

Габи излезе на пръсти и отиде в кухнята да приготви кафе. Когато се върна, всичко изглеждаше наред и Боуи разказваше на Аги как бе преминало пътуването му. После включиха телевизора и в новинарската емисия показаха един репортаж за изнасилване, от който Габи настръхна цялата. Стана много нервна, извини се и се прибра в стаята си. Облече си меката памучна нощница и си легна, надявайки се, че току-що видяното няма да ѝ коства поредната безсънна нощ. Но веднага щом се унесе, кошмарите отново я връхлетяха. Цялата плувнала в пот, преживяваше отново онзи ужас от конюшната в Кентъки, който бе предопределил живота ѝ и я бе превърнал в самотница, в сянка на собствената си личност. Отново усещаше грубите ръце, които разкъсваха дрехите ѝ, отново я задушаваше дъхът на уиски, отново чуваше пиянски смях, отново изпитваше погнуса от тежкото тяло, което до болка притискаше нейното. После — злобна псувня, силен удар и кръв. Навсякъде кръв...

— Габи!

Бореше се отчаяно. Бореше се с нокти и зъби.

— Ще... те убия!... — задъхваше се тя. — Ще те убия! Пусни ме!...

Очите ѝ бавно се отвориха и видя над себе си загриженото лице на Боуи. По бузите ѝ се стичаха едри сълзи и трепереше безпомощно.

Боуи не знаеше какво да прави.

— Успокой се, скъпа. Искам да те подържа. Това е всичко... Само докато престанеш да трепериш. Ела тук, Габи. Няма да позволя на никого да те нарани.

— Боуи... — отрони се от устните ѝ.

Той я прегърна нежно.

— Всичко е наред, скъпа. Аз съм до теб. Няма от какво да се страхуваш.

Габи се притисна към широките му гърди.

— Намокрих ризата ти... — прошепна съкрушено.

— Ще изсъхне. Предполагам, че няма да има смисъл да те питам какво сънуваше?

— Не мога да говоря за това — поклати глава тя.

— Надявам се, осъзнаваш, че не мога да те оставя тук така.

Боуи взе халата ѝ и ѝ помогна да го облече, като се опитваше да не гледа изкусително очертаващите се форми на тялото ѝ под тънката нощница.

— Къде отиваме? — попита Габи.

— Твоето легло е твърде късо за мен. Затова ще изберем моето.

Сърцето ѝ престана да тупти.

— Боуи...

— Няма да те оставя тук сама в тъмното — заяви рязко той.

Габи въздъхна, осъзнавайки, че е безсмислено да му противоречи. Беше влизала в стаята му само веднъж или два пъти, но не и в негово присъствие. Помещението беше огромно и бе обзаведено със стилни мебели. Покривката на двойното легло беше небрежно отметната.

— Тъкмо щях да си лягам, когато те чух да викаш — рече Боуи. — Ще спиш с мен. Само ще спиш, а аз ще си облека пижама, за да не ме гледаш с тези огромни очи. Нямам нищо повече за показване от това, което вече си виждала.

Габи си спомняше много добре как изглежда гол, но не се осмели да спомене нищо при тези обстоятелства.

— Какво ще каже Аги? — попита нервно.

— Предполагам, че ще се събудя по-рано, за да те изведа оттук. Страхуваш ли се от мен?

— Не, Боуи.

— Това все пак е нещо — промърмори той и влезе в банята, за да се преоблече.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Няма ли да ти е студено? — попита Габи, забелязвайки, че Боуи се е завил само с едно мексиканско одеяло.

— Не и когато ти си до мен — усмихна се той. — Надявам се, че не хъркаш.

— Ако обещаеш и ти да не го правиш — не му остана дължна Габи.

Проследи движенията му, докато изгасяше нощната лампа. Беше толкова красив, беше й така приятно да лежи до него, че направо й се завиваше свят. Дори непосредствено след кошмарния си сън не се страхуваше от него. Беше доста необичайно, но пък и беше прекалено развълнувана, за да размишлява по този въпрос.

— Удобно ли ти е? — попита я Боуи.

— Много. А на теб?

— Ще се справя.

Габи потърси място за едната си ръка и не намери по-подходящо от рамото му.

— Можеш да я сложиш и върху гърдите ми, ако искаш — предложи й той. — Ако не започнеш да ме милваш и да ме целуваш, това няма да ме притесни.

Габи застина.

— Боуи!

— Не се бой, малката ми. Много съм изморен. Прекосил съм половината страна, пък и снощи не спях много. Намираш се в пълна безопасност — поне тази вечер.

— Окей. Просто не исках да те притеснявам — отвърна тя и бавно разпери длан върху гърдите му.

Голямата му ръка я покри.

— Твоите кошмари свършиха. Ще те подържа, докато заспиш. Затвори очите си, *adorada*.

— Как ме нарече?

— Няма значение. Заспивай.

Ласкавата испанска дума звучеше като музика в съзнанието ѝ. Габи блажено се усмихна и почти мигновено се унесе в дълбок сън.

Сутринта се събуди от някакъв тропот и приглушени гласове.

— По дяволите!

Ругатнята съвсем я разсъни. Надигна глава, огледа се и замръзна. Ръката на Боуи беше върху корема ѝ, а дългият му крак се бе промушил между бедрата ѝ. До леглото стоеше Агата Маккайд и Боуи свирепо се взираше в нея. Зад гърба ѝ бяха застанали Елена и Монтоя.

Габи поруменя силно и седна в леглото.

— Боуи... — промълви с треперещ глас.

— Надявах се, че всичко това е само лош сън — изръмжа Боуи и посегна към нощното шкафче за цигара. — Давай, кажи го — обърна се после към майка си.

— Какво да кажа? — въздъхна Аги. — Ако беше някоя друга, а не Габи, щях да побеснея. Вероятно тя отново е имала кошмари и ти не си искал да я оставиш сама.

Аги разпери ръце.

— Мили боже, тук вече няма нищо вълнуващо — няма партита, няма изненади, няма стрелба... Монтоя, по-добре им донеси кафе, да се разсънят. Аз ще изпия моето на верандата — заяви тя и излезе, следвана от подсмиващите се Монтоя и Елена.

— Е, това ми хареса — промърмори сърдито Габи.

— Завариха ме в леглото ти и никой дори не ме заплаши с пръст.

Боуи отметна завивките и се протегна лениво.

— Познават те твърде добре.

Тя го изгледа изпитателно.

— Боуи...

— Какво?

— Аги заварвала ли те е с момиче в леглото?

— Нямам навик да водя жени тук. Пък и не съм донжуан. Времето ми минава в печелене на пари, а не в харчене.

— Зная. Работиш ужасно много...

Габи обходи с поглед мускулестите му гърди и плоския корем. Изведнъж ужасно ѝ се прииска да го докосне и с усилие преодоля порива си.

— Аги сега изглежда по-малко нещастна — вметна, за да наруши тягостното мълчание.

— Ами поразвеселихме я тази сутрин. Както си бяхме преплели краката...

— Предполагам, че си свикнал да спиш с жена до себе си.

— Не през цялата нощ, скъпа. В това отношение ти си ми първата.

Габи се усмихна доволно.

— Както и да е. Благодаря ти, че ми позволи да остана. Бях доста изплашена.

— Забелязах. Не си спомням откога не съм спал по-добре. Какво ще правиш днес?

Тя в момента не може да си спомни какво бе планирала, защото видът на атлетичното му тяло я остави без дъх.

Боуи забеляза възторга в очите ѝ и я притисна до себе си.

— Хубава си сутрин. Толкова девствена и сладка.

— И ти не изглеждаш зле... — отвърна нежно Габи и поруменя.

Една дълга и прекрасна минута никой друг не съществуваше на света, освен тях. Идилията им бе нарушена от Монтоя, който влезе, носейки поднос с кана кафе, две чаши, захар и сметана.

— Охо, ако продължавате да се гледате така, могат да се случат някои неща.

Боуи присви устни, като не откъсваше очи от Габи.

— Ами ако кажем какво се случи наистина снощи — рече загадъчно.

Зениците ѝ се разшириха.

— За какво намекваш!? Какво се е случило?

— Монтоя не е малък. Нали, Монтоя?

— Не, не и съм глупав също — засмя се икономът.

— Ако ми помогнеш, бих могъл да я убедя дори да се сгодим.

— О! Извинете ме.

Монтоя погледна към стъписаната Габи и се изкашля, слагайки ръка на сърцето си.

— Сеньорита, шокиран съм от поведението ви. Как сте могла да покварите такъв достоен джентълмен като сеньор Боуи?

— Да го покваря? Аз?!

— Тя най-безсрамно ме прелъсти. Мисля, че единственото правилно решение е да ми възвърне честта, като се омъжи за мен. Хайде, Монтоя, изчезвай оттук и ме остави да ѝ направя прилично предложение.

— С удоволствие, сеньор — ухили се икономът и внимателно затвори вратата.

— Шегуваш се — заекна Габи.

— Не, не се шегувам. След като ми имаш достатъчно доверие, за да спиш в прегръдките ми, вярвам, че някой ден ще ми се довериш дотолкова, че да ми се отдадеш. Мога да почакам.

— Поемаме огромен риск — прошепна тя.

— Аз нямам нищо против да поемам огромни рискове. Кажи „да“. Репутацията ти е провалена, моята също. Елена ще разнесе мълвата из цялата долина до довечера, можеш да бъдеш сигурна. Повярвай ми, до залез-слънце ти ще бъдеш белязана жена.

— Това не е достатъчно основание да се омъжа.

Боуи обхвана лицето ѝ с големите си длани и докосна устните ѝ със своите.

— Разбираме се добре заедно през по-голямата част от времето, нали?

— Да, докато не започнем да дискутираме за селскостопанския проект.

— Ще си промениш мнението.

— Не, няма. Убедена съм, че те са прави.

Тъмните му очи се присвиха.

— А аз съм сигурен, че не са. Но това е само един въпрос. По повечето от другите се разбираме. Можеш да започнеш работа при Боб Чалмърс и когато пожелаеш, ще си направим бебе.

Дъхът ѝ замря и Габи долепи пламналите си бузи до гърдите му. Потръпна при мисълта какво трябваше да се направи за зачеването на едно дете. Това бе непознат и много сладостен трепет, а не страх.

— Имаш вроден майчински инстинкт — продължи нежно Боуи, — а аз обичам децата. Това е още нещо, което ни свързва. Няма да те карам да избързваш. Просто кажи „да“ и да съобщим на Аги. Тя ще запълни живота си с планове как да ни раздели, за да си отмъсти, че съм прогонил обожателя ѝ.

— Боуи, не си го направил ти.

— Бих искал и тя да мислеше така. Аз наистина не съм направил нищо. Заминал си е сам с малко нейна помощ. Казах ти, Аги няма да иска да дои крави.

— Да, така е, но все пак тя ще бъде ужасно самотна.

— Аги ще има нас. Омъжи се за мен, Габи.

Тя го погали внимателно по гърдите, за да не го възбуди прекалено много.

— Боуи, наистина ли искаш мен? Или „Каза Рио“?

Боуи се поколеба, но само за секунда.

— Искам теб. Има нещо между нас. Сигурен съм, че го усещаш. Някаква нежност, сливане. Докосвам те и се чувствам пълноценен. Мисля, че и ти се чувстваш по същия начин, въпреки раните от миналото ти.

— Да... — промълви Габи. — Аз изпитвам същото.

— Тогава се омъжи за мен. Дай шанс на чувствата ни да се разраснат.

Тя докосна красивото му лице.

— Мисля, че бих могла... да те обикна...

— Би ли могла?

— О, да...

Боуи я целуна толкова нежно, че тя се възнесе до небесата. Никога досега не я бе целувал така — бавно, трепетно.

— Това вероятно няма да ти бъде достатъчно — рече загрижено Габи, усетила набъбването в слабините му.

— Може би няма да бъде достатъчно и за теб — усмихна се той. — Не се тревожи толкова. Имаме достатъчно време, за да се опознаем емоционално и физически. А сега по-добре иди в стаята си и се облечи, преди Монтоя да се е раздрънкал пред майка ми.

Боуи слезе долу преди Габи и без предисловия съобщи новината на Аги.

— Сигурен ли си, че си взел правилно решение? — попита тя с многозначителна усмивка.

Той я изгледа сърдито.

— Загрижен съм за Габи.

— Ти си загрижен за „Каза Рио“. Развали моя годеж, за да запазиш ранчото, а сега се опитваш да примамиш Габи на своя страна. Каж ми, че я обичаш, Боуи.

— Любовта ще дойде постепенно.

— Така ли? Ти я желаеш — и слепец би го видял. Но Габи се нуждае от много грижи и обич. Не мисля, че си способен на това. Ако беше, нямаше да се опитваш да разрушиш връзката ми с Нед. Зная защо замина за Тексас, Боуи. Забрави ли, че с теб имаме общ адвокат? Той ми се обади, за да ми съобщи какво си намислил, и аз разказах на Нед. Това бе камъчето, което преобърна колата. Нед ми отговори, че ако съм му вярвала, трябвало да се омъжа за него незабавно, преди ти да започнеш да ровиш по-дълбоко. Аз отказах и настоявах, ако ме обича, да ми признае истината. От дума на дума го изпратих да си опакова багажа. Заради теб, момчето ми!

Боуи въздъхна и си запали цигара.

— Съжалявам — каза рязко. — Не исках да става така. Имах намерение да го проуча и ако нещо не е наред, да го прогоня оттук с пушката.

— Искан ми се да ти вярвам. Знам какво изпитваш към земята.

— Загрижен съм и за теб, макар ти да не оценяваш това.

— Добре, каквото било, било. Не мога да се върна и да поправам грешката си. Може би ако бях малко по-внимателна с теб, ти не би отхвърлил така категорично идеята да влезе друг мъж в къщата. Вече нищо няма значение. Ти постигна целта си. Нед си замина, а той е твърде горд, за да се върне, след като го изгоних по този начин.

— Може би е било увлечение.

— Нещо като това, което Габи изпитва към теб? — кльвна го Аги. — Или ти към нея? Как би се почувствал, ако някой се опита да ви раздели?

Очите на Боуи опасно се присвиха.

— Нека да не обсъждаме моите чувства сега!

— Та ти дори не си ги признал. Водиш Габи за носа, но когато тя открие защо, увлечението ѝ бързо ще изчезне. И ако сърцето ти е уязвимо, ще откриеш, че любовта боли много повече на твоите години, отколкото на нейните. Може би ще разбереш и отчаянието ми от загубата на Нед. Ако това се случи, бих изпитала съчувствие към теб.

— Не се нуждая от проклетото ти съжаление! Не мисля, че я обичам.

— Така и очаквах — усмихна се студено Аги. — Не я подценявай, скъпи. Габи не е глупава, за да си играеш с нея. Ти знаеше през цялото време какво възнамерявах да направя, нали?

— Имах някои подозрения...

— И те се оправдават. Уморих се да бъда залог в стремежа ти да владееш „Каза Рио“. Разговарях с адвокатата си в Таксън тази сутрин. Заминавам в продължителна ваканция и му възложих прехвърлянето на собствеността на теб и на Габи с една малка промяна в желанието на баща ти. Габи получава петдесет и един процента, а ти четиридесет и девет. Ако започнеш да се противопоставяш на селскостопанския проект, Габи печели! Набий си в главата тази мисъл.

Аги се завъртя на пети и излезе, оставяйки го намусен и вбесен.

На стълбището срещна Габи.

— Току-що ти предоставих контролния пакет на „Каза Рио“ — побърза да ѝ съобщи. — Заминавам за Таксън да подпиша документите и след това отивам в Насау за няколко седмици. Имам достатъчно пари и не ми трябва ранчото. Омръзна ми Боуи да ме тормози заради обичта си към земята. Само че усложних нещата и за теб. Съжалявам.

Габи почувства страх. Сега вече не би могла да бъде сигурна дали Боуи желае нея или „Каза Рио“.

— Заради Нед е, нали? — попита колебливо и по тялото ѝ преминаха студени тръпки. — Боуи е направил нещо, което е спомогнало да се разделите.

— Мислиш, че си отмъщавам ли? — въздъхна Аги. — Не зная. Може би е така. Боли ме, Габи. Боли ме толкова много. Не съм изпитвала такава болка, откакто Коупланд умря. Отчасти вината е и на Боуи. Трябва да се махна. Не искам повече да се боря. Искам да бъда сама. Съжалявам...

Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Няма за какво да съжаляваш — рече ѝ тихо Габи.

— Няма ли? Ти си влюбена в Боуи.

— Да...

Аги я целуна нежно по бузата.

— Може би ще имаш късмет. Накарай го да проумее, че земята не е по-важна от хората.

— Ще се опитам. А ти какво ще правиш?

Аги си пое дълбоко дъх.

— Ще замина за Насау при едни приятели. След това не зная. Просто ми трябва време да се опитам да забравя Нед...

Гласът ѝ секна и сълзите ѝ отново рукнаха.

— Господи, Габи, толкова много ме боли!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седмицата бе много напрегната за Габи. След като прие работата в „Ласитър Ситизън“, събра всички факти за проекта на „Биоаг“ и написа добре обмислена статия, отразяваща становището на двете страни на конфликта.

Боуи се навъси, когато разбра, че майка му е заминала, без да се сбогува с него. Той закара Габи, до Финикс, за да подаде оставката си. Джони я освободи, без да вдига много шум, но с условието, че ще го държи в течение за селскостопанския проект.

Докато се подготвяше за новата си работа, една неприятна мисъл се промъкна в съзнанието ѝ. Боуи може би вече съжаляваше, че ѝ бе направил предложение за женитба. Напоследък бе по-тих и по-замислен от обикновено. Въпреки че прекараха заедно уикенда и ходиха на църква в неделя, между тях като че ли съществуваше някаква стена, която ги разделяше.

В понеделник сутринта отиде в редакцията със строга пола, дантелена блуза и обувки с високи токчета.

— Прекалено ли съм официална? — попита Боб, забелязвайки любопитните погледи на новите си колеги.

— Не, ако възнамеряваш да вземаш интервю, но за офиса — да.

— Окей, ще го имам предвид.

Боб ѝ обясни набързо задълженията ѝ в общи линии и ѝ даде бюро точно до това на Харви Ритър.

— Ето телефонните номера, които ще са ти необходими — посочи ѝ един лист до апарата. — Полиция, пожарна, гражданска защита и така нататък. Когато намериш време, ще обиколиш различните служби в града, за да се представиш.

— Ще го направя. А с какво да се заема междуременно.

— Можеш да провериш дали не е избухнал пожар през уикенда и да проучиш дали някой не знае нещо за заловените наркотици. Харви не иска да разпита, но дочух, че са замесени големи риби.

— Ще трябва да отида до полицията и да прегледам протоколите за арестите.

Боб остана с отворена уста.

— Не се ли страхуваш?

— Разбира се, че не.

Той се засмя.

— Е, добре дошла в Ласитър.

Габи направи обиколката си почти тичешком, защото една информация водеше до друга и ѝ отне почти цял ден проследяването на истинската история за наркотиците. Взе материалите със себе си вкъщи, за да напише статията.

Боуи се намръщи, когато го помоли да използва компютъра му.

— Не е необходимо да работиш у дома.

— Нова съм и не мога да се справям с всичко в рамките на работното време. Говори се, че местният репортер се пазел от конфликти.

— А ти не, нали? — присвити очи той. — Ти не обръщаш внимание къде удряш или колко силно.

Габи почервения, защото статията ѝ във „Финикс Адвъртайзър“ за селскостопанския проект бе отпечатана и очевидно Боуи я бе прочел.

— Изложила съм и двете становища по въпроса.

— Разбира се. Твоето и тяхното.

— Боуи...

— Не ми пука какво пишеш, няма да отстъпя! Не трябва да разбираш моята гледна точка, за да я уважаваш.

— Но аз я разбирам — изрече тя почти умолително. — Ти не си сам. Има поне две групи за опазване на околната среда, които те подкрепят. Просто трябва да го кажа така, както го виждам.

— За това можем да спорим, докато адът замръзне. Ти обичаш работата си, нали?

— Може би съм пристрастена към адреналина. Трябва да поработя върху този материал.

— Разполагай се. Ще използвам телефона в библиотеката.

Боуи напусна кабинета си, без да каже нито дума повече. Малко след това излезе от къщата, а когато Габи си легна, все още не се бе прибрал.

Статията наистина стана добра — с имена, дати, места и цитати от достоверни източници. Занесе сутринта дискетата в редакцията и я сложи в компютъра.

Боб я прочете и поклати глава.

— Страхотно! Наистина страхотно. Ще я пуснем в четири колони с голямо заглавие.

— Какво е това? — попита Харви след обяд, когато се присъедини да помага за рекламите.

Той се взираше в титулната страница и лицето му бе почервенияло.

— Кой го е написал? Това е темата, по която възнамерявах да пиша за следващия брой!

— Дотогава новината ще остарее — обади се Габи. — Аз разполагам с време, а ти беше зает. Има ли някакво значение кой е свършил работата? Нали сме един екип?

— Точно така, Харви — намеси се спокойно Боб, като режеше внимателно с ножицата една току-що набрана реклама. — Не се ядосвай.

Харви изгледа злобно Габи.

— Не мисля, че има достатъчно новини в този малък град за двама репортери — процеди ледено.

— Има — отговори Боб. — Няма да останеш без работа, защото съм назначил и Габи. Тя ще върши много от онези неща, които ти мразиш. Ще се заеме с конфликтните проблеми.

— Май до края на живота си ще се занимавам с некролози и политика.

— Разбира се, че не. Мисля да добавим нова спортна страница. Би могъл да отразяваш футболните мачове.

— Мразя спорта!

— Беше само предложение.

Харви измърмори нещо неразбираемо и се залови за работа.

Тази случка не остана без последствия за Габи. Тя трябваше да се бори за всяка новина. Харви като че ли винаги знаеше какви са намеренията ѝ и пристигаше преди нея. Тъй като познаваше добре

града и имаше връзки във всички официални служби, предимството му бе голямо. На Габи ѝ остана единствено полицията.

— Ще свикне с теб — успокой ѝ Боб, когато тя на втората седмица не издържа и му се оплака. — Дай му време.

— Обичам си работата, но Харви ми пречи да я върша. Не можем ли да получаваме отделни задачи, за да е ясно кой с какво ще се занимава?

Боб повдигна вежди.

— Това е добра идея. Ще я обмисля.

— Благодаря!

Персоналните служебни поръчения не оправиха нещата и дори ги влошиха. Харви стана още по-раздразнителен и се държеше много враждебно. Габи подочу, че разпитвал за произхода ѝ и за връзката ѝ със семейство Маккайд. Нещо ѝ подсказваше, че той ще ѝ причини доста неприятности.

Животът ѝ вкъщи не бе много по-весел. Боуи често отсъстваше дори и през уикендите и не проявяваше никакви признаци, че е сгоден. Откакто бе излязла статията ѝ за селскостопанския проект, той се държеше студено и дистанцирано.

— Градският съвет ще заседава утре — поде веднъж Габи по време на вечеря.

— Пак ли? — попита той, без да откъсва поглед от документите, които четеше.

— Мина цял месец от последното заседание.

Боуи вдигна глава и я погледна. Беше отслабнала и под очите ѝ имаше тъмни сенки.

— Изоставих те напоследък — каза ѝ тихо.

— Така е. Май нещо те тревожи...

— Много неща, скъпа. Включително и твоите статии за селскостопанския проект.

— Длъжна съм да отразя различните гледища. Трябва да бъде обективна.

— Мисля, че има нещо не съвсем наред в цялата тази работа. Пропускат твърде много неща в обясненията си.

— Не съм сляпа. Забелязах недостатъците и нямам намерение да ги пренебрегвам. Боуи, аз съм журналистка. Не мога да вземам страна, дори да искам. Ще се поровя колкото се може по-надълбоко и ако

открива нещо тъмно в този проект, ще го публикувам. Боб Чалмърс ще ме подкрепи. Зная, че не го харесваш, но той е добър вестникар.

— Ще се задоволя засега със съмненията ти.

— Това, което наистина те тревожи, е Аги, нали?

Боуи се навъси.

— Дори не се сбогува с мен. Не предполагах, че е толкова огорчена. Опитвах се да я предпазя и не съм искал да я наранявам.

— С времето тя ще премисли нещата и ще се върне. Тогава и ти ще можеш да поправиш злината, която си й сторил.

— Така ли смяташ? — въздъхна той и смени темата.

— Каква е тази глупост с петицията?

— Петицията на „Биоаг“? Да, видях я. Ще я предоставят на съвета на градските управници. Очакват се много подписи.

— Разбира се. Тълпата лесно се води за носа.

Габи бе узнала от Монтоя за последната заплаха, която бяха отпозволили към Боуи по телефона — куршум или въже. Бил беснял половин час, преди да излезе заедно с управителя на ранчото, Джеф Дейнвърс, да провери оградите.

— Какво ще правиш, ако някой се опита да те застреля? — попита го плахо.

— И аз ще стрелям. В пикапа имам пушка и винаги си нося пистолета, когато излизам вечер.

— Не искам да пострадаш...

— По какъв странен начин го показваш — отвърна Боуи със студена усмивка.

— Ще видя дали Елена не се нуждае от помощ — смънка Габи и стана.

— Седни — нареди й рязко той. — Вече ми омръзна да бягаш като заек всеки път, когато съм наблизо.

— Аз не бягам. Просто теб те няма!

— И каква полза, ако съм тук? Ти не ме желаш. Никога не си ме желаша и никога няма да ме пожелаеш. Душата ти е мъртва.

Габи с усилие преглътна болката си.

— А ти дори не си ме докоснал от онази сутрин, когато ми предложи да се оженим. Нямах полза, нали? Годешът беше само блъф. Аги беше права, че целта ти е да ме отстраниш и да осъществиш плановете си за „Каза Рио“.

Тя отново се изправи и излезе с натезало от мъка и обида сърце. Качи се в стаята си и се отпусна на леглото с тежка въздишка. В съзнанието ѝ нахлуха черни и нерадостни мисли.

Изведнъж вратата се отвори и на прага се появи Боуи. Той се приближи и приседна до нея.

— Направих много грешки — поде тихо. — Може би все още не разбираш колко е трудно за един мъж да се опита да има някаква връзка с жена, която започва да се отдръпва в минутата, когато той я докосне. Толкова е болезнено...

Черните му очи жадно поглъщаха тялото ѝ.

— Копнежът по теб не е стихнал, Габи, но зная, че ти не ме желаш. Това не е твърде окуражаващо в моето положение.

— Бих могла да се опитам... — промълви Габи с треперещ глас.

— Това покана ли е?

— Трябва да бъде много бавно. И когато... загубиш контрол, може да се бия с теб... Но ще опитам.

— Ще ме изстрадаш! Това ли искаш да кажеш? — попита студено Боуи и се засмя. — Благодаря. Егото ми може да мине и без подобни жертви от твоя страна.

— Ти не разбираш...

— Как бих могъл да разбера, когато не искаш да ми разкажеш какво се е случило. Не мога да разгадавам мислите на хората. Някакъв твой приятел сигурно се е поувлякъл и те е изплашил. И какво толкова? Случва се на много момичета, но те не стават парчета лед!

Тя притвори клепки.

— Не... не е точно така. Окей, Боуи, ще се опитам да ти обясня.

Габи си пое дълбоко въздух.

— Мъжът беше брат на шефа на баща ми. Беше ми хвърлил око отдавна и аз много внимавах да стоя далеч от него. Но един ден училищният автобус се повреди и аз закъснях, защото трябваше да вървя пеш по магистралата. Той ме причака и ме завлече към хамбара...

Гласът и секна и лицето ѝ пребледня.

— Събори ме на пода. Беше тъмно... усещах дъха му на уиски. Беше пиян и... едър като теб... много силен. Аз се борех... борех се, но не можах да избягам от него.

По бузите ѝ се стичаха едри сълзи.

— Разкъса дрехите ми, започна да ме докосва... навсякъде. Прикова ме с тялото си и аз знаех, че не бих могла да го спра, знаех, че ще ми причини онази ужасна болка, и само крещях, крещях...

— О, боже! — възкликна Боуи и усети, че стомахът му се свива.

— Беше спрял навреме... — прошепна дрезгаво Габи. — Но и досега продължавам да сънувам кошмари и не мога да понасям някой мъж да ме докосне. Все още не мога. Само... само от теб не ме е страх... Когато ти ме докосваш, по кожата ми не ползват студени тръпки и ми е толкова хубаво да ме целуваш. С теб това е някак естествено...

Той я притегли към себе си и нежно я сложи върху коленете си.

— Защо не ми разказа това преди? — попита я тихо.

— Не съм разказвала на никого. И... това не е всичко... Но не мога да довърша останалото.

Габи се разрида безпомощно.

— Искях да... умра!

Боуи я погали по косата.

— Всичко е наред. Сега имаш мен. Никой и нищо повече няма да те нарани, докато все още дишам!

Тя заизтрива сълзите си с длани.

— Ето ти носна кърпичка. А баща ти, Габи? Той не направи ли нищо? Защо те пусна да избягаш сама?

— Нямах какво да направи... — изхълца Габи.

— Караш ме да изпитвам вина. Мислех си, че просто някой твой приятел е стигнал твърде далеч. Нямах представа, че се е случило така.

— Беше развратник... И пиеше като смок. Непрекъснато преследваше младите момичета покрай автобусната спирка. Бяха ме предупредили да се пазя от него. Но не съм си и помисляла, че ще ми посегне. Аз не съм хубава...

— Заслужава да бъде застрелян! Знаеш ли какво се е случило с него, след като ти си избягала? Трябва да се свържем със семейството...

— Не! — пребледня тя и очите ѝ се разшириха от ужас. — Не, не бива! Няма да ти кажа кои са близките му или къде са! Няма...

— Успокой се. Всичко е наред, Габи. Не бих направил нищо против волята ти. Просто си мисля, че не е справедливо да не бъде наказан.

— Беше преди десет години... — сведе очи Габи. — Твърде е късно.

— Вече не се учудвам от поведението ти, от начина, по който се обличаш, от липсата на приятели.

— Минавало ми е през ума да се подложа на терапия. Но не можех да се доверя на никого, за да говоря за това. С течение на времето реших, че ще си остана стара мома.

— И после аз те поканих на вечеря — усмихна се Боуи.

— Ти ме омая... Всичко в теб ми харесва. Напоследък започнах и да те сънувам.

— Еротични сънища?

— Да... За пръв път в живота ми. И онази вечер, когато Аги обяви годежа си...

— Аз те изплаших тогава.

— Така беше, но изпитах нещо ново й непознато. Започнах да треперя и имах някакво странно усещане в корема... То ме изплаши...

— Когато докоснах гърдите ти?

— И когато ме притисна до оградата...

— Моментът може би не е най-подходящият — каза той и дланите му се плъзнаха към талията й, — но мисля, че бих могъл да ти припомня какви са били тези усещания.

Габи отначало не разбра какви са намеренията му и когато палците му да се насочиха към гърдите й, застина. Боуи втренчено наблюдаваше изражението на лицето й. Ръцете му бяха изкусни, бавни и много търпеливи. Той очерта кръгове около красивите заоблености на гърдите й, а после ефирно леко започна да гали връхчетата им. Ласките му бяха безумно възбуждащи и само след секунди Габи се напрегна до крайност. Но това напрежение беше съвсем различно от това, което бяха предизвиквали у нея другите мъже. Дишането й рязко се учести. Докато пръстите му продължаваха сладката си магия с тялото й, устните му потърсиха устата й. Целувката му изтръгна стон на блаженство от гърлото й. В слабините й започна да се разгаря някакъв огън, който заплашваше да се превърне в пожар. Гърдите я заболяха от копнеж и зърната им се втвърдиха.

— Не... разбирам... — промълви хрипливо.

— Отвори още малко устата си — прошепна й Боуи.

Габи с готовност се подчини и езикът му нахлу дълбоко в устата ѝ. Тя отново изстена и цялата потрепери, когато големите му топли длани обхванаха гърдите ѝ и започнаха бавно да ги масажират.

— Харесва ти, нали? Ухапи ме.

— Боуи... чувствам се толкова слаба... — задъха се Габи. — И ме боли...

— Мен също, малката ми.

— Наричаш ме така само когато ме целуваш.

Той се усмихна и пръстите му се спряха върху копчетата на блузата ѝ. Габи се взря в черните му очи, без да издаде нито звук.

— Ще те съблека до кръста. Добре ли е?

Тялото ѝ продължаваше да трепери.

— Добре...

Боуи мъчително бавно свали блузата ѝ, следейки неотклонно изражението на лицето ѝ. После възхитеният му поглед се впи в дантеления ѝ сутиен, изпод който настръхналите зърна на гърдите ѝ така напиреха, сякаш всеки миг щяха да го пробият. Габи инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази, когато той започна да смъква презрамките му. Очите ѝ бяха широко отворени и малко изплашени.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Габи изтръпна в очакване на избухването му, но реакцията на Боуи бе съвсем друга. Той се усмихна, нежно хвана китките ѝ и ги положи до бедрата ѝ.

— Всичко е наред — рече ѝ ласкаво. — Нали ще ставаме съпрузи. Съвсем нормално е да те погледам и сега искам само това. Няма да прибързваме, малката ми, не се бой.

Той правеше нещата да изглеждат така естествено, че у Габи не остана нито капчица желание за съпротива. Не след дълго сутиенът се оказа метнат върху блузата ѝ на леглото до нея. Великолепната ѝ голота го омая.

— Боже, колко си красива! — промълви тихо.

— Сигурен ли си? — поруменя тя.

— Съвършена си. Изящна!

Габи потърси потвърждение на тези думи в погледа му и го намери.

— Все още ли се страхуваш от мен, малката ми?

— Как бих могла да се страхувам, когато ме гледаш по този начин? — прошепна тя. — О, Боуи... караш ме да се чувствам толкова хубава.

— Но ти наистина си хубава.

— Имах усещането, че съм мръсна, след като онзи тип ме нападна и ме опипва... Не можех да се погледна в огледалото, без да потръпна от отвращение и срам.

— Той е трябвало да се срамува, а не ти. Но това вече е минало.

— Не... не е минало, докато все още усещам ръцете му върху тялото си. Би ли ме... помилвал?

— Разбира се — отзова се с готовност Боуи, осъзнавайки какво ѝ струва тази молба.

— Това няма ли да те притесни? — попита тя смутено.

Той се усмихна.

— Да, ще ме притесни, но и аз го искам също толкова много.

Габи си пое дъх и се стегна, за да предотврати инстинктивната съпротива на тялото си и да не се отдръпне. Опасенията ѝ се оказаха напразни. Боуи се наведе ѝ топлите му устни докоснаха улейчето между едрите ѝ гърди. Той усети потръпването ѝ и вдигна глава, за да потърси очите ѝ.

— Не знаех, че ще направиш това... — заоправдава се Габи.

— Ще бъда много внимателен, малката ми. Няма да ти причиня болка. Гледай...

Тя дори не бе мечтала за нещо толкова еротично. С разширени зеници наблюдаваше как езикът му обхожда кадифената плът на гърдите ѝ и се задъха от наслада, когато дъхът му погали вирнатите им зърна, а после устните му започнаха да ги всмукват.

Зарови пръсти в гъстата му руса коса и притисна лицето му към горещото си тяло. Трезвият разсъдък постепенно я напускаше.

— Зная какво искаш — прошепна ѝ Боуи. — Но да не избързваме, малката ми. Бих могъл да ти доставя много по-голямо удоволствие така.

Дишането ѝ бе накъсано.

— Толкова е... сладко... — успя да промълви.

Нещо започна да се надига дълбоко вътре в нея и Габи се изви в дъга. Испитваше нужда от нещо, което дори не разбираше. Не чувстваше нищо друго, освен нежната топлина на устните му върху кожата си, които изучаваха тялото ѝ и караха всяка негова клетка да вибрира.

Най-после Боуи се откъсна от сладостното съвършенство на гърдите ѝ. Не можеше да познае жената, която лежеше толкова безпомощна върху леглото — лицето ѝ бе пламнало, очите ѝ бяха замъглени от задоволство, а устните ѝ — леко подпухнали. Габи за пръв път в живота си бе обзета от истинска страст. Протегна треперещите си ръце и започна да разкопчава ризата му.

— Искам... аз също искам да те погаля...

— Мили боже! — простена той.

Нежните ѝ, неопитни и плахи пръсти го възбуждаха неимоверно. Светът наоколо изчезна и остана само разкъсващото го желание. Отпусна се върху нея и голите им гърди се сляха.

— Нали няма да закрепчиш? — изхриптя в ухото ѝ.

— Не... — отрони Габи.

Това, което Боуи правеше с нея, я караше да се чувства странно премаляла ѝ безволева. Дългите му крака се преплетоха с нейните и тя усети в долната част на корема си мощната му ерекция. Тялото му бе огромно, тежко и тя започна да се страхува. Краката му се триеха с нейните, а устните му търсеха устата ѝ. Когато ръката му се плъзна към влажната плът между бедрата ѝ, връхлетя я нарастващ ужас.

— Боуи!... — извика Габи и застина.

За Боуи беше истински ад да се спре. Искаше му се премахне крехката преграда на копринените ѝ бикини и да се потопи в утробата ѝ. Беше загубил напълно самоконтрол. Но в този миг разумът му започна да се завръща и той осъзна, че не бива да го прави. Трябваше да спре. Трябваше!

Претърколи се по гръб нея и остана да лежи така, изпаднал в агония. Тялото му се гърчеше безпомощно и се тресеше. От гърлото му излизаха дрезгави стонове.

Габи никога не бе виждала мъж в подобно положение. Нямаше представа как да го успокои. Знаеше, че като жена би могла да направи нещо, но не знаеше точно какво, а бе твърде свенлива да попита. Почувства невероятна вина, че бе позволила нещата да достигнат толкова далеч.

— Боуи... — промълви нещастно, готова да се разплаче.

Не бе и подозирала, че толкова силен мъж би могъл да е така уязвим. Очевидно изпитваше болка, а тя не можеше да я облекчи.

Боуи се извърна на една страна, успя да слезе от леглото и влезе в банята. Вратата се тресна след него, а Габи, трепереца и твърде объркана, за да се облече, прикри голите си гърди с чаршафа и зачака.

Изминаха няколко минути, преди да се върне. Лицето му бе преbledняло.

— По-добре е да се застрелям и всичко да приключи... — прошепна Габи през сълзи, когато той се отпусна тежко на леглото. — Причиних ти страдания...

— Опасявах се, че ще стане така, затова се държах на разстояние. Габи, не бих понесъл мисълта, че нещо се е случило против твоята воля. Но бракът трябва да бъде...

— Трябва да бъде пълно отдаване — довърши вместо него тя, — физическо, и емоционално. Да, знам. Боуи, мисля, че трябва да развалим годежа си.

— Да го развалим?!

— Да. Никога не съм предполагала, че когато се отдръпна, ще ти причиня такава болка. Всеки път става все по-лошо и по-лошо. Не успявам да преодолея бариерата. Не можем да продължаваме така. Ти заслужаваш много повече, отколкото мога да ти дам.

— Сигурна ли си, че искаш точно това? — попита тихо Боуи.

— Не, не го искам, но така трябва да бъде... — изхлипа Габи. — Добре стана, че не го разгласихме и не си разменихме пръстени, нали?

— Може би. Внушавах си, че бих могъл да съм достатъчно търпелив, докато ти станеш готова за интимности. Но прекалено дълго съм бил без жена, а мъжкото в мен е много силно. Не го казвам от самохвалство. Имам нужда от жена. Не бих могъл да се задоволя само с приятелството ти. Ще бъде истинска катастрофа, ако се опитаме да имаме платоничен брак.

— Не е необходимо да ми обясняваш... Не те обвинявам. Всичко беше предопределено много, много отдавна. Надявах се, че ще успея да превъзмогна себе си, но уви... Ще се върна във Финикс на старата си работа и...

— Излишно е да го правиш. Аз ще отсъствам почти през цялата седмица. Ще бъда в Таксън. Нямам основание да не останеш в „Каза Рио“, още повече, след като притежаваш контролния пакет на имението.

— Не го искам — отвърна студено Габи.

— Това е волята на Аги.

Боуи въздъхна тежко, стана и започна да закопчава ризата си. Все още усещаше допира на пръстите ѝ по кожата си.

— Какво ще кажем на Монтоя и Елена? — попита тя.

— Аз ще им съобщя.

Боуи стигна до вратата и се обърна.

— Дяволска загуба — процеди през зъби. — Ти си създадена да обичаш.

— В сънищата си бях способна да те обичам... — прошепна тъжно Габи.

— Сънищата не са достатъчни за мъж от плът и кръв. Няма да престана да те желая.

— Ще си намериш друга...

Тъмните му очи се присвиха и той излезе, без да каже нищо повече.

Габи се посвети изцяло на работата си и не ѝ оставаше време да мисли за опропастеното си бъдеще.

Боуи пък се върна в апартамента си в Таксън и се появяваше рядко в „Каза Рио“, колкото да придвижи някои текущи неща в ранчото.

В понеделник, три дни преди заседанието на градския съвет, което неочаквано бе отложено миналата седмица, „Биоаг“ свика пресконференция в Ласитър. Възложено бе на Габи да я отрази, защото Харви се направи на много зает.

Боб Чалмърс хареса статията ѝ. „Финикс Адвъртайзър“ я отпечата на първа страница и Джони Блейк ѝ се обади лично, за да я помоли да продължи да го информира за развоя на събитията.

Габи тъкмо обядваше вкъщи и гледаше новините по телевизията, когато Боуи нахлу като хала.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш?! Да предизвикаш бунт ли? — изръмжа той и хвърли вестника пред нея.

— Боб ме изпрати да отразя събитието и позволи на Джони Блейк да публикува статията ми, тъй като неговият вестник излиза преди нашия — измънка Габи и отклони поглед. — Ако не я бях написала аз, Харви щеше да го направи. Представям и двете страни.

— Вечният ти аргумент — честно отразяване. Но това ще бръкне в гнездото на осите.

— Не съм свиквала аз пресконференцията.

— Това не е било пресконференция, а публична присъда. Оказва се, че аз спирам прогреса и съм реакционер, който е по-голям приятел на гърмящите змии и койотите, отколкото на хората!

— Привържениците на движението за опазване на околната среда те смятат за герой — вметна внимателно Габи. — Цяла сутрин произнасят хвалебствия по твой адрес. Ще напиша отделна статия за тяхното гледище.

— Страхотно! — промърмори Боуи. — Точно каквото ми е необходимо — ласкателства от десните радикали.

— Те не са радикали. Загрижени са за дивите животни и за растителността.

— А ти за какво си загрижена?

— Загрижена съм за работата си. Нищо повече.

— След няколко седмици ще притежаваш контролния пакет на „Каза Рио“. Предполагам, че селскостопанският комбинат ще се зарадва на твоите дванадесет хиляди акра, ако им ги продадеш.

Габи понечи да протестира, но осъзна, че е безсмислено, и се отказа.

— Аги не трябваше да прави това... — рече тихо. — Нямахте да го направи, ако не я бе наранил така жестоко заради господин Кортланд.

— По дяволите, този господин Кортланд! Имам да му кажа някои нещица, ако някога успея да го намеря. Частните детективи, които съм наел, все още не са открили нищо за него.

— Трябва да ти припомня, че не знаем и Аги къде се намира.

— За какво намекваш? Тя е у семейство Севрилс в Насау.

Габи поклати глава.

— Потърсих я по телефона снощи, да си поговорим. Тръгнала си е оттам миналата седмица и не е казала на никого къде отива.

Боуи си пое дълбоко дъх.

— По дяволите! Нещастieto никога не идва само. Добре, ще възложя на детективите си да издирят и нея. Кортланд преобърна света ни надолу с главата.

— Твоето отношение към него е причината да го направи. Ако беше стоял настрана...

В очите му проблеснаха опасни искри.

— Благосъстоянието на майка ми е моя работа!

— Всичко изглежда е твоя работа — рече тъжно Габи. — Работата ти е целият ти живот. Ще станеш като баща си, когато остарееш. От главата до петите си само бизнесмен...

— Но пък не съм айсберг от главата до петите.

Тя героически посрещна нанесения ѝ удар.

— За това си прав. Ако не ставам като жена, поне съм добра репортерка.

Габи стана и взе чантата си.

— Трябва да се връщам във вестника.

Боуи я улови за ръката и я задържа.

— Не исках да кажа това — въздъхна тежко. — Господи, толкова съм самотен, Габи!

Тя преглътна.

— Аз също... — отрони се от устните ѝ.

Боуи я прегърна, притвори очи и притисна буза към косата ѝ.

— Е, какво ще правим, малката ми?

— Можеш да си намериш друга — предложи му смело Габи.

Той се засмя горчиво.

— Не искам друга. Дори не мога да се възбудя от друга.

Дланите му се плъзнаха надолу по тялото ѝ и обхванаха стегнатите полукълба на дупето ѝ. Боуи притегли ханша ѝ към слабините си и тя усети мигновената реакция на мъжествеността му от близостта ѝ.

— Това може да става само с теб, Габи...

Габи обви ръце около врата му.

— Обичам те, Боуи... — прошепна и затвори очи, за да спре напирещите сълзи. — Съжалявам, че не можах...

Боуи се втренчи в лицето ѝ.

— Кажи го пак... — изрече дрезгаво.

— Какво, че те обичам ли? Не го ли знаеше?

Боуи поклати глава и прокара пръст по устните.

— Мили боже!

— Не се тревожи. Ще го преодоляя някак. Ти се нуждаеш от жена, която може да ти даде всичко. Нуждаеш се от някоя... пълноценна жена.

— Мислиш ли, че това облекчава нещата? Всяка вечер копнея за теб.

— Аз също — призна с болка Габи. — Не зная какво е страст, но вече знам какво е да обичаш. Не можеш да си представиш колко се мразя заради това, което ти причиних.

Той я целуна с много нежност.

— Ще си дойда къщи за уикенда. Можем да излезем заедно. Знам едно много усамотено място близо до крепостта „Кохайз“, където има руини от Кокохон. Ако искаш, ще ти го покажа.

Сърцето ѝ подскочи.

— Наистина ли ще ти е приятно с мен...

Боуи сложи пръст на устните ѝ и я накара да замълчи.

— След като разгледаме руините, бихме могли да си направим пикник. А в неделя ще отидем на църква.

— Правиш го, защото ме съжеляваш, нали?

— Съжелявам и двама ни, скъпа — отвърна тихо той.

— Любовта на мъжа най-добре се изразява в половия акт. Но съм достатъчно отчаян, че ще се задоволя и с приятелството ти, щом то е всичко, което можеш да ми предложиш.

От изражението на красивото му лице Габи почувства, че се задушаваше от нежност.

— Ти ме желаяш...

— Да, желая те до полуда. Побърках и работниците си до такава степен, че започнаха да замислят убийството ми. Тормозя секретарките и дори се опитах да се сбия с един от ръководителите на строежа. Той ми каза, че това, от което съм се нуждаел, било да видя жената, която ме е подлудила.

Боуи я изглежда лукаво.

— Така и направих. Статията във вестника беше просто претекст. Липсваш ми.

Габи изпадна в безтегловност, и краката ѝ се подкосиха.

— Мислех си, че ще умра... — усмихна се през сълзи.

Той покри треперещите ѝ устни със своите, вдигна я и седна на дивана с нея.

— Каквото и да се случи, ще бъдем само ти и аз — прошепна до бузата ѝ. — Ако трябва дори само да седим и да си държим ръцете до края на живота си, това също е добре.

Този път Габи наистина се разрида. Изпитваше болезнено удоволствие от близостта на силното му топло тяло, от аромата на скъпия му парфюм, от целувките му.

— Не плачи — утешаваше я Боуи.

— Мислех си, че ме мразиш — хлипаше тя. — Искан да се хвърля с колата си от някоя скала...

— А аз щях да те последвам. Господи, не бих могъл да живея без теб!

Габи хвана ръката му и бавно я сложи на гърдите си. Почувства как той се напрегна като струна.

— Ще се опитам, обещавам ти — промълви, взирайки се в черните му очи. — Не искам да остана през целия си живот такава, каквато съм сега, Боуи.

Боуи размърда неспокойно ръката си върху едрата ѝ гръд.

— Не бива да се увличаме, Габи. Страхувам се да рискувам.

— Тогава, стъпка по стъпка. Нали така каза.

Той потърси очите ѝ.

— Габи... би ли ми простила, ако някога се случи да стигнем до края?

Тя помилва устните му.

— Обичам те... Разбира се, че бих ти простила. Боуи... съжалявам, че ти причиних болка онази вечер, но за мен това промени много нещата.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знаех, че и мъжете са уязвими. Винаги съм се плашила от загубата на контрол, но когато осъзнах защо става така, прозрях нещата в нова светлина. Ти беше също така безпомощен като мен самата, нали?

— Нямам нищо против да го призная. Да, мъжете стават безпомощни, когато се възбудят толкова много.

— Това ме накара да не се чувствам така изплашена. Разбираш ли? Всичко вече ми изглежда не толкова страшно.

— Има нещо друго, което не знаеш — тихо каза Боуи.

— За теб?

Той поклати глава.

— Не, за теб. Когато жената е възбудена, Габи, тя не мисли — нито за болката, нито че проявява слабост. Иска само да бъде задоволена.

— Какво означава да бъде задоволена? — любопитства Габи.

Боуи въздъхна.

— Попитай ме, когато съм малко по-спокоен, и ще се помъча да ти обясня. Сега трябва да се връщам в Таксън, а и ти имаш работа.

Той внимателно я отмести от коленете си и стана.

— Бих искала да знаеш, че не се опитвам в статиите си да вземам страната на „Биоаг“ — смени темата тя.

— Знам. Направи, каквото мислиш, че е правилно, скъпа. Не ти се сърдя. Земята е важна за мен, но напоследък промених

приоритетите си.

Боуи повдигна брадичката ѝ.

— Реших, че „Каза Рио“ може да върви по дяволите, стига да имам теб.

— Наистина ли? — засия Габи.

Той се засмя.

— Не напълно. Ще се боря, за да запазя земята, но не бих допуснал тя да застане между нас. Прави, каквото пожелаеш, със своя дял, Габи. Няма да ти поставям никакви условия. А сега ще се върна и ще повиша премията на строителния техник.

— Ще бъдеш ли тук довечера?

— Не, имам банкет тази вечер, среща след това и пътуване до Тексас утре сутринта, за да поговоря с частния детектив за Аги. Може би ако успея да намеря Кортланд, той ще знае къде е тя.

— Беше доста разстроена, когато си тръгна. А сигурно и той е понесъл тежко раздялата.

Боуи я погали по нослето.

— Ако са се чувствали като мен, не се и съмнявам. Може би извърших много голяма грешка, Габи. Съжалявам за мъката, която причиних на Аги. Тя ми каза, че любовта би могла да е болезнена на моята възраст, и ме предупреди да не поставям „Каза Рио“ над теб. Сега зная какво е имала предвид.

— Всичко все някак ще се нареди. Мислиш ли, че Аги е добре?

— Не знам, но ще преобърна земята, за да я намеря. Ти ли ще отразяваш онази среща в четвъртък вечерта или сърдечното ти приятелче?

— Харви не ми е сърдечно приятелче. Ако ме горят на кладата, той вероятно ще събере дърва за нея.

— Аз ще те заведа на тази среща. Няма да ти позволя да шофираш по тези пътища сама през нощта.

— Но ти не бива да идваш! Там ще има тълпа, готова да те линчува!

— Ще ходя, където си пожелаеш. Не се страхувам от тези кресльовци.

— Но...

— Тръгвай за работа, скъпа. Ще дойда в четвъртък и ще остана за уикенда. И за бога, не пътувай нощем!

— Добре. Ще внимавам.

— Целуни ме.

Габи се усмихна щастливо, повдигна се на пръсти и устните им се сляха в целувка, в която имаше неописуема нежност.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Габи отдавна се бе приготвила за заседанието на градския съвет. Беше с елегантна широка пола и бяла копринена блуза. Косата ѝ се диплеше свободно по раменете, а дискретният грим правеше очите ѝ още по-големи и изразителни.

Боуи пристигна изморен и малко сърдит, но щом я видя, лицето му грейна.

— Хубава си — констатира той.

Обхвана я през талията и впи устните си в нейните. Габи импулсивно обви ръце около врата му и отвърна на целувката му.

В този момент влезе Монтоя и деликатно се окашля.

— Какво има? — изгледа го недоволно Боуи.

— Вечерята е готова. Имате време да хапнете, преди да тръгнете за Ласитър, нали?

— Ти винаги се появяваш, когато не трябва.

Боуи неохотно пусна Габи и двамата го последваха в трапезарията.

Вечеряха набързо, после Боуи взе пистолета си и тръгнаха към колата. Вече бе започнало да се здрачава. Двама от работниците в ранчото тъкмо потегляха с пикапа и Габи се обърна да им помахва. Изведнъж се чу силен гръм. Нещо изсвистя покрай главата ѝ и се заби в близкото дърво. Боуи светкавично я събори на земята, претърколи се встрани, измъкна пистолета си и стреля два пъти по една бяла кола, която вече се отдалечаваше, вдигайки облак прах.

— Карайте след тях! — изрева Боуи на двамата каубои. — Стреляйте, ако се наложи!

— Дадено, шефе!

Единият вече бе заредил пушката си, докато другият форсираше двигателя на пикапа и включваше на скорост.

Габи си припомни престрелката, в която бе ранена, и още по-силно затрепери.

— Мили боже, добре ли си?! — попита я разтревожен Боуи и я прегърна.

— Да, няма ми нищо... — промълви тя и се помъчи да се усмихне. — Само малко се поуплаших. А ти?

— И аз съм жив и здрав.

Монтоя и Елена излязоха тичешком от къщата.

— О, Господи! — прекръсти се икономът. — Вижте къде се е забил куршумът!

— Остави го там — нареди му Боуи. — Искам шерифът да го види. Хората му ще го извадят и ще направят балистична експертиза. Дано моите момчета проследят подлеца, който стреля.

— Заседанието... — обади се Габи. — Трябва да тръгвам.

— По дяволите, права си. Най-голямата грешка ще направя, ако се огъна точно сега.

— Не! — изстена тя. — Боуи, не бива! Не осъзнаваш ли, че се опитаха да те убият? Не си струва... не си струва да...

— Престани с това „не си струва“. Не ме е страх. Никой не може да ми отнеме правото да реша какво ще правя със земята си — нито с думи, нито с куршуми. Настояваш да отстъпя, а ти ще отидеш на събранието, нали?

— Разбира се. Това ми е работата.

Боуи се взря в бледото ѝ лице.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да — кимна Габи.

— Тогава да тръгваме. Може би ще настигнем пикапа.

— Внимавайте! — извика им Монтоя, докато се качваха в колата.

Боуи натисна педала на газта и рязко потегли. Настигнаха пикапа на около две мили преди Ласитър.

— Изпуснахме го, шефе — извика единият от каубоите. — Но изпратихме куршум в резервната му гума. Караше бял джип. Кажи на шерифа, че надупчихме и капака на гумата му. Няма да бъде трудно да се открие!

— Благодаря, момчета. Ще се погрижа следващият чек да отрази благодарността ми — засмя се Боуи.

На паркинга пред градския съвет не се виждаше никъде бял джип. Залата беше пълна и беше много шумно и горещо. След няколко минути кметът Уайт откри събранието и разговорите секнаха.

Габи направи няколко бързи снимки с фотоапарата си, а после извади касетофон, бележник и химикалка.

— Първата точка от дневния ред е предложението за нов селскостопански комбинат в Ласитър — започна кметът, като гледаше многозначително Боуи. — Бих искал да ви представя господин Алвин Бари от компанията „Бари Ленд“, господин Джес Лоуган — агент на корпорацията „Биоаг“, и господин Терънс Самуелс — вицепрезидент на „Биоаг“, дошъл чак от Лос Анжелис, за да обсъди с нас своя проект.

— Благодаря — изрече господин Самуелс с широка усмивка, стана и се изкачи на подиума. — Срегнах се с доста от вас през последните седмици — обърна се той към присъстващите в залата — и се надявам да се срещна с още, и то много повече. Ние имаме големи планове за Ласитър и бих желал да ги споделя. Нашият корпоративен инженер, господин Бил Фрейзиър, трябваше да дойде тук с мен, но се наложи да остане, за да отстрани един проблем, възникнал в най-новия ни проект за Тексас. Господин Лоуган и аз сме донесли някои брошури и проспекти. Бих желал да ви ги раздам сега, ако не възразявате.

Кметът Уайт кимна в знак на съгласие. Габи се досети, че може би той дърпаше конците на цялата тази рекламна кампания в полза на „Биоаг“. Очевидно бе много по-загрижен за повишаването на приходите от данъци, отколкото от опазването на околната среда. Само преди две години се бе опитал да организира производство с радиоактивни отпадъци наблизко, но природозащитниците бяха надигнали глас срещу него и го бяха принудили да се откаже.

— Чувал съм за този човек — каза Боуи.

— За него или за компанията му? — повдигна вежди Габи.

— Не си спомням подробности. Май че бях чел за него в едно фермерско списание, за което съм абониран. Мисля, че не беше хвалебствие.

Тя си записа нещо в бележника и побърза да насочи вниманието си към господин Лоуган, който тъкмо се бе качил на подиума. Направи й впечатление, че не споменава нищо за водата и за замърсяването. Не каза нито дума и за насажденията, които възнамеряваха да отглеждат.

В края на изложението си той заяви, че е готов да отговаря на въпроси.

Боуи бавно вдигна ръка.

— Да, сър? — усмихна му се любезно агентът на корпорацията.

— Какви култури планирате да отглеждате тук, ако допуснем, че успеете да получите земята, която искате. Навярно знаете, че водата става сериозен проблем в пустинята и има някои райони около Ласитър, където трябва да се изкопаят кладенци на дълбочина повече от сто и петдесет метра, за да се достигнат подпочвените запаси.

— О, в земята, която искаме, има вода само на тридесет метра. И ние сме убедени, че бихме могли да склоним собственика ѝ да ни я продаде. Въпрос на упоритост...

— И на куршум? — изправи се Боуи. — Защото земята, за която говорите, е моя. И преди по-малко от час някой от бял джип изстреля куршум, който профуча на около пет сантиметра от главата на Габи Кейн!

Разнесоха се възклицания, които преминаха в приглушен ропот.

— Това не е вярно! — възрази кметът. — Боуи, никой тук не би стрелял по Габи...

— Стреляха по мен, но едва не улучиха Габи. Куршумът заседна в дървото пред къщата. Един полицай вече отиде, за да го извади и да направи балистична експертиза. Имам нещо за казване на нещастния стрелец, когато го открием. Адвокатът ми — също. Опит за убийство е углавно престъпление, доколкото ми е известно.

— Бял джип ли каза? — попита дрезгаво някакъв преbledнял мъж.

Боуи го изгледа втренчено.

— Точно така, Макхейни. Като този на по-големия ти син. И ако полицията открие резервната му гума, разкъсана от куршум, синът ти ще си има куп неприятности.

— Райли не би могъл — изрече фермерът тежко. — Той просто не би могъл!

— Браво на Райли! — чу се глас. — Имаме нужда от работни места в Ласитър, а не от пустиня!

— Толкова ли много се нуждаем, че да убиваме заради тях, Джей Марлоу? — контрира една жена наблизко.

— Хайде, хайде — намеси се кметът. — Стига кавги. Събрали сме се, за да обсъдим как би могло да се помогне на града.

— Градът не бива да прави заговор срещу собствениците на земя и да ги принуждава да я продават — отвърна ледено Боуи. — А сега ми позволете да ви попитам нещо. Какво ще правите, когато откриете, че водните запаси са унищожени? Какво ще кажете за пестицидите и хербицидите, които ще замърсят тези нищожни запаси? Какво ще кажете за ерозията, която ще се появи в резултат на непрекъснатото обработване на сухата почва и горният ѝ слой започне да се разпръсква от вятъра? Какво ще кажете за пораженията върху околната среда и за опасността да се сложи край на туризма?

— Точно така! — обади се госпожа Лопес и стана. — Нека да ви покажа тези снимки.

След нейното емоционално изказване думата взеха представителите на екологичните дружества, които също подкрепиха с аргументи опасенията на Боуи. Започна да намирисва на скандал и кметът побърза да премине към следващата точка от дневния ред.

След събранието господин Лоуган се приближи във файето към Боуи.

— Искам да знаете, че наистина съжалявам за стрелбата — поде той. — Не бих пролял и капка кръв. Ние наистина мислим, че бихме могли да помогнем на местната икономика. Ще ми се просто да поговорите с нас и да ни дадете възможност да ви обясним нашата позиция. Госпожица Кейн промени мнението си, след като ме изслуша.

— Габи ще притежава контролния пакет на „Каза Рио“ след няколко седмици. Опитайте се да я придумате да ви продаде нейния дял, но ще ви предупредя, че водата е в моя, а аз няма да го продам. Чувал съм за вашия господин Самуелс. Сега съм още по-категоричен в решението си да запазя правата си върху водата. Можете да му предадете това.

Господин Лоуган се намръщи.

— Не ви разбирам.

— От колко време работите за „Биоаг“?

— Ами, от около шест месеца...

— Предлагам ви да понаучите малко повече за работодателите си, сър. Трябва да знаете точно за какво се борите. А сега ми обяснете

какво възнамерявате да засявате тук или ще се обърна към средствата за масова информация.

Агентът преглътна.

— Не зная... — призна си той. — Господин Самуелс не иска да ми каже. Щял да направи проучване на почвата и тогава щял да реши.

— Обзалагам се, че планира да отглежда памук върху тази земя — изрече бавно Боуи. — Памукът е най-подходящ за тукашните условия. Но за да се напоява, е необходимо повече вода, отколкото можете да си представите — изтощава почвата и намалява водните запаси. Ако не ми вярвате, погледнете изследванията, на почвата на югоизток, където е бил отглеждан памук. Земята там е била напълно изтощена. Той е добра култура за бърза печалба, но при продължително отглеждане е опустошителен за околната среда. Освен това не ангажира толкова много хора. Разбирате ли ме? Вие говорите за един-два комбайна и за няколко камиона. Това ще подпомогне икономиката на града не повече от откриването на нова пералня.

— Сигурен съм, че господин Самуелс има добри намерения. Бихте могъл да разговаряте лично с него...

— Той няма да разговаря с мен. Знае какво ще кажа. Довиждане, господин Лоуган.

Боуи хвана Габи за ръката и я поведе към колата си.

— Ако не възразяваш, аз бих искала да поговоря с него — усмихна се тя.

— Можеш да го направиш по-късно, скъпа. Сега искам да разбера нещо за куршума. По дяволите! Ако е стрелял синът на Макхейни, ще го накарам горчиво да съжалява. Можеше да те улучи!

Габи бе и уплашена, и странно доволна от реакцията му.

— Аз съм добре. Тревожех се за теб. Боуи, положението ще стане още по-лошо. Не би ли склонил да продадеш своя дял?

— Не! Проклет да съм, ако се изплаша от куршуми или от каквото и да било!

Тя въздъхна й мълчаливо влезе в колата.

Полицията скоро установи, че бе стрелял най-големият син на Макхейни, Райли — буен младеж с избухлив нрав. Габи написа статията си за следващия брой на вестника и започна да звъни по

телефона. Беше получила изричното разрешение на Боб да прави това, докато проверяваше историята на „Биоаг“. Пробва с всички източници, за които успя да се досети, а най-накрая телефонира и на Джони Блейк във „Финикс Адвъртайзър“. Обясни му проблема и той ѝ обеща, ако открие нещо, да ѝ се обади.

Габи не усети как минава времето. Изненада се, когато видя Харви застанал до бюрото ѝ със сандвич в дебелата си ръка.

— Не си яла.

Той ѝ го подаде и си тръгна, без да каже нито дума повече.

Габи се поколеба, но после го изяде и се отби в офиса му.

— Благодаря ти за сандвича — поде тихо. — Зная, че не ме желаеш тук, и съжалявам. Не се опитвах да ти взема работата. Искях просто да бъда близо до Боуи, защото бяхме сгодени. Аз развалих годежа, но майка му вече е поделила имението между двама ни. Сега се налага да се грижа за моя дял. Прекъснах пътищата си назад към Финикс. Нямам къде да се върна...

Харви се размърда неловко.

— Не че имам нещо против да си тук... Но Боб се суети прекалено много около теб и ми се струваше, че ще ме изгони — призна си той.

— Глупости! Ти си чудесен репортер, макар че не обичаш особено конфликтните ситуации. Страхотен си в политическите репортажи и се разбираш добре с местните власти. На теб ще кажат неща, които не биха споделили с мен.

— Понякога — присви очи Харви. — Хрумвало ли ти е, че Боуи може да се окаже прав за селскостопанския проект?

— Да. Особено след опита за покушение срещу него. Опитвам се да разровя колкото мога по-дълбоко. Свързах се с един колега в Колорадо, който си спомня за компания с подобно име, причинила доста неприятности там. И с още един, който прави проучвания в Южен Тексас. Но нямам много време.

— Аз имам някои мои източници. Може ли да помогна?

— Наистина ли? Това ще е супер, Харви!

— Ще направя каквото мога. Всъщност аз съм съгласен с твоя... с Боуи. Разговарях с един приятел от службата за опазване на почвата отвъд планината. Преди време в този район масово отглеждали памук и нивото на водата в кладенците спадало с метър и половина на година

заради увеличени я разход. Съществувала също опасността от замърсяването ѝ с хербициди и пестициди. Според него, за да се използва водата от кладенците за напояване, било необходимо разрешително. Това би могло да бъде изход — опозицията сигурно ще се противопостави на такова разрешително.

— В „Каза Рио“ има много кладенци, но е възможно те да се окажат недостатъчни. Защо ли толкова държат да получат тази земя? Само заради правата върху водата? Или би могло да преследват и още някои не особено почтени цели?

— Има компании, които купуват земя за складиране на токсични отпадъци. Други я купуват като прикритие за някой потенциален замърсител на околната среда. Трети планират да отглеждат памук, а след това търсят компенсации от правителството, за да не го правят.

— Това не ми харесва — намръщи се Габи.

— На мен също. Какво ще правим?

— Хващай се за телефона.

— Окей — кимна Харви.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В петък вечерта Габи бе седнала в леглото си с книга в ръка. На вратата леко се почука и влезе Боуи.

— Исках да ти пожелаая лека нощ.

— Защо не — усмихна се тя.

Боуи приседна до нея.

— Някакви неприятности днес?

— Не, арестуваха само сина на стария Макхейни.

— Не исках да го арестуват — измърмори той, — а само десетина минути насаме с него.

— Той не улучи.

— С няколко сантиметра. Имаш ли новини от Аги?

— Не. А ти?

— Не ми се вярва да ми се обади след всичко, което й причиних.

— Понякога хората си причиняват болка, въпреки че се обичат — промълви Габи.

— Като нас ли?

Тъмните му очи се плъзнаха по лицето ѝ като милувка и Боуи внимателно поднесе ръката ѝ към устните си.

— Бих искал да се върна назад във времето — започна мечтателно. — Искан ми се ти да бе влюбена тайно в мен, а аз да те намеря в хамбара... Разбира се, по онова време би трябвало да си с три или четири години по-голяма, а не петнадесетгодишна.

Той долепи устни до дланта ѝ и пръстите ѝ се свиха от удоволствие.

— Щях да те отнеса до една от яслите, в която щеше да има чисто, прясно окосено, уханно сено... И тогава щях да те разсъблека, много, много бавно. Щях да ти покажа какво означава истинска наслада, много преди аз да сваля своите дрехи. Щях да опитам вкуса ти с езика си, докато започнеш да стенеш и да се извиваш като змия под мен, докато започнеш да крещиш от неистов възторг. После щях да впия устни в твоите, както сега, Габи... и да направя това за теб...

Езикът му бавно се плъзна в устата ѝ и се зае да върши чудеса. Габи простена глухо и тялото ѝ потръпна от желание, когато ръцете му се провряха под презрамките на нощницата ѝ и започнаха, докосвайки голите ѝ гърди, да я свалят надолу.

Габи затвори очи и този път забрави старите си страхове, обхваната от изгарящия пламък на истинско желание. Този път една мощна, всепоглъщаща необходимост принуждаваше тялото ѝ да се изпъва в дъга, търсейки нежните ласки на дланите му. Почувства, че Боуи изхлузва нощницата покрай бедрата ѝ, но възприе този факт по-скоро като облекчение, отколкото като заплаха.

— Сладка си... — прошепна ѝ задъхано той. — Толкова си сладка, Габи.

Когато пръстите му се плъзнаха надолу по корема ѝ, преминаха през копнинения мъх на венериното ѝ хълмче и потънаха във влажната набъбнала плът между бедрата ѝ, вече бе твърде късно да протестира. Тихият ѝ вик на уплаха бе заглушен от устните му, а пръстите му бяха толкова ловки и уверени, че тазът ѝ някак от само себе си се нагоди към ритъма им. От гърлото ѝ започнаха да се изтръгват звуци, за които дори не подозираше, че би могла да издава.

Боуи вдигна глава и се взря в лицето ѝ.

— Не се страхувай, скъпа. Искам да го почувстваш... Искам да го почувстваш как обзема цялото ти тяло като пожар.

Габи заби нокти в раменете му. В утробата ѝ се надигаше напрежение, което разпъваше безпомощното ѝ тяло в непоносимо сладко мъчение. Не можеше да диша.

Устните на Боуи се насочиха към настръхналите връхчета на едрите ѝ гърди, докато ръката му продължаваше своята магия под корема ѝ. Когато почувства внезапното ѝ стягане и дочу високият ѝ стон, той се усмихна и зарови лице в улейчето между гърдите ѝ. Искаше му се да погледне изражението ѝ, но се боеше да не я смути. Направи го след няколко секунди. По бузите ѝ се стичаха сълзи, а ханшът ѝ продължаваше конвулсивно да потръпва.

— О, Боуи... — изхлипа Габи и се сгуши на рамото му.

Не смееше да срещне погледа му.

— От това се страхуваше — каза ѝ тихо Боуи. — Сега не е толкова ужасяващо, нали?

— Но това... това не беше... докрай.

— И докрай е така, Габи. Но първия път вероятно ще ти причиня болка. Девствена си.

— Не бих я усетила — прошепна тя, все още омаяна от току-що изживяното. — Мили боже, не бих усетила дори куршум!...

Боуи легна по гръб и я притегли в обятията си.

— Не исках да те шокирам, но си помислих, че това би ти помогнало да разбереш какво е любенето.

— Така ли ще се чувствам?

— Няма да крия, че отначало ще ти бъде неудобно и може би няма да изпиташ голямо удоволствие.

Габи потърка буза о косъмчетата по гърдите му.

— Покажи ми — промълви, изненадана от собствената си смелост.

— Не. Не, тази вечер — засмя се той. — Любовните ласки са едно, а сексът нещо друго.

Габи потърси очите му.

— Не разбирам...

— Нямам нищо в себе си. Би могла да забременееш.

По тялото ѝ преминаха сладостни тръпки при представата за едно малко русо момченце с тъмни ириси.

— Бихме могли да имаме син — усмихна се замечтано. — А нямам нищо против и да е дъщеря.

— Искаш ли ги достатъчно силно, за да ми се отдадеш?

— Трябва да опитаме...

Изкушението беше голямо и Боуи я желаше до полуда, но се боеше, че тя ще го отблъсне в последния момент. Не беше сигурен, че ще намери сили да се овладее и би могъл да я нарани.

— Не, не тази вечер, скъпа — каза ѝ нежно. — Нека да не прибързваме.

Габи не знаеше точно дали почувства облекчение или разочарование от отказа му. Изведнъж осъзна, че е съвсем гола, изстена и сграбчи нощницата си, за да се прикрие.

— Толкова си свенлива — засмя се Боуи. — Дори и след това, което направихме.

— А ти си безсрамник — поруменя тя.

— Хареса ти, нали? Ще ти хареса и това, което следва, но ще почакаш за него. Утре ще отидем да разгледаме някои

забележителности, затова си лягай.

— Забележителности?

— Да, около стария лагер. Ще се полюбуваме на руините и ще се любим на някой от големите, гладки камъни...

— Някой може да ни види...

— Няма. Мястото е отдалечено, а туристите не се разхождат покрай надписите: „Не преминавай!“.

Боуи стана от леглото и се отправи към вратата.

— Боуи?

Той се спря с ръка върху дръжката на бравата.

— Какво?

— Ами ти?

— Аз съм добре. Заспивай.

Когато Боуи излезе, Габи облече нощницата си и въпреки лекия срам, че му бе позволила такава волност с най-интимните части на тялото ѝ, се опияняваше от обещанието да се превърне в истинска жена. Това, което бе изпитала с него, ѝ даваше надежда.

Сутринта Монтоя им приготви храна за пикник и те се отправиха на път.

— Тревожа се за Аги — въздъхна Габи.

— Ще я открием. Детективът ми вече е установил, че Кортланд не се е регистрирал под това име на екскурзията. Следващото нещо, което трябва да провери, е списъкът на пътниците.

— Повече ме интересува Аги, макар че съм любопитна да разбера кой наистина е господин Кортланд.

— И това ще стане.

Боуи пусна радиото и потънал в мислите си, мълчаливо шофира чак до каньона. Там спря и слязоха от джипа. Той хвана Габи за ръка и я поведе през скалите към руините от древния лагер.

— Не е останало много — посочи ѝ стените на жилищата и разпръснатите предмети от бита. — Правил съм разкопки тук, дори позволих на няколко археолози да проучат района, но няма да допусна нищо да бъде отнесено. Хококамите са живели тук преди всички нас. Те са историята. Имали са най-сложните напоителни системи за своето време и много мъдра философия за живота и за равновесието на духа.

— Чувала съм те да разказваш за жреците им, които обитавали местата, където духали „белите ветрове“. Били са много поетични, нали?

— Да. Проповядвали са, че не бива да причиняваш зло на ближния си по никакъв начин и поради никаква причина. Трябвало е да се живее така, че да не се нарушава хармонията в природата. Чувството им за демокрация също е било силно развито. Дори къщите на богатите и имащите власт са били съвсем малко по-големи от тези на обикновените хора. Това е една от последните руйни, запазили се върху частна собственост. Не бих допуснал да бъде унищожена и да се превърне в памукова плантация. А знаеш ли каква е имало в онази горичка?

— Не.

— Малка къща, която някога е била странноприемница. Собственикът си е водил дневник и на две страници описва посещението на Иърпс и Док Холидей.

— Не знам нищо за тях — призна си Габи.

— Има две огромни дървета там, които били използвани от прапрадядо ми за линчуване на конекрадците. И точно тук е сключил примирие с апахите, когато са се включили в борбата срещу мексиканските бандити, плячкосващи тези места.

— Разбирам историческото значение на мястото. Но, Боуи, толкова малко е останало...

— Така ли? Затвори очи и послушай. Какво чуваш?

— Чувам вятъра... И птиците... Шумоленето на дърветата. Мисля, че дочух и кактус...

— Точно това имах пред вид. Цивилизацията не е нанесла своя удар тук. Всичко е девствено, както е било преди стотици години. Не е докоснато. Водата от планинския извор е чиста и бистра, не е замърсена. Подпочвената вода е същата. Това е наследството на нашите деца, Габи. Искаш ли да бъде унищожено безвъзвратно?!

Габи се отдръпна и седна на един огромен камък.

— Харесва ми тази скала. — Смени темата, защото днес никак не ѝ се говореше за селскостопанския проект. — Всичко тук е много красиво.

— И апахите са го харесвали. Имало е вода за конете и хората, хубаво равнинно място за колиби.

Боуи се разположи до нея.

— Виждаш ли тези вдлъбнатини в камъните? Жените са ги използвали, за да мелят в тях царевицата.

— Така ли?

Когато Габи понечи да докосне една вдлъбнатина, той я обхвана през талията, положи я да легне по гръб и се надвеси над нея.

— И твърде вероятно, когато не са ги използвали да смилат царевица, да перат дрехи или да сушат кожи, са се любили тук.

— Тук?

Боуи плъзна крак между нейните толкова бавно, че тя въобще не посмя да протестира. Устните му се доближиха до нейните и ласкавият му шепот ги принуди леко да се разтворят. Габи обвини ръце около врата му, притегли го към себе си и широкият му гръден кош притисна гърдите ѝ. Силните му длани се промушиха под тениската ѝ и той потърси очите ѝ.

— Снощи стигнахме доста далеч. Искам да те докосвам така отново.

— Аз също... — прошепна Габи. — Сънувах те.

— Наистина ли? — усмихна се Боуи. — И аз те сънувах.

Той ловко вдигна тениската нагоре и я изхлузи през главата ѝ. Габи не носеше сутиен и едрите ѝ гърди блеснаха в цялата си прелест. Ръката му се плъзна по корема ѝ, разтвори ципа на джинсите ѝ и започна да ги сваля надолу заедно с копринените ѝ бикини. Габи лежеше безпомощно и го наблюдаваше с разширени зеници. Дъхът ѝ секна, когато пръстите му докоснаха клитора ѝ, а после от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон.

— Всичко е наред, скъпа — каза ѝ нежно Боуи и я докосна отново.

— О, Боуи... — промълви тя и лицето ѝ се изкриви в гримаса, тъй като вълните на насладата този път прииждаха много по-бързо.

Пръстите му се раздвижиха в ритмични тласъци.

— Да, зная...

Той подложи едната си ръка под главата ѝ, а другата продължи да гали горещата ѝ влажна женственост. Габи започна да се задъхва и да трепери. Боуи внимателно наблюдаваше изражението ѝ. Когато ханшът ѝ се заизвива и виковете ѝ станаха пронизителни, впи устни в нейните

и внимателно усили натиска си. След секунди тялото ѝ се изопна в дъга, вцепени се, а после се отпусна в блажено задоволство.

Боуи я притасна до себе си и започна да люлее.

— Искам повече... — прошепна в ухото ѝ, отново я положи върху скалата, прокара устни от гърдите към пъпа ѝ и бавно започна да се съблича.

Изумлението в очите на Габи постепенно прерастваше във възхита при вида на атлетичното му голо тяло.

— Красив си! — отрони тя.

Бе изненадана, че възбудата му не я плашеше.

— Не съм толкова красив като теб, Габи — отвърна Боуи, легна до нея и я взе в обятията си.

— Ооо! — простена Габи и импулсивно притисна таза си към слабините му.

Почувства как той потрепери и това малко я изплаши. Не бе сигурна как ще реагира, ако Боуи я покриеше с тежкото си тяло. Докато размишляваше, той хвана ръката ѝ и я плъзна надолу под корема си. Габи се опита да протестира, но устата му покри нейната с нежност, за която не бе подозирала, че е способен. И тогава ѝ се стори толкова естествено да направи това, което той искаше — позволи му да застави пръстите ѝ да обхванат твърдия му тръпнещ пенис. Те сякаш само това бяха и чакали, за да започнат трескава изследователска дейност по него. Боуи осъзна грешката си, но вече бе твърде късно — желанието му беше зашеметяващо, а въздържанието му прекалено дълго.

— Позволи ми... — изхриптя той, впи устни в нейните, разтвори бедрата ѝ и се отпусна между тях в шокиращо нова интимност.

Дишането му бе накъсано като на бегач на дълги разстояния.

— О, боже... позволи ми, скъпа!...

Габи не можеше да се помръдне, втренчена като хипнотизирана в изопнатото лице.

Боуи срещна погледа ѝ.

— Съжалявам... Мили... Боже! Обичам те... толкова. Прости ми!...

Тя не разбра какво става, докато първият силен тласък на пениса му не я прониза като огнен стълб. Изкрещя, но Боуи вече не я чуваше. Големите му ръце се бяха впили в бедрата ѝ и ритъмът му ставаше все

по-яростен. Дрезгаво стенеше до шията ѝ, опиянен от наслада, и като че ли измина цяла вечност, преди да се строполи, треперещ и потен върху студеното ѝ тяло.

„Значи това било — помисли си Габи. — Удоволствието от секса било само илюзия, а действителността — нещо съвсем различно. Боуи беше прав, като ме предупреди, че няма да изпитам наслада...“ И в този момент осъзна, че по време на акта нито веднъж не си бе спомнила за ужаса от миналото си. Това очевидно се дължеше на факта, че двамата се обичаха. Погали косата му и притисна лицето му към гърдите си, поразена от току-що случилото се. Боуи беше неин любовник — бяха се любили!

— О, боже мой! — простена той и се отдръпна от нея.

Не смееше да я погледне в очите, страхувайки се от това, което ще види в тях.

— Мили боже, никога няма да си простя за това! До последния си ден!

— Всичко е наред, Боуи — прошепна Габи и се опита да го помилва по бузата, но той отново се отдръпна. — Боуи!

Боуи си обу джинсите и ботушите с отсечени, гневни движения. Погледна я и се намръщи, като че ли му бе болезнено да види голото ѝ тяло.

— Облечи се, скъпа — каза ѝ тихо.

Габи опипа ожуления си гръб и изохка.

— В колата има аптечка — процеди през зъби той. — После ще ти сложа антисептик.

Габи покорно се облече и седна.

— Ще забременея ли? — попита колебливо.

Почувства се замаяна от щастие при мисълта за тази възможност. Вече беше жена, истинска жена. Доброволно се бе отдала и бе направила първата голяма крачка към преодоляването на кошмарите си. А Боуи дори не подозираше какво значение има за нея това изживяване и се терзаеше, че е загубил самоконтрола си.

Ръката му застина върху копчето на ризата му.

— Не знам... Не съм те пазил. Възможно е...

Габи му се усмихна.

— Е... няма да имам нищо против.

В очите му проблеснаха мълнии.

— Габи... нали заради това развалихме годежа си? Защото ти бе непоносима дори мисълта да имаш сексуални контакти с мъж!

— Не и с теб. Аз... ти си единственият мъж, когото някога съм... пожелала.

— Не ме желаше точно сега — отвърна ѝ студено Боуи. — Аз те принудих...

— Не е така! Не, не! Аз ти позволих да ме докосваш и да ме целуваш и... и... да направиш това с мен... — поруменя Габи. — Не се съпротивлявах. Бих ти дала всичко, което имам, Боуи, всичко, което съм. Цялата ти принадлежа.

— Наистина ли?!

Тъмните му очи потърсиха нейните.

— Можеш ли да разбереш, че бих убил, за да те имам? Че тялото ми бе обзето от такава агония, че не знаех въобще какво правя? Можеш ли да си представиш подобна страст, малката ми?

— Знаех, че ме желаш...

— Е, сега пък знаеш колко много. Злото вече е сторено. Хайде. Имаш ли бяла рокля?

— Какво?!

— Имаш ли бяла рокля? — повтори нервно Боуи.

— Ами... да — заекна тя. — Защо питаш?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно, застанала до Боуи с букетче маргаритки в ръка пред един мексикански чиновник, Габи разбра най-сетне защо ѝ е необходима бялата рокля. Боуи ѝ сложи фино пръстенче с рубини и диаманти и тя изведнъж се оказа негова съпруга.

— Не мога да повярвам... — въздъхна тя в колата на път за вкъщи.

— Със сигурност ще го направиш, когато снимките ни се появят във вестника.

— Да...

В малкия мексикански град бе дошъл някакъв американски репортер, който подготвяше материал за местните бракосъчетания. Когато бе узнал кои са Боуи и Габи, беше настоял да им направи няколко снимки за илюстрация на статията си. На Боуи това изглежда му бе доставило удоволствие, но Габи бе изпитала някакво смътно безпокойство.

— Боуи, ти наистина ли го искаше?

— Ние се любихме и аз те обичам с цялото си сърце.

— Не се чувствай задължен...

— Нали ще ходим заедно на църква? Как би отишла утре с мен, ако не се бяхме оженили днес?

Тя почервения и се загледа мълчаливо през прозореца.

— И двамата сме с доста консервативни възгледи, за да бъдем интимни, без да се обвържем. Бяхме сгодени. Сега сме женени и ще оправим нещата все някак. Съжалявам само, че първото ти любене беше толкова грубо... Особено след това, което ти е било причинено като девойка.

Болката в гласа му накара Габи да се почувства виновна.

— Все трябваше някога да се случи. Аз те обичам, Боуи. Не можех да позволя на никой друг да ме докосне.

Той не ѝ отговори нищо и посегна към пакета си с цигари.

Когато спряха пред „Каза Рио“, изведнъж входната врата се отвори и на прага се появи Аги.

Габи засия, скочи от колата и хукна към нея, разперила широко ръце.

— Ах, ти скитнице! — притисна я в обятията си. — Къде се загуби? Защо не се обади?

Аги отвърна на прегръдката ѝ и погледна обвиняващо сина си.

— Бях заета — рече лаконично. — Здравей, Боуи.

— Здравей — засмя се той. — Изкара ни акъла.

— Съжалявам, че не ви се обадох. Не мислех, че ще се безпокоите.

— Ти си ми майка. Може да не съм съгласен с теб — дори може да си пъхам носа, където не му е мястото — но те обичам. И когато изчезнеш се тревожа.

— Казах, че съжалявам. Трябваше да науча някои неща. Нямате ли известия от Нед?

— Не.

Лицето на Аги посърна.

— Надявах се... Е, какво да се прави... Монтоя ми каза, че сте отишли в Мексико да се ожените. Сигурно си решил да сложиш ръка на дяла на Габи от „Каза Рио“ или пък си я прелъстил и си се почувствал виновен.

— Обичам я — отвърна кратко Боуи. — По-скоро бих се отказал от „Каза Рио“, вместо от Габи.

Габи поруменя и му се усмихна нежно.

— Добре, добре — въздъхна Аги. — Сега ме разбираш, нали?

— О, да. Разбирам те по-добре, отколкото можеш да си представиш. Съжалявам, че се държах така с твоя каубой. Ако той изпитва същите чувства към теб, каквито са моите към Габи, предполагам, че вече си е заредил пушката и обмисля самоубийството си. И двамата ще ми тежите дълго на съвестта.

Аги го прегърна просълзена.

— Не мога да го намеря... — изхлипа тя. — Мислех си, че ще открия адреса му в туристическата агенция, но ми отговориха, не на кораба не е имало пътник с име Нед Кортланд! А аз прекарах цялото това време в Дел Рио, Тексас, за да се науча да доя крави!

Боуи и Габи се спогледаха шокирани.

— Да доиш крави?! — възкликнаха почти едновременно.

— Да, да доя крави! Бях при братовчедката си Агнес. Спомняш си я, Боуи, нали? Тя има малка ферма. Научих се да обръщам сеното, да плевя градината и да върша какви ли не неприятни и, честно казано, отвратителни неща. Вече бих могла да се справя с едно малко ранчо.

Долната устна на Аги се разтрепери.

— И след като се подложих на всички тези мъчения, за да се подготвя към начина на живот, който Нед ми предложи, сега не мога да го намеря!

— Наел съм частен детектив — каза Боуи. — Той търсеше и теб.

— Щях да ви се обадя, но бях твърде изморена. Не предполагам, че физическата работа е толкова уморителна. След като баща ти почина, се отдадох само на партита, без да осъзнавам колко празен е станал животът ми. Сега съм на верния път.

— Разбира се — прегърна я Габи. — Нед ще се появи. Ще го намерим, повярвай ми!

Аги се вгледа в лицето ѝ.

— Изглеждаш ужасно.

— Целувах я при крепостта „Кохайз“ и тя издраска рамото си на скалата — обади се Боуи.

— Не те е срам — смъмри го Аги. — Да я целуваш на скалите.

— Диваните не са в изобилие в пустинята.

— Това не е извинение. А и сте женени — усмихна се тя. — Каква приятна изненада! Ще имате ли много деца?

— О, да — отвърна замечтано Габи.

— Трябва да проведе някои телефонни разговори — каза Боуи и тръгна към къщата. — Ще позвъня първо на детектива — добави през рамо.

— Много е мрачен — отбеляза Аги.

— Никога не е бил женен преди — напомни ѝ Габи.

— Хайде да се прибираме и ние.

Двете разговаряха дълго, после вечеряха заедно. Боуи не излезе от кабинета си. Най-накрая Аги се извини и се оттегли в спалнята си, а Габи отиде да го види. Завари го седнал в люлеещия се стол с вдигнати на голямото дъбово бюро крака. Русата му коса, обикновено винаги безупречно сресана, сега падаше над очите му. Хвърли ѝ празен поглед и се усмихна пресилено.

— Не си ли гладен? — попита колебливо тя.

Боуи вдигне чашата си с уиски.

— Вече си взех своето, благодаря.

Габи бе малко обърквана, защото той почти никога не посягаше към алкохола.

— Колко си изпил? — попита го обезпокоена.

— Не е достатъчно — въздъхна той.

— Защо не си легнем...

— Това точно ти е необходимо сега, нали? — процеди Боуи. —
Още едно болезнено изживяване с егоист, за да ти нанесе нови рани.

— Престани. Разбира се, че ме заболя, защото бях девствена. Но това беше неизбежно. Хайде, ела в леглото, Боуи.

Габи го хвана за ръката и той тежко стана.

— Не се ли страхуваш от мен? — попита я мрачно.

— Страхувам се, че можеш да се строполиш върху мен. Мили боже, колко тежиш?

— Около сто и десет килограма... Значи не се страхуваш от мен?
Дори и след тази сутрин?

— Може би впечатленията ми от това, което се случи сутринта,
са по-различни от твоите представи... — порумения тя.

— Не исках да те нараня, Габи.

— Знам. Не беше толкова лошо. Не беше въобще ужасно.
Просто... много интимно.

Боуи обхвана лицето ѝ с големите си длани и впи устни в нейните.

— Бих искал да не я бях отварял тази бутилка. Но дълго си мислих какво ти сторих и не можах да го понеса.

— Не си посипвай главата с пепел — усмихна се Габи. — Аз също ти причиних болка, когато ме целуна за пръв път.

— Мислех си, че няма да искаш да останеш при мен. Мислех си,
че ще си отидеш.

— О, не. Желая те. Може би не така, както ти мен... все още не...
Но не се съпротивлявах и не крещях, нали? Боуи, не забеляза ли, че дори не ме беше страх?

— Не... Не можех да те погледна в очите от срам заради това,
което направих.

— Ти ме обичаш — въздъхна тя и долепи бузата си до силните му гърди. — Каза ми го няколко пъти.

— Не си спомням нищо.

— А аз помня. Винаги е така първия път или поне така са ми казвали. Най-важното е, че преодолях страха си и кошмарите си от миналото, Боуи. Все още... се чувствам малко неудобно, но след няколко дни можем... Ако искаш...

Боуи повдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ.

— Предлагаш ми втори шанс?

— Предлагам ти начало — прошепна Габи. — Искам да живеем заедно и да се грижа за теб, да имаме деца. Обичам те толкова много, скъпи... Повече от всичко на света!

Боуи изстена, прегърна я силно и тялото му потръпна до нейното.

— Ти си целият ми свят! Всичко, което искам — всичко...

Той залитна леко.

— По дяволите! Пиян съм.

— Има нещо такова. Мисля, че ще е по-добре да те кача горе.

— И как възнамеряваш да го направиш? — усмихна се Боуи. — Ще ме метнеш на рамото си и ще ме отнесеш?

Тя огледа исполинския му ръст и присви устни.

— Ще ми трябва кран.

— Сам ще се справя. Просто ме води в правилната посока.

— Спомням си един филм на Джон Уейн. Опитваше се да помогне на икономката да се качат по стъпалата, но и двамата бяха пияни и се строполиха няколко пъти.

— И аз го помня. Не се тревожи, малката ми, няма да падна.

Габи успя да го заведе до спалнята му и той се просна по гръб на голямото си легло.

— Не заспивай — помоли го тя. — Трябва да ми помогнеш да ти сваля дрехите.

Боуи отвори едното си око и я изгледа лукаво.

— Не, не трябва. Съблечи ме сама, Габи. Хайде — настоя той, наслаждавайки се на почервенялото ѝ лице.

— Не мога...

— Защо не? Ти си ми съпруга.

Габи погледна пръстена на ръката си и се усмихна.

— Аз те разсъблякох тази сутрин — рече доволно Боуи. — И снощи... не те ли съблякох още един път?

— Не. Стой мирно.

Тя разкопча ризата му, справи се и с ботушите, но когато стигна до ципа на панталона, се втренчи в него, сякаш ѝ предстоеше да отключи секретна брава с двойна комбинация.

— Виждала си ме — напомни ѝ Боуи. — Целият, без нищичко по мен.

— Да, но аз да те съблека е... смущаващо. Не мога!

Той се засмя и я притегли до себе си.

— Страхливка. Какво толкова трудно има да смъкнеш един цип?

Хвана ръцете ѝ и я застави да го разтвори, наблюдавайки с огромно удоволствие свенливото ѝ изражение.

— Ще те науча да го правиш по по-различен начин, когато съм трезвен, а ти не си така притеснена — обеща ѝ, когато панталонът му вече беше на пода. — Някой ден свянът ти ще изчезне. Но се надявам да не е твърде скоро. Харесва ми.

— Забелязах — рече привидно сърдито Габи.

— Иди си вземи нощницата и се върни. Ние сме женени. Можеш да спиш с мен цялата нощ, без да се тревожиш какво ще кажат хората.

— Окей — отвърна тя, изненадвайки го с покорството си.

Заспа омаяна в прегръдките му.

Събуди я резкият звън на телефона.

Боуи изстена до нея и вдигна слушалката.

— Кой?... Къде? Момент само.

Той стана и взе от чекмеджето на нощното шкафче химикалка и лист хартия.

— Ало? Дайте ми името и адреса отново. Да. Да. Не, не се тревожете за Аги. Прибра се сама. Изпратете ми сметката. „Каза Рио“, точно така. Благодаря!

Боуи затвори апарата, отпусна се тежко на леглото и се загледа в написаното на листа.

— Какво има? — попита го сънено Габи.

— Господин Кортланд... — отвърна ѝ разсеяно. — Само че не е господин Кортланд, Познато ли ти е името Тед Кингман?

— Мили боже, да! Беше световен шампион по родео няколко години поред и спечели много пари. Кингман е една от най-старите и

най-уважавани фамилии сред фермерите в Тексас.

— Точно така. А сега познай кой е Нед Кортланд?

Тя сбърчи чело.

— Даа... Тед Кингман се отказа от родеото преди години. Инвестира парите си в състезателни коне. После се отказа и от това, след като спечели милиони, и се отдаде на ранчото си. Май написа ръководство за дресиране на коне... О, Боже! Нищо чудно, че бе така добър с ласото и знаеше толкова много за конете. Трябва веднага да кажем на Аги!

Боуи я хвана за ръката и я задържа.

— Не!

— Но тя не трябва да дои крави! Той е милионер!

— Целта на посещениято му тук е била да се убеди, че Аги не преследва милионите му. Искал е да провери дали Аги Маккайд от „Каза Рио“ може да се омъжи за Нед Кортланд, който не е богат и притежава малко ранчо. Не разбираш ли? Не е жиголо. Страхувал се е, че тя търси богатство. Всичко това би било почти смешно, ако не се бе превърнало в такава трагедия. Боже мой, не трябваше да се намесвам! Причиних толкова нещастия, защото бях обзет от маниакалната мисъл да запазя непокътното имението ни!

— Какво ще правиш сега?

— Ще замина за Джаксън, разбира се. И ще търся Тед.

— Но Аги...

— Скъпа, Аги не бива да знае. Тед може да си помисли, че е разбрала кой е и го търси заради парите му. Нека тя си остане с илюзията, че е беден... поне засега. И нито дума на Монтоя!

Боуи стана и направи няколко несигурни крачки.

— По дяволите! Ужасно ме цепи главата!

— Искаш ли аспирин? — попита Габи и също стана от леглото.

— Два и чаша горещо, черно кафе.

Той изгледа светлосинята ѝ прозрачна нощница и се усмихна.

— Секси е.

— Взех я от Аги. Моите са съвсем обикновени — поруменя Габи. — Помислих си, че тази е по-женствена.

— Много бих искал да ти покажа колко е женствена — въздъхна Боуи, — но нямам време.

Наведе се и я целуна чувствено.

— Чудесно ухаеш.

Тя отвърна на целувката му.

— Харесва ми... — измърка.

— На мен също, но ако продължаваш, няма да стигна до Джаксън. А и още не си готова за това, което ще поискам...

Боуи бавно развърза презрамките на нощницата и я свали до талията ѝ с хищническо изражение.

— А така ми харесва най-много...

И за да ѝ докаже твърдението си, впи жадно устни в меката ѝ, топла плът. Габи изохка от удоволствие и притисна лицето му между едрите си гърди. Той я вдигна, положи я върху леглото и черните му очи започнаха да пируват с прелестите ѝ.

— Е, това наистина е секси. Забрави за нощницата.

Габи доволно въздъхна.

— Ще го имам предвид. Колко време ще отсъстваш?

Боуи като хипнотизиран продължаваше да се взира в гърдите ѝ.

— Не знам... Може би едно денонощие, ако не ме обеси в хамбара си или не накара хората си да ме застрелят. Вероятно си го заслужавам, ако той е в същото състояние като Аги.

— Не може да те застреля. Аз не съм... Не може да те застреля, не още...

— Ще му предам какво си казала — рече изкусително той. — А сега ще те помоля за силно кафе с два аспирина. И предай на Монтоя да ми запази билет за следващия самолет до Джаксън.

— Окей — надигна се Габи и прикри гърдите си. — Предполагам, че ще оживея, докато се върнеш.

Боуи се засмя гласно.

— Мили боже! Само като си помисля как започна всичко!

— Много ми е по-интересно как ще продължи — отвърна тя, облече халата си и излезе от спалнята.

По време на полета до Джаксън Боуи дълго обмисля какво да каже на бъдещия си втори баща. Намръщи се, припомняйки си как бе обвинил Едуард Кингман, че е жиголо. Конфузна ситуация, като се вземеха предвид богатствата му.

Качи се в едно такси на летището и шофьорът потегли още щом чу името на Тед Кингман, без да дочака да му бъде даден адресът.

— Да разбирам ли, че си чувал за Кингман? — попита го Боуи.

— Господи, кой не знае? — засмя се той. — Господин Кингман е доста рязък. Не всички го харесват, но всички го уважават. Беше две поредни години шампион по родео. Горди сме, че е избрал Джаксън за свой дом.

— Хмм... — измънка Боуи и се облегна назад.

Таксито спря пред голяма желязна порта с гравирана буква „К“ на двете ѝ крила. Дълга павирана алея водеше до двуетажна сива каменна къща с красив изглед към планината.

— Какво ще кажеш да ме почакаш десетина минути за всеки случай? — каза Боуи на шофьора, след като му плати. — Може да ме изхвърлят като мръсно коте и никак няма да ми е приятно да се върна пеш до летището.

— Окей, сър.

Мъжът изключи двигателя и нахлупи шапката над очите си, очевидно доволен, че му се удава възможност да си подремне.

Боуи се изкачи по широките стъпала и натисна бутона на звънеца. Вратата се отвори и на прага застана жена около петдесетте с тъмна, свита на тила коса.

— Господин Кингман вкъщи ли е? — попита колебливо Боуи.

Начинът, по който тя се вираше в него, го караше да се чувства неловко.

— Какво? О, съжалявам — усмихна му се глуповато. — Да, Тед е у дома. Аз съм по-малката му сестра, Илейн. Няма ли да влезете, господин...

— Боуи Маккайд.

Очите ѝ се присвиха.

— Вие сте синът на Аги?

— Да — отговори сухо той. — И се надявам брат ви да не е в същото състояние като нея.

— Вие знаете как се чувства той?

— Досетих се, когато Аги ми разказа как се е учила да дои крави.

— Не ви разбирам... — намръщи се Илейн.

— Тя не знае кой в действителност е брат ви. Мисли, че има малка ферма тук и му е необходима жена в ранчото, за да му помага.

Нямаше представа от тази работа, затова отиде да живее при една нейна братовчедка в Дел Рио, която я е научила. Вече се върна вкъщи и се гордее с успехите си, но не може да намери Нед Кортланд, за да му покаже на какво е способна.

Долната челюст на Илейн увисна.

— Мили боже!

— Та по тази причина дойдох тук — да проверя дали брат ви не би искал да ме придружи до „Каза Рио“, за да види как майка ми дои крави.

Илейн избухна в смях и изтича навътре, като ръкомахаше оживено. Появи се малко по-възрастна и по-пълна жена, която изслуша историята, изохка и после също избухна в смях.

— Това е Джоан — представи я Илейн. — Джоан, това е синът на Аги.

Джоан въздъхна и стисна протегнатата ръка на Боуи.

— Ако Аги прилича на вас, нищо чудно, че Тед седи умърлушен по дял ден.

— Аги е дребна и тъмнокоса. Аз приличам на баща си.

— Ние всички приличаме на бащите си, но това е друга история. Заповядайте да се срещнете с Тед. О, застраховката ви е платена...

Боуи се засмя.

— Да. Казах на съпругата си, че мога да бъда обесен или застрелян, затова дойдох подготвен.

— Вие женен ли сте, господин Маккайд?

— Съвсем отскоро. О, помолих шофьора на таксито да остане, докато проверя района за мини...

— Ще се погрижим за него. Елате насам.

Илейн почука леко на вратата на кабинета и я отвори.

— Имаш посетител, Тед — каза тя на мъжа зад бюрото.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Боуи.

— Благодарение на теб — отвърна ледено Тед Кингман и се изправи. — Сигурно имаш здрави нерви, за да се появиш тук.

Боуи сви рамене и си запали цигара.

— Направих толкова много грешки през последните няколко седмици, че не ми останаха много нерви. Е, хайде. Удари ми един, ако смяташ, че ще ти олекне.

Кингман отначало настръхна, но после въздъхна тежко и отиде до барчето.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, благодаря — направи гримаса Боуи. — Снощи попрекалих.

— Ти не се напиваш — присви очи Кингман, наля си чаша бренди и се върна на бюрото си. — Аги ми го каза.

— Тя не знае какво сторих на Габи, преди да се ожения за нея.

Боуи се отпусна в един от големите кожени фотьойли и кръстоса дългите си крака.

— Оженил си се за Габи? Бързо действаш.

— Така се случи. Аги тъкмо се бе прибрала от Дел Рио.

— Дел Рио, Тексас? — сбърчи чело Тед Кингман.

— Има братовчедка там. Вземала е уроци по фермерство.

— Какво?

— Уроци по фермерство. Научила се е да събира сено и да дои крави — усмихна се дяволито Боуи. — После започнала да те търси, за да ти покаже колко добра е станала. Не е могла да те намери, разбира се. Търсела е мъж на име Нед Кортланд, с малко ранчо в Уайоминг.

— А ти как ме откри?

— Наех частен детектив.

— Е, и аз бих направил същото на твоє място. Не те обвинявам, че беше подозрителен спрямо мен. Имаше основание.

Кингман се облегна назад с въздишка.

— Жените ме преследват от девет години. Откакто съпругата ми почина. Не се представих кой съм в действителност, защото исках да разбере какъв човек е Аги, къде живее, какъв е начинът ѝ на живот.

— За да не сключиш брак с жена, която го прави по сметка.

Кингман се усмихна печално.

— Нещо такова. Мислех си, че ако успея да я убедя да се омъжи за Нед Кортланд, който няма нищо, това със сигурност би означавало, че ме обича. За съжаление, нищо не се получи.

— Тя е свикнала да живее в охолство. Не беше сигурна, че би могла да бъде такава, каквато ти я искаше. Предполагам, че е имала и други идеи, защото е оставила имението на приятелите си в Насау, за да чисти конюшните в Дел Рио.

— Бях твърде горд, за да ѝ се обадя — рече тихо Тед. — Пък и не знаех как ще реагира. Какво каза, когато узна кой съм?

Боуи всмукна дим от цигарата си.

— Нищо. Тя не знае.

— Какво?! Не си ѝ казал? Не знае, че си тук?

— Точно така. Обикаля из „Каза Рио“ като призрак. С Габи решихме, че едва ли бихме ѝ помогнали, ако ѝ го съобщим.

— По дяволите! Тогава защо дойде тук?

— Помислих си, че би искал да посетиш „Каза Рио“, за да видиш как майка ми дои кравите.

Кингман също си запали цигара и отпи от брендито.

— И каква ще бъде ползата? Тя не ме иска такъв, какъвто бях.

— За бога, та ти не ѝ даде никакъв шанс! Аз също си напъхах носа там, където не трябваше... — сведе поглед Боуи. — Баща ми никога не се е интересувал от мен. Аз бях просто неговият наследник. Бизнесът беше целият му живот. За мен и за Аги никога не се намери място в сърцето му. После, когато почина, Аги изцяло се посвети на Габи и реши, че аз нямам нужда повече от нея.

Той се засмя горчиво.

— Бях лишен от нейната нежност. Дори ревнувах Габи заради вниманието, което майка ми ѝ отделяше. А когато ти се появи отникъде, стана още по-лошо.

Кингман загаси недопушената си цигарата и се загледа в пепелника.

— Бизнесът беше единствената ми утеха през последните девет години. После срещнах Аги и заседанията, работата през уикендите и счетоводните отчети ми опротивяха.

— Животът на Аги също излезе от обичайното си русло. Изглежда зле и е в състояние да извърши нещо отчаяно.

— Какво имаш предвид? — застина Тед.

— Спомена ми, че животът ѝ бил загубил своя смисъл.

— Не предполагам, че толкова много ме обича. Помислих си, че почувства облекчение, когато развалихме годежа.

— Тя ми каза, че любовта боляла много на определена възраст. И се оказа права. Ако загубя Габи сега, не зная какво бих направил...

Кингман изглежда продължително Боуи.

— Бих могъл да дойда с теб... само за днес. Просто да я видя.

— Може би това, е най-правилното решение — засмя се Боуи.

— Никакви женитби! Само кратко посещение.

— Разбира се.

Тед Кингман вдигна слушалката и избра някакъв номер.

— Франк? Провери наваджото и го зареди. Ще бъда там след тридесет минути.

— Собствен самолет? — повдигна вежди Боуи.

— Имам малък реактивен самолет. С него летя на по-далечни разстояния, но наваджото ми допада повече. А сега трябва да се обадя на момичетата, че ще отсъствам известно време.

Сестрите му се усмихваха заговорнически, когато двамата се качиха в тъмносиния мерцедес, за да стигнат до летището, а Боуи се опитваше да не изглежда прекалено самодоволен.

След като се върна от църква, Габи се затвори в кабинета и телефонира на областния прокурор в Калахан. Представи му се набързо и премина директно на въпроса.

— Компанията „Биоаг“ се опитва да се настани тук. Знаем за нея само това, което е предоставила на пресата, но то е твърде недостатъчно. Разбрах, че тя е разкрила свой филиал във вашия град преди две или три години. Може би ще си спомните някои по-интересни подробности?

Настъпи пауза.

— „Биоаг“?

— Да.

— Съжалявам, но не си спомням такова име. Бях обвинител по дело срещу една компания, изтровила животни тук...

— Не е била „Биоаг“? — прекъсна го Габи. — Сигурен ли сте?

— О, сигурен съм. Не бих забравил подобно име.

Тя се усмихна доволно.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си все пак, господин Джеймс. Между другото, спомняте ли си имената на някои от шефовете на компанията, срещу която сте пледирали? Някой си господин Самуелс, може би? Или господин Лоуган?

— Самуелс? Самуелс...

Настъпи нова дълга пауза и Габи притаи дъх.

— Да... Това беше името на президента. Компанията се казваше „Котън Уест“. Беше заведено съдебно дело от няколко фермера, на които им бяха измрели животните от пестициди, проникнали в подпочвената вода. Бях прокурор по делото и „Котън Уест“ трябваше да плати глоба. Но доколкото си спомням, тя обяви банкрут и фермерите не получиха нито цент. Да, точно така.

— Господин Джеймс, мога ли да ви цитирам?

— О, ще направя нещо по-добро, млада госпожице — ще ви изпратя копие от преписката по делото. Дайте ми адреса си.

— Вестникът ни с удоволствие ще ви възвърне пощенските разходи, ако го изпратите експресно, за да го получим във вторник рано сутринта. А какво ще кажете, ако някой от репортерите ни дойде при вас утре?

— Много добре. Нека репортерът ми позвъни от летището, ще му осигуря транспорт. Мразя хората, замърсяващи околната среда, да се измъкват безнаказано, госпожице Кейн. Можете да разчитате на помощта ми. Тук има и един природозащитник, който също навярно би желал да ви съобщи някои факти.

Габи не можеше да повярва на късмета си. „Най-последно нещо конкретно!“ Тя едва не се разтанцува около телефона. Позвъни на Боб и той ѝ каза, че щял да изпрати Харви още днес следобед. Затвори апарата много доволна от себе си.

Боуи се настани в пилотската кабина до Тед Кингман и си сложи слушалките. Докато Тед извършваше рутинната проверка на приборите преди полета, той провери резервоарите и корпуса.

Кингман го погледна намръщено.

— Какво правиш?

— Двойна проверка. За безопасност.

— Летя още от времето, когато ти си минавал прав под масата. Имам разрешително.

— Аз също.

— И летиш с гражданската авиация?

— Ами... аз съм пилот, чието пилотиране ме плаши. Излитам сносно и във въздуха съм добре, но съм много зле при кацането. Не мога да се оправям с насрещния вятър...

— Аз имах същия проблем някога — засмя се Кингман.

След минута самолетът се отлепи от пистата и пое в посока към „Каза Рио“.

— Не забелязах площадка за кацане в ранчото — вметна Тед.

— Няма. Мразя бетон върху откритата земя.

— А как върви битката за водата?

Боуи му разказал общи линии за перипетиите си във Финикс.

— А какво ще прави Габи с нейния дял от земята? — попита Тед.

— Предполагам, че ще я продаде. Не мога да я обвинявам. Тя е привърженичка на прогреса.

— Няколко работни места няма да компенсират загубата на подпочвената вода, ако се наруши балансът ѝ. Ти си прав, а не тя. Надявам се да го осъзнае навреме.

Боуи бе изненадан от неочакваната подкрепа.

— Защо се отказа от родеото? — попита го колебливо.

Кингман стисна челюсти.

— Ръката ми се заплете в ласото при обездка на мустанг без седло. Беше разкъсана доста зле. Зашиха ми я отново, но никога повече не можах да я използвам достатъчно добре, за да бъда на върха. — Той сви рамене. — А не понасям да съм втори в каквото и да било.

— Би трябвало да се досетя кой си, когато спаси онова мексиканче.

— Радвам се, че не си. За мен е важно Аги да ме приеме такъв, за какъвто ѝ се представих.

- Мисля, че Аги ще те приеме всякакъв.
— Ще видим — засмя се Кингман.

Кацнаха на летището в Таксън и се качиха в колата на Боуи. Когато наближиха „Каза Рио“, Кингман пушеше повече и говореше по-малко.

Той влезе пръв в къщата. Надникна в трапезарията и завари там Монтоя, който тъкмо подреждаше масата.

— Къде е Аги? — попита го тихо.

— Пред телевизора, а Габи се качи горе за малко.

Боуи махна с ръка на Кингман да го последва и тръгна към хола.

Аги седеше на дивана и гледаше разсеяна новините.

— Здравей, Аги.

— Здравей. Къде беше?

— Летях наоколо. Виж какво намерих.

Боуи се отдръпна встрани и пропусна Кингман да влезе.

Аги не припадна, но когато се изправи, краката ѝ трепереха.

— Нед!... — промълви дрезгаво.

— Боуи ми каза, че си била получила диплома по фермерство — отвърна спокойно Кингман. — Покани ме да погледам как доиш кравите.

Аги преглътна, взирайки се жадно в мургавото му лице.

— Ще бъда... поласкана — заекна тя и се опита да се усмихне.
— Как си?

— Нещастен, благодаря. А ти?

— Аз също... И толкова самотна...

— Мили боже! Само какво преживях! Ела тук!

Тед разтвори ръце и Аги се втурна към него. Той я вдигна и започна да я целува. Аги простена и Кингман измънка нещо, преди да я притисне по-здраво и да впие устните си отново в нейните.

Боуи излезе тактично, обърна се и видя Габи да слиза по стъпалата.

— Господин Кортланд? — попита тя и кимна към затворената врата.

— Господин Кингман — поправи я с усмивка Боуи и пристъпи към нея.

— Липсвах ли ти?

— Ужасно!

Габи се сгуши в обятията му, а после вдигна глава и го целуна нежно.

— Не те е застрелял?

— В началото си помислих, че ще го направи. Ела да пийнем по едно кафе и ще ти разкажа всичко.

— С Елена приготвихме късен обяд — оповести Монтоя, когато влязоха в трапезарията. — Ще донеса салатите тако. Какво става?

Боуи не му отговори.

— Кажи ми! — задъха се от любопитство икономът.

— Какво? — попита невинно Боуи.

— Какво правят?

— Защо не надникнеш през ключалката и да провериш?

Монтоя го изгледа сърдито.

— Ако не ми кажеш, ще накарам Елена да ти колоса чаршафите.

— Добре де. Кингман е също толкова нещастен, колкото и Аги. Той я целуна и тя го целуна и ти давам право до три пъти да познаеш какво правят сега.

— Отивам за салатата — засмя се икономът.

— Беше ли трудно да го убедиш да дойде тук? — обърна се Габи към Боуи, когато икономът излезе.

— Той е луд по Аги. Не се наложи да го агитирам дълго, особено след като му казах, че тя ще се самоубие.

— Боже мой! — ужаси се Габи. — Този път Аги ще те застреля.

— Не веднага — погледна към хола Боуи. — Трябваше да го накарам да разбере колко напечена е ситуацията.

— Не беше ли ти, който се опита да го прогониш оттук?

Боуи взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Тогава не разбирах какво изпитват един към друг, а сега разбирам отлично!

Преди Габи да успее да каже нещо, вратата се отвори и Тед и Аги, разрошени и задъхани, застанаха на прага, държейки се за ръцете.

— Умираме от глад! — съобщи Аги. — Какво има за обяд?

— Толкова ли те интересува? — засмя се Боуи. — Точно сега е твърде вероятно да изядеш дори и чехъла си, без да забележиш.

— Престани! — сгълча го тя.

Двамата влюбени седнаха един до друг, като си хвърляха изгарящи погледи.

Монтоя, ухилен до уши, внесе плато със салата тако и огромна купа с чили.

— Радвам се да ви видя отново, сеньор, Кортланд — поздрави той госта.

Тед се размърда притеснено и потърси очите Аги.

— Всъщност... — започна той — Кортланд е презимето ми.

— Така ли?! — възкликна Аги.

— Малкото ми име е Едуард, но ме наричат Тед. А родителите ми са Кингман от Тексас.

Тя дори не мигна, но лицето ѝ бавно почервения, докато се взираше в него.

— Кингман, които живеят близо до Сан Антонио?

— Същите — кимна Тед.

Аги се вцепени.

— А аз чистех конюшни... И събирах сено, и доях крави, и носех вода... Ти ми каза, че ще трябвало да работя в ранчото.

Тъмните ѝ зеници започнаха да мятат мълнии.

— Ти нямаш малко ранчо, ти имаш цяла империя! — избухна тя. — Мислел си, че се домогвам до парите ти! О, Боже!

— Слушай, Аги... — започна Кингман. — Ти не разбираш...

— Напротив, разбирам всичко! Дошъл си тук, за да видиш къде живея, да се запознаеш със семейството ми и да решиш дали съм достатъчно добра за теб.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Е, благодаря ти, че се върна, за да ми съобщиш истината. А сега можеш да си вървиш при конете и добитъка и да ме оставиш на спокойствие! Не те искам!

— Това със сигурност не е впечатлението, което ми направи във всекидневната — процеди Кингман.

— Вярно е — обади се Боуи. — Помислих си, че ще те задуши от целувки.

— Млъкни! — проплака Аги.

— Беше престанала да яде и само бродеше мрачно наоколо — продължи Боуи, без да ѝ обръща внимание. — Поведението ѝ не е на жена, която не те иска.

— На чия страна си? — попита го Аги.

— На неговата — кимна той към сбърчилия вежди Кингман. — Мъжете трябва да се подкрепят един друг.

— Можеш да го върнеш там, където си го намерил! — изсъска Аги, обърна се и излезе от трапезарията.

— Какво стоиш като истукан?! — рече сърдито Боуи на Кингман. — Върви след нея!

— Не — отвърна кратко той. — Щом желае да е така, и за мен ще е добре.

— Не бива да се отказваш така лесно, след като си бил толкова път дотук!

— Защо да не бива?! Нали я чу. Върни ме там, където си ме намерил!

Боуи въздъхна с досада.

— И ти ще ми ставаш втори баща! Не ти ли е съвестно да ме оставяш сам да се оправям с освирепялата си майка?!

Кингман не можа да сдържи усмивката си.

— Вече съм твърде стар, за да ставам нечий баща.

— Щях да ти позволя да ме водиш на баскетбол — предложи Боуи. — Можехме да ходим и на аеробика... А, да, винаги съм искал да се науча как се мята ласо, но и до ден-днешен не можах да му хвана цаката...

— Млъкни, за бога! — избухна Кингман.

— Добре — сви рамене Боуи, — щом искаш така. Хайде, ще те закарам до летището.

— Довиждане, Габи — смотоледи Тед.

— Довиждане, господин Кингман. Надявам се, че това няма да е последното „довиждане“.

— Така иска Аги — отвърна студено той.

— Аги иска да я последваш и да я целуваш до припадък. Искан да я убедиш, че не си мислел, че се домогва до парите ти — намеси се Боуи.

— По дяволите!

Тед Кингман се завъртя на пети, излезе и се отправи към хола, където Аги бе легнала на дивана и ридаеше.

— Сега ме изслушай внимателно, жено! — изръмжа той гневно и тресна вратата след себе си.

Дочуха се някакви викове, после нещо тупна на пода, последваха нови приглушени звуци и накрая настана тишина.

— Дявол такъв — засмя се Боуи. — Той е най-добрата „партия“ за баща, откакто истинският ми баща почина. Освен това е на моя страна, противник е на селскостопанския проект. Нещо, което не бих могъл да кажа за съпругата си — добави многозначително.

Габи докосна ръката му.

— Хайде да не спорим. Имам много неща да ти разказвам, но по-късно. Окей?

— Окей — въздъхна той.

Измина доста дълго време, преди Аги и Тед Кингман да излязат от всекидневната, но никой не се съмняваше, че ще сключат примирие. Годежът им бе подновен и Аги съобщи, че възнамерявали да се оженят още следващата седмица.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Харви седеше на бюрото си, а Боб Чалмърс се бе надвесил над него и разглеждаше материалите, които репортерът бе донесъл.

— Какво откри? — присъедини се Габи към тях.

— Достатъчно, за да им причиним много неприятности — отвърна тихо Харви. — Погледни.

Габи започна да чете през рамото на Боб. Ситно изписаните страници документираха два съдебни процеса срещу „Биоаг“ за замърсяване на подпочвените води в резултат на безотговорно използване на опасни пестициди, довело до измирането на добитък. „Котън Уест“ бе отказала да вложи допълнително пари за подходящо отводняване на полето. Няколко собственика на земя бяха завели дело срещу нея, защото ерозиралата почва бе разнесена от вятъра към техните ферми и ги бе засипала с прах. Имаше и друго висящо дело в Тексас за преднамерено изкупуване на земя с цел преследване на правителствените субсидии.

— Можеш ли да го докажеш? — попита Боб. — Това за субсидиите?

— Разбира се. Съдебните процеси са обществено достояние.

— Приятелят ти Джони Блейк ми се обади от Финикс — обърна се редакторът към Габи. — Съобщи ми, че загадъчният господин Самуелс се славел като човек, който трупал състояние за сметка на земята. Даде ми някои телефонни номера, на които можем да позвъним, и се поинтересува дали ще му предоставиш информацията, която си събрала. Като се има предвид, че почти те откраднах от него, мисля, че ще е справедливо, но след като подготвим нашата статия, разбира се.

Габи въздъхна. „Все пак Боуи излезе прав — рече си мислено. — Инстинктите му се оказаха много по-добри от моите. Е, дотук с илюзията ми да се осигури поминък за безработните в Ласитър...“

— Да телефонирам ли на господин Бари, господин Лоуган и господин Самуелс, за да ги уведомя за намеренията ни и да им

предоставя възможност да кажат нещо в своя защита?

— Разбира се — усмихна се Боб. — Но го направи бързо. Искам двамата с Харви да се захванете за работа и да напишете статията до края на деня. Ще имаме страхотна първа страница в четвъртък. А аз ще седна и ще напиша хубава статия за доведения ти брат — добави печално.

— За съпруга ми... — почервеня Габи и показа венчалния си пръстен. — В събота ходихме в Мексико.

— Каква новина само! И не ми се обади, за да направя снимки! — обвини я Боб.

— Там имаше фотограф. Направи ни доста снимки...

Представата, че те биха могли да се появят в пресата на Кентъки, я тревожеше и това пролича на лицето ѝ.

Харви я погледна и стана рязко.

— Моите поздравления, Габи! Хайде, заеми се да телефонираш на хората от „Биоаг“.

Габи замислено тръгна към офиса си, питайки се дали пък Харви не бе открил нещо за миналото ѝ. Седна на бюрото си, все още обезпокоена. Обичаше Боуи, но не можеше да му признае какво се бе случило в действителност през онази нощ в Кентъки, защото така щеше да замеси и него. И ако той някога се издадеше или някой го разкриеше, последващият скандал навярно щеше да унищожи фамилията Маккайд. Още по-лошо, дори можеше да засегне и господин Кингман, който бе много богат, а това означаваше, че е и доста известен.

Габи почувства, че кръвта ѝ се смръзва.

— Още ли не си се захванала за работа? — надникна Харви през вратата. — Нямаме много време.

— О, започвам... Благодаря.

Той като че ли знаеше за какво му благодари и само се усмихна.

— Не се тревожи.

Габи посегна към телефона.

Господин Бари бе шокиран, господин Лоуган се развика и побесня, когато тя му прочете част от бъдещата публикация, но господин Самуелс от Лос Анжелис въобще не се впечатли.

— Е, в едно печелите, в друго губите — отвърна той безгрижно. — Ние щяхме да съживим местната икономика, както знаете, и да

осигурим доста много работни места.

— Щеше да има тежки последствия за земята и за водните запаси — вметна Габи.

— Незначителни подробности и те не ни засягат. Ние използваме земята и после, когато натрупаме пари, намираме нова. Това е голям бизнес, госпожице Кейн. Оставяме на местните граждани да изберат между прогреса и екологията. В бизнеса се търси печалбата.

— Да, това го разбирам. Но наистина ли не ви интересуват щетите, които нанасяте?

— Интересуват ни, но не можем да си позволим да се трогваме прекалено много — не и в днешните времена. Някои от големите корпорации, за да предпазят земята, инсталират отводнителни системи, но те са по-скъпи, отколкото можем да си позволим.

— Разбира се, че са скъпи, но гарантират, че земята ще може да се използва отново и отново. Една от вашите основни култури е памукът, а той изтощава почвата много.

— Вярно е, обаче от памук се печелят добри пари и той не изисква големи разходи. Ласитър щеше да ни устрои идеално, госпожице Кейн, но има и по-богати райони с повече вода и ние ще ги намерим. Дочуване.

Все още потръпвайки от думите му, Габи затвори телефона и отиде при Харви.

— Може би господин Самуелс е прав — завърши, след като му предаде в сбит вид съдържанието на разговорите си с шефовете на „Биоаг“. — Не можеш да си позволиш прекалено много чувства в бизнеса. Но Боуи също е прав — не можеш да възвърнеш историята и екологията, щом като вече са унищожени.

Тя подпря главата си с ръце.

— Ох, мразя да съм репортер. Животът е толкова по-лесен, когато виждаш само едната страна на въпроса.

— Зная какво имаш пред вид — кимна Харви. — Но поне ние сме обективни. Познавам много репортери, които не са. Преднамерено изопачават събитията съобразно възгледите си и нищо чудно, че средствата за масова информация са атакувани толкова често през последните години.

— Имам чувството, че нямам право да напиша името си до твоето. Ти свърши сам цялата работа.

— Не съм я свършил сам. Ти повдигна въпросите за отпадъчните води и подпочвените запаси. Ти постави основата на разследването, а аз просто го проведох.

Габи се усмихна.

— С твоите източници за информация и с твоя опит ти си чудесен партньор.

— И на мен ми харесва да работя с теб — поруменя Харви. — Между другото, отказах се да ровя в миналото ти. Всички ние си имаме своите сенки. Не се притеснявай от мен.

— Благодаря ти... — промълви тихо тя.

До края на работния ден двамата успяха да завършат статията, но останаха да коригират компютърната разпечатка и когато най-после Габи се прибра в „Каза Рио“, вече се бе стъмнило.

Боуи я чакаше на предната веранда и крачеше напред-назад с буреносно изражение.

— Къде, по дяволите, беше?! — попита я гневно. — Аз зная, че си страстна привърженичка на „Биоаг“, но не на всички това им е известно. Не искам някой да стреля и по теб!

Грубият му тон ужили гордостта ѝ и тя упорито вирна брадичка.

— Не се бой, никой няма да стреля. Господин Кингман върна ли се?

— Ще се появи утре — отвърна рязко Боуи. — Не сменяй темата. Беше ми обещава, че няма да караш сама из пустинята през нощта!

— Още не е нощ, а и преди са стреляли по мен.

Той изскърца със зъби.

— Не ми го напомняй. Мислиш си, че като работиш в малък провинциален вестник, няма да бъдеш в опасност.

— Не разбуних аз това гнездо на оси — напомни му Габи.

— Вие двамата не можете ли да говорите по-тихо? — появи се отнякъде Аги. — Боуи, досега нямах възможност да ти благодаря, че си открил Тед. Благодаря ти.

— Трябваше или да го направя, или да те гледам как се стопяваш пред очите ми. Както се оказа, той бе също така нещастен като теб самата, но гордостта не му е позволявала да напусне Джаксън.

Аги впери очи в него.

— Тогава как го докара тук?

— О, обещах му, че ще му позволя да ме води на баскетболни мачове. Мисля, че това го убеди.

Аги се засмя.

— Едва ли е било достатъчно.

— И му предложих да ме научи да боравя с ласо. Знаеш ли, че е бил две години шампион по родео?

— Наистина ли?!

— Да, наистина. Отначало никак не ми харесваше идеята ти да се обвързваш с него, но после осъзнах, че човек може да се влюби на всяка възраст.

— Да, може. Никога не съм предполагала, но е така — въздъхна замечтано тя. — Тед е всичко, което искам.

— Това изглежда важи и за него. Сестрите му твърдят, че ги бил подлудил. Видяха ми се доволни, че ги напуска.

— Какви са те? — попита колебливо Аги.

— Като него, но се усмихват повече. Ще ти харесат.

— Страхувах се от още усложнения. Но втори път не бих се отказала от Тед. Не съм толкова силна.

— Кога е сватбата?

— Скоро... Защо не направим двойна сватба? Ще се оженим в баптистката църква, а преподобният Джаксън ще извърши церемонията. Не ми допадат мексиканските бракосъчетания.

— Нито пък на мен — отвърна Боуи и тъмните му очи се спряха на Габи. — Искам нещо по-солидно.

— О, аз също — отзова се с готовност тя.

— Тогава ще си направим кръвните изследвания и този път ще се оженим както трябва. Окей?

— Окей...

Влязоха вътре и седнаха да вечерят. През цялото време погледът на Боуи изричаше неща, от които тялото на Габи потръпваше тревожно. Тъкмо когато привършиха с храната, Боуи го потърсиха по телефона и той остана в кабинета си.

Габи пожела лека нощ на Аги и отиде да си вземе душ.

Тъкмо се наслаждаваше на топлата вода, струяща върху изморените ѝ рамене, когато дочу лек шум и почувства две големи, топли длани върху талията си да я придръпват рязко към голо мъжко тяло.

— Боуи! — задъха се тя.

— Нали знаеш какъв фанатик съм на тема опазване на водата, скъпа — засмя се Боуи до ухото ѝ. — Какво ще кажеш да спестим малко вода, а?

Габи се изпъна като струна на китара, докато насапунисаните му ръце възбуждащо се плъзгаха нагоре по гърба ѝ. После безсилна се отпусна назад. Пръстите му обходиха настръхналите ѝ зърна и пролазиха през корема между бедрата ѝ. Те вършеха чудеса, карайки я да стене тихо от наслада.

— Липсваше ми... — прошепна ѝ Боуи и я обърна към себе си.

Устните му потърсиха устата ѝ и тя усети приятното потриване на косматите му гърди у нейните. Обви ръце около врата му и се притисна жадно към него. Устните му правеха какво ли не с нея — докосваха я, дразнеха я, смучеха я и тялото ѝ започна да реагира по нов, свой, неконтролируем начин. Бедрата ѝ се разтвориха и тазът ѝ запулсира подканващо.

— Добре, скъпа — промълви дрезгаво Боуи и мушна коляно между краката ѝ.

От гърлото ѝ се изтръгна приглушен вик, когато твърдят му пенис прониза нежната плът на женствеността ѝ. През замъгленото ѝ съзнание се мярна мисълта, че тялото ѝ го приемаше съвсем лесно и без неудобството, което бе изпитала първия път. Възбудата ѝ нарастваше неимоверно с всеки бавен и дълбок тласък. Заби нокти в раменете му, а после импулсивно плъзна длани под корема му и ги задържа там, приемайки движенията на таза му с някакво особено страхопочитание. За разлика от първото им любене, когато не бе почувствала почти нищо, сега удоволствието я оставяше без дъх, караше сърцето ѝ да тупти лудо и ѝ се струваше, че не би могла да издържи повече на това сладко изтезание.

Сякаш насън чуваше собствените си хрипливи стонове. Огънят в утробата ѝ заплашваше да я изпепели. Зарови лице на гърдите му и започна да ги хапе страстно, безпомощно. Изведнъж изпита някаква необходимост, която дори не разбираше. Изви се в дъга, обхвана мускулестите му задни полукълба и ги притисна към слабините си. Започна да крещи от силата на това, което изживяваше. Започна да го умолява да не спира. Телата им се понесоха в лудешки ритъм. Боуи също простена високо, приповдигна я и бедрата му я приковаха към

стената на душ-кабината. През вените ѝ протече огнена лава и Габи почти загуби съзнание.

Цялата трепереше, едва дишаше, притискаше се неистово в Боуи и усещаше, че и той се тресе. Водата вече бе изстинала, но мозъкът ѝ едва сега започваше да проумява този факт.

Боуи се пресегна ѝ завъртя крана.

— Мразя студените душеве.

— Аз също...

Габи смутено отклони погледа си от тялото му и почервения.

— Нямаме повече тайни един от друг — засмя се той. — Тази беше последната — загадката на страстта. И сега вече знаеш какво означава, нали?

— О, да... — промълви Габи, все още замаяна от насладата, която току-що бе изживяла. — Беше... невероятно.

— Да.

Боуи се зае да я изтрива с хавлията.

— О, скъпи, беше чудесно и не се страхувах!

— Забелязах.

Той я вдигна, отнесе я в спалнята ѝ и я положи внимателно върху постелята.

— Не ми харесва леглото ти. Много е късо и тясно.

— Отиваш ли си? — попита го разочаровано Габи.

— Само ако те отведа със себе си. Искаш ли да спиш с мен отсега нататък?

— Да, моля те...

— Тогава вземи халата ми. Няма да ти е нужна нощница — добави той с дяволито пламъче в очите.

— Ами ти?

— Ще измисля нещо.

Боуи уви една хавлиена кърпа около стройните си бедра и помогна на Габи да облече халата му. После отново я вдигна и я отнесе в своята спалня, като не забрави да заключи вратата.

Сложи я на леглото и нежно я погледна в очите. Тя протегна ръце към него. Боуи съблече халата ѝ, свали кърпата от бедрата си и легна до нея.

И тогава Габи научи колко много радост и наслада може да ѝ достави собственото ѝ тяло. Боуи го възпламеняваше бавно, умело, с

голямо търпение. Накара я да копнее за удовлетворение, да крещи от болезнена необходимост да го получи, да го умолява да ѝ го даде. И най-сетне кулминацията на удоволствието ѝ настъпи. Беше толкова яростна, че Габи изгуби представа за време и място. Понесе се във висините и дълго се рея сред тях, докато отново се върне в реалността, трепереща конвулсивно и обляна в радостни сълзи. Остана да лежи в обятията му, обзета от невероятно щастие.

— По-добре ли си сега? — промълви Боуи и изтри сълзите ѝ.

— Ооо... — измърка тя и го целуна по притворените клепачи. — Беше така сладко... и красиво... и опустошително...

— Аз бих го нарекъл блаженство. Двамата с теб се възнасяме до небето, когато го правим.

— Да...

Габи зарови лице в топлата му влажна шия.

— Не съм взела никакви предпазни мерки...

— И аз не съм. Обичам те. Ако от тази любов бъде заченато дете, това няма да ме притесни ни най-малко. А теб?

— Вече съм на двадесет и четири. Изживяла съм приключенията си и съм вкусила достатъчно от свободата. Няма да имам нищо против едно бебе... особено, ако то е твое. Обичам те.

Боуи си пое дълбоко дъх, настръхнал от гордост.

— Никакви кошмари повече?

— Не.

— Никакви страхове от интимност?

— Вече не — засмя се лукаво Габи.

Той я притисна към гърдите си.

— Ако забременееш, ще продължиш ли да работиш?

— Известно време. Но репортерството не е най-добрата професия за една майка. Може да се оттегля, докато той не тръгне на училище. Бих могла да пиша и къщи, разбира се, за да поддържам формата си.

— Той ли каза?

— Обичам малките момченца, а ти?

— Обичам и малките момиченца.

— Ще се постарая да имам близнаци — по едно и от двете.

— Добро момиче. Ела тук.

Боуи я прегърна, целуна я нежно и угаси лампата. Габи заспа почти веднага и беше така близо до рая, че в съня си чуваше арфите.

Боуи отпътува по работа в Скотсдейл, където прекара целия вторник. После се отби във Финикс и се върна едва късно в сряда.

Когато Габи му подаде вестника със статията за „Биоаг“, той седна и въздъхна тежко.

— Каза ми, че продължаваш журналистическото си разследване, но не си ми споменавала за такива резултати от него.

— Бяхме така заети в понеделник вечерта, че мозъкът ми престана да работи нормално — усмихна се Габи.

— Аги знае ли?

— Ще ѝ кажа днес. Обикаля наоколо като сомнамбул в очакване да се появи господин Кингман. Двамата са толкова щастливи.

— Ние също.

Боуи отново се замече във вестника.

— Дяволска история! Знаех си, че си талантилива, сладурчето ми, но това е изключително. Мисля, че няма да ти позволя да се откажеш от кариерата си, дори да настояваш. Твърде си добра, за да стоиш в кухнята.

— Монтоя и без това няма да ме иска там.

Габи се настави в скута му.

— Толкова много се страхувах, че някой ще те убие! Слава богу, че вече всичко е наред.

— Амин. Но дали няма да те осъдят?

— Не ми се вярва. Боб има добри адвокати, а господин Самуелс не бе разстроен, че е разкрит. Прие го доста философски. Каза ми, че щял да си намери друго място.

— Това ще зависи от хората, които живеят там. Те ще решат дали искат прогрес на такава цена. А аз ще се опитам да направя нещо за Ласитър. Имам някои планове. Ти би могла да помогнеш.

Тя го целуна по бузата.

— С удоволствие.

— Като стана дума за удоволствие...

Двамата бяха слели устни в дълга целувка, когато Аги влезе, хванала Тед Кингман за ръка.

— Не ни обръщайте внимание — засмя се Кингман, забелязвайки порумениялото лице на Габи.

— Че кой ви обръща — отвърна Боуи и му подаде вестника.

— Казвах ли ти, че синът ти е прав? — обърна се Тед към Аги.

Тя мълчаливо му се усмихна.

Статията предизвика истински бум в града, когато вестникът се появи по щандовете в четвъртък сутринта. Местните радиостанции бързо разпространиха историята, а телефонът в редакцията звънеше непрекъснато. Кметът се извини, градските съветници бяха шокирани. Дори старият Макхейни се обади на Габи, за да изрази благодарността си, че Боуи е оттеглил обвинението си срещу сина му.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Аги и Тед заминаха за няколко дни в Уайрминг.

Габи и Боуи прекараха уикенда заедно. Посетиха Томстоун, а после заминаха за Мексико. Прекосиха малкия граничен пункт до Агуа Приета, където си купиха пъстроцветни наметала, свещници от дърворезба и малки статуйки. Когато се отправиха обратно към границата, Габи бе готова да се разплаче. Невръстни деца стояха почти по протежение на целия път и предлагаха за продан всевъзможни дреболии. Много от тях напиреха да мият прозорците на колите. Огромните им тъмни очи гледаха умоляващо добре облечените американски туристи.

— Годишният доход тук е мизерен — въздъхна Боуи. — Има малко работа. По-лошо е дори от Ласитър. Предполагам, че никога няма да ми простиш, задето разбих идеалистичните ти надежди за безработните?

— Не те виня за нищо — отвърна тихо Габи. — Мисля, че си много смел. Опълчи се срещу толкова хора... Между другото, защо се отказа от обвинението си срещу Макхейни?

— Макхейни има съпруга и две деца. Предложих му да избира — или да отиде в затвора, или да останем пет минути насаме в задния им двор.

Той се усмихна загадъчно.

— Изравних резултата, повярвай ми. Никога повече няма да помисли да стреля срещу мен.

— Ти си човек, пълен с изненади!

— Аз съм щастлив човек. И ще има работа в Ласитър. Обещавам ти.

Габи се отказа от намерението си да го разпитва за плановете му, защото бе очевидно, че няма да измъкне нищо от него.

Сутринта в понеделник в редакцията беше сравнително спокойно и нищо не предвещаваше никакви неприятности. Те се появиха внезапно.

Когато Габи се върна в офиса, след като обядва, намери съобщение на бюрото си, че трябва да се обади на посочения в бележката телефонен номер. Направи справка в указателя и установи, че кодът е на Лексингтън, Кентъки. Отпусна се тежко на стола, цялата разтреперана. В главата ѝ нахлуха рояк ужасяващи мисли. „Кой би желал да се свърже с мен от Кентъки? Сигурно е във връзка с това, което се случи преди десет години! Искат отмъщение! Вероятно са видели снимките от сватбата ми и са ме открили. Нищо чудно да ми създадат куп неприятности. Но неприятностите ми ще се отразят и на всички, които обичам! Това може дори да ги унищожи! Не бих понесла подобна болка! Трябва веднага да напусна «Каза Рио», преди Боуи да разбере нещо!“

Затвори очи и се разрида от мъка. „Край на щастието ми... Всичко свърши! Миналото ме застигна...“ Нямаше към кого да се обърне. Нямаше нито един истински приятел на този свят, с изключение на Боуи, а той бе последният човек на земята, на когото можеше да се изповяда.

Харви бе отишъл да отразява някакво събитие, а Боб Чалмърс не знаеше нищо за телефонния номер. Джуди обаче знаеше.

— Обади се една жена — каза тя. — Беше възрастна, по гласа ѝ личеше. Попита за теб и когато ѝ отговорих, че те няма, остави телефонния си номер и помоли да ѝ се обадиш.

— Това ли е всичко? — попита Габи с престорено безгрижие.

— Да. Не беше много приказлива. Дори не си каза името.

— Не се учудвам...

— Изглеждаш ужасно — взря се в лицето ѝ Джуди.

— От горещината е... — измънка Габи. — Ще се обадя от къщи.

До края на работното време тя се молеше анонимната жена да не позвъни отново. Предполагаше, че е била госпожа Ангъс Бартоломю, чието семейството бе наело баща ѝ на работа. Синът на старата дама бе убит и тя навярно искаше да отмъсти на Габи за смъртта му. Очевидно я бе търсила през всичките тези години и омразата ѝ бе нараснала неимоверно.

На Габи ѝ беше трудно да прикрие безпокойството си от Боуи. По време на вечерята се мъчеше да изглежда весела, но погледът ѝ бе замислен и той го забеляза.

— Разтревожена си — рече ѝ неочаквано. — Опитваш се да го скриеш, но не можеш. Познавам те твърде добре.

— Заради статията е — излъга Габи. — Все още се притеснявам да не заведат дело.

— Няма страшно — отдъхна си Боуи. — Имам страхотни адвокати. Чалмърс също. Изяж ябълковия си пай и престани да си търсиш белята.

„Този път белята сама ме търси“ — мина ѝ през ума, но си премълча и се зае с десерта.

Габи не позвъни на госпожа Бартоломю. Даже унищожи листчето, на което бе написан телефонният ѝ номер, и помоли Джуди да казва, че не е в офиса, ако пак я потърси. Джуди бе достатъчно тактична, да не ѝ задава неудобни въпроси.

Междувременно Габи започна да си събира багажа. Сърцето ѝ се късаше, като си помислеше, че трябва да напусне съпруга си и „Каза Рио“, но нямаше избор. Ако останеше, можеше да изложи всичките си близки хора на риск. Беше много по-добре да пожертва собственото си щастие, отколкото да им причини страдания.

Реши да си тръгне в събота. Някак си успя да издържи до петък вечерта. Монтоя и Елена заминаха за Таксън да посетят свои роднини, Аги и Тед бяха все още в Джаксън, а Боуи бе отишъл да поплува. Моментът бе идеален да се измъкне незабелязано, но тя просто нямаше сили да го стори.

Застана до ръба на басейна и се взря в силното голо тяло на Боуи, което пореше прозрачната вода. Той се приближи и подхвърли:

— Ела тук. Няма да се разтопиш.

— Така ли? — отвърна Габи и остави роклята си да се свлече в нозете ѝ.

Усмивката му изчезна. Лицето му се изопна от желание, когато тъмните му очи се плъзнаха от едрите стегнати гърди надолу към дългите ѝ, елегантни крака.

— Казвал ли съм ти някога колко си красива?!

— Бих могла да кажа същото за теб, Боуи — прошепна Габи. — И не само външно. Ти си най-красивият мъж, когото някога съм познавала...

Гласът ѝ потрепери и той се намръщи.

— Какво има?

— Нищо...

Габи скочи във водата до него и обвини ръце около врата му.

— Никакви въпроси — промълви до устните му. — Никакви въпроси повече. Желая те...

Шокът от неочакваното ѝ поведение замъгли разума му и Боуи отвърна на бързите ѝ, жадни целувки.

— Габи...

Дишайки учестена, той я прихванаха през бедрата и бавно, много еротично я притегли към себе си.

— Да... това ми харесва... — измърка Габи.

Пръстите ѝ се плъзнаха от врата му по раменете, надолу към хълбоците му. Притисна се към него, опиянена от възбуждащата сила на неговата мъжественост и сладката увереност, че би могла да го задоволи както никога досега.

— Какво правиш?! — попита рязко Боуи и се отдръпна леко.

Ръцете ѝ започнаха да го галят по нов и много смел начин.

— Уча се — усмихна се прелъстително Габи и потърка носа си в неговия. — Не се страхувай, скъпи... Ще бъда нежна.

Той избухна в смях, който премина в стон и дишането му се накъса.

— Помогни ми... — прошепна тя и разтвори бедра, готова да приеме пулсиращата му мъжественост. — Аз... аз не съм... Да! О, да!

Големите му, силни длани обхванаха заобленото ѝ дупе, повдигнаха я и я притиснаха. Боуи се взря в лицето ѝ и проникна в утробата ѝ с едно мощно движение на таза си.

— Прави го дълго... — мълвеше Габи дрезгаво и галеше веждите, скулите, устата и носа му, наслаждавайки се на дълбоките му тласъци. — Прави го дълго... много дълго...

— Бракът ни става все по-хубав с всеки изминал ден... — изхриптя Боуи.

Тя погледна надолу и притаи дъх от контраста на бронзовия му тен с нейната розова кожа там, където телата им се сливаха във върховна интимност.

Лицето ѝ поруменя, когато Боуи впери поглед в нея.

— С теб е истинско чудо! Обичам те, госпожо Маккайд!

— О, Боуи... и аз те обичам — простена Габи и започна да го целува, за да не забележи сълзите ѝ.

— Не ми позволявай да ти причиня болка.

— Не би могъл... — изхлипа тя и стисна зъби. — Не би могъл, не... никога!

Обви с крака талията му и се притисна още по-силно към него, когато тялото му застина за миг, а после започна да трепери. Извика името му, почувствала как във вътрешността ѝ избухва вулканът на неописуем оргазъм, ухапа рамото му и в сладостни конвулсии се възнесе към рая.

След цяла вечност отвори очи и точно в този миг зърна лицето му, изкривено от гримасата на екстаза.

Боуи впи устни в нейните.

— Отново... — рече ѝ задъхано. — Трябва да те имам отново.

Габи се усмихна загадъчно. Двамата излязоха от басейна и Боуи я положи на един от шезлонгите.

— Ще ни издържи ли? — попита тя, когато я покри с голямото си тяло.

— Не ме е грижа... О, Габи!

Неговият плам се предаде и на нея. Боуи я целува, докато ѝ се зави свят, докосваше я по фантастичен начин, откриваше безброй нови ерогенни зони, довеждаше я до ръба на оргазма и започваше отначало.

— Не мога да издържам повече! — разрида се Габи.

— Можеш!

Ръцете му хищно стиснаха бедрата ѝ.

— Повдигни се... Ето така... Силно. Силно!

Боуи контролираше движенията ѝ, мислите ѝ, сърцето ѝ. Този втори оргазъм надмина всичко по своята мощ и тя потъна в розовата мъгла на сладостната безпаметност.

Боуи започна нежно да гали тръпнещия ѝ корем и тъмната коприна на венериния ѝ хълм, докато и двамата се мъчеха да си поемат дъх.

— Никога не съм го правил така. Не бих могъл да те обичам по-силно, Габи. Ти си моят свят. Ти си моят живот. Сега разбирам как се е чувствал Тед, когато съпругата му е починала и той се е хвърлил с колата в реката. По-скоро бих умрял, отколкото да живея без теб.

— Не... — прошепна Габи, чувствайки как сърцето ѝ се разкъсва от болка. — Ти си силен. Ще продължиш да...

— Не, по дяволите, няма! Никога не съм обичал преди. Никога не бих могъл отново — не и така!

Обзе я ужас. Прехапа долната си устна и се опита да намери подходящите думи. „Как бих могла да му кажа, че си заминавам утре?! Как би могла да му призная, че го напускам?!“

— Престани да униваш — сгълча я ласкаво Боуи и въздъхна. — Ти не отиваш никъде, нито пък аз... освен в леглото — засмя се той. — Преди Монтоя и Елена да получат шок.

— Те няма да се върнат преди десет — измърка лениво Габи.

— Вече е десет и пет.

— Те могат да дойдат тук!

— Да, могат.

Габи скочи и сграбчи халата си.

— Моля те, ставай! Какво ще си помислят, ако ни видят?!

Боуи се надигна и бавно уви хавлията около бедрата си.

— Ще си помислят, че сме плували, ако не се изчервиш така и пред тях.

— Не мога да не го направя...

— Учудващо. Особено като се има предвид, че ти ме прелъсти. Никога не съм изпитвал по-голямо удоволствие през живота си. Не го забравяй.

— О, ще го запомня — увери го тя.

„Ще живея с това до края на дните си“ — добави мислено.

Тъкмо се връщаха от басейна, когато Монтоя и Елена се прибраха. Габи ги поздрави, измънка нещо, че трябвало да си смени мокрия бански, усмихна се глуповато и излетя като стрела по стъпалата нагоре.

Стана преди зазоряване, като внимаваше да не събуди Боуи, облече си костюм и набързо се среса. После застана до леглото и се взря в спокойното му лице. Очите ѝ се замъглиха от сълзи. „За негово добро е — опита се да си внуши. — Трябва да помня това ѝ да не се размеквам. Ако остана, излагам на риск всички в «Каза Рио», всичко, което ми е скъпо.“

Ужасно ѝ се искаше да го целуне за последен път, но Боуи спеше леко, въпреки че го бе „изтощила“ вечерта. Изчерви се, като си

припомни колко хубаво бе да се любят. „Каква нелепост! Точно когато преодолях старите си кошмари и страхове, миналото ми отново ме връхлетя...“

С тежка въздишка откъсна поглед от спящия си съпруг, отвори тихичко вратата и излезе, като с усилие се сдържаше да не се разридае гласно.

Разполагаше с по-малко от десет минути да вземе багажа си и да се измъкне от къщата. Не биваше никой да я види, че напуска „Каза Рио“. Трябваше да изчезне безследно.

С вледенено сърце взе куфара си от килера, обърна се и... налетя право на Боуи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Габи замръзна и в гърлото ѝ заседна огромна буца. Боуи ѝ се усмихваше нежно и изглежда не беше особено изненадан.

— Ще... ще се опитам да ти обясня... — заекна тя.

— Вече зная. Всичко.

— Не може да бъде! Нали каза, че вече си се опитал... и не си успял!

Боуи взе куфара от ръката ѝ и го остави на пода. После я вдигна и я отнесе в кабинета. Седна в големия фотьойл и я настани в скута си.

— Опитах се, преди години — поде той. — Госпожа Бартоломю не е от хората, които лесно се отказват. Вчера ми телефонира в офиса.

Габи избухна в плач и скри лицето си в шепа.

— Спокойно — шепнеше ѝ гальовно Боуи и я люлееше като малко дете. — Всичко е наред, малката ми. Няма нищо на този свят, от което да се страхуваш. Всичко свърши. Вече си в безопасност. Ти си с мен и си в безопасност.

— Те... те ще ти причинят неприятности... — изхлипа тя и вдигна пълните си с ужас очи. — Баща ми уби сина на госпожа Бартоломю, когато той ме нападна! Ние избягахме... О, Боже, ние избягахме и се надявах... Но тя ме е открила... и сега всичко ще излезе в пресата. Мога да се скрия! — хриптеше трескаво Габи. — Ако не ме намерят, ще те оставят на мира...

— Габи! — сложи нежно пръст върху устните ѝ Боуи. — Замълчи. Казах ти, че всичко е наред. Госпожа Бартоломю не иска да причини зло нито на теб, нито на нас.

Тя потрепери.

— Какво?!

— Историята е дълга, но ще ти я разкажа с две думи — отвърна тихо той. — Баща ти не е убил сина ѝ.

— Но той го направи! Аз видях...

— Баща ти го е ударил и е имало много кръв. Дори била излязла някаква статия в местните вестници, в която пишело, че е бил убит. Но

той не е умрял през онази нощ, Габи. Умрял е в болницата два дни покъсно от сърдечен пристъп. По искане на семейството му била направена аутопсия. Починал е от запушване на сърдечните клапи. Сигурно отдавна е знаел, че има проблеми със сърцето, защото симптомите би трябвало да са очевидни. Но пиел много и не е искал да отиде на лекар. Ударът е предизвикал мозъчно сътресение, но не го е убил.

Габи зарови лице на гърдите му и отново заплака. Плачеше заради баща си, който бе умрял в психиатрична клиника, съкрушен, от мисълта, че е отнел човешки живот. Плачеше заради себе си, заради годините, през които бе преследвана от кошмарите на онази зловеща нощ.

Боуи милваше тъмната ѝ коса.

— Госпожа Бартоломю ми каза, че дълго са ви търсили. Най-после го открили на мястото, където е починал баща ти. Бил е свещеник, нали, Габи? И точно затова да отнеме човешки живот е било така ужасно за него.

— Да... — промълви тя и изтри сълзите си. — Бяхме бедни, но татко беше добър човек, Боуи. Никога не проявяваше нежност, но се държеше добре с мен и се грижеше, доколкото му позволяваха възможностите.

Габи потрепери конвулсивно.

— Живях с този ужас толкова дълго... Толкова много се страхувах, че ще ме открият някой ден.

— Госпожа Бартоломю е видяла снимките от сватбата ни. Искала е да научиш истината и да не се страхуваш, че би могла да попаднеш в съдебната зала. Няма престъпление. Няма вина. Тя остана доволна, когато узна, че си се омъжила за средно преуспял човек и си щастлива. Щастлива си, нали, скъпа?

Габи се притисна към него и обсипа цялото му лице с целувки.

— Щастлива съм... — прошепна задъхано. — Толкова съм щастлива! Боуи, аз си отивах...

— Да, зная. Исках сама да ми кажеш истината. Надявах се до последната минута, че ще ми се довериш, особено след това, което се случи в басейна снощи. Беше за сбогом, нали?

Тя кимна и изтри сълзите си.

— Исках да ти оставя хубав спомен.

— Не бих могъл да живея със спомени. Ти си целият ми свят.
Сълзите й отново рукнаха.

— А аз не бих могла да понеса мисълта, че ще ти причинят болка заради мен! Можеха просто да те съсипят.

— По-скоро бих жертвал бизнеса си и „Каза Рио“, отколкото да загубя теб. Мъжът не може да живее без сърцето си, малката ми.

— Значи не трябва да заминавам? — въздъхна тихо Габи. — И мога да остана с теб?

— Да, до края на дните ми. Надявам се, че ще бъда достоен за теб. Не можеш да си представиш колко съм трогнат, че беше готова да пожертваш щастието си заради мен.

Тя се отдръпна назад и се взря в очите му.

— Боуи... а ти нямаше ли да направиш абсолютно същото за мен?

— Да, щях да го направя — отвърна Боуи. — Впрочем какво е истинското ти име?

— Габриела Кейн.

— Май ми беше споменала, че е фалшиво.

Габи се засмя.

— Исках да те заблудя, за да не се опитваш да откриеш нещо.

— По дяволите!

— Никога ли не ти е хрумвало, че трябваше да фалшифицирам всичките си документи — обществената осигуровка, шофьорската книжка и така нататък? Властите не са особено нежни с хората, които правят подобни неща.

— Не, никога не ми е минавало през ума. А и вече няма никакво значение. Сега си госпожа Маккайд — и си цялата моя.

— Бях преследвана толкова много години... Не мога да повярвам, че наистина съм свободна.

— Ще те накарам да повярваш. Започваме още сега, Габи. Заедно.

— Да... Никакви кошмари повече. Никакви лъжи повече. Никакви тайни повече. Предполагам, това означава, че мога да си разопаковам багажа, нали?

— По-късно... — задържа я Боуи, когато тя се опита да стане.

Устните му намериха нейните и Габи се стопи в обятията му.

Габи прие с удоволствие предложението на Аги за двойна сватба. В празничния ден двете бяха облечени в бели рокли до коленете с воалетки в стил от двадесетте години. Аги се бе изчервила като младо момиче, докато изричаше брачния обет. Габи и Боуи се заклеха за втори път в любов и сега любовта им беше още по-силна и по-искрена.

Сякаш половината Аризона се бе стекла на приема в „Каза Рио“. Присъстваха приятелите на Габи от вестниците в Ласитър и Финикс, тук бяха шефовете на строителните бригади на Боуи и целият борд на директорите. Бяха пристигнали и много от роднините на Тед Кингман заедно със сестрите му.

Габи тъкмо бе вперила влюбен поглед в съпруга си, когато до нея застана Харви с две чаши шампанско.

— Моите поздравления — рече той и ѝ подаде едната.

— И двамата ги заслужаваме — засмя се Габи. — Ние сме сърцето на вестника и ако заплашим с напускане, мисля, че Боб ще ни предложи да му станем съдружници.

— Можеш ли да си представиш?! Дори ни се размина съдебният процес.

— Господин Самуелс очевидно е свикнал да прави бързи пари и хората в някои градове са достатъчно отчаяни, за да му позволят. Най-лошото от всичко е, че се чувствам така, сякаш съм се опълчила срещу прогреса на земеделието в нашия край.

— Направихме, каквото трябваше, за да защитим екологията. Не бива да съжаляваме.

— Сигурно си прав. Но съм разтревожена, че това костваше новите работни места на Ласитър.

— Ще намерим друг начин да ги осигурим, без да ни се налага да жертваме природата.

— О, надявам се...

— Престани с твоите угризения — намеси се Боуи. — Предполага се, че ще празнуваме.

— Вече го правим — рече Харви и отпи от шампанското си. — Поздравления.

— За съпругата ми или за втория ми баща? — усмихна се Боуи. — Мисля, че съм щастлив и от двамата, благодаря.

— Личи си — облегна се на ръката му Габи. — Аз също преливам от щастие.

— И на теб ти личи — увери я Харви. — А сега по-добре да отида да спася Боб от конкуренцията.

— Той въобще не е лош човек — каза Габи, когато той се отдалечи. — И е добър репортер.

— Познавам един още по-добър.

Боуи я притегли към себе си.

— Казвал ли съм ти колко съм горд с теб? Свърши дяволски добра работа.

— Направих, каквото можах, но все още се тревожа дали то е полезно за града ни. Боуи, толкова работни места...

Той се наведе и я целуна нежно.

— Не поемай бремето на целия свят върху плещите си. Особено днес. Хайде, искам да се запознаеш с новите ми роднини.

Габи го прегърна през кръста и му се усмихна с много любов.

През следващите няколко седмици Боуи работеше необичайно продължително и присъстваше на заседанията на градския съвет, които пазеше в тайна от репортерския ѝ нос. Един понеделник я качи в пикапа, откара я на мястото, където се бяха любили за пръв път, и ѝ разгъна плановете, за които очакваше одобрение от съвета.

— Боуи, това е невероятно голямо! — възкликна Габи. — Какво е?

— Комплекс за пенсионери. Тук ще се грижат за възрастните самотни хора. Ще има търговски център със супермаркет, медицински пункт и аптека. А това е малък музей с библиотека, в който ще съхраняват всички исторически ценности на областта. Целият комплекс не би изразходвал дори нищожна част от водата, от която селскостопанският конгломерат щеше да се нуждае. Всичко ще струва около три и половина милиона долара. Надявам се да получим федерални субсидии, а и градският съвет ще отпусне нещичко. Можем да кандидатстваме и за дарения от частни предприятия, а аз ще се заема със строителната работа. Искаше работни места за Ласитър, скъпа. Ето ти ги.

Габи импулсивно обви ръце около врата му.

— Мисля, че си страхотен! — прошепна му щастливо.
— Радвам се, че ме оценяваш — отвърна Боуи. — Хубаво е да знам, че ставам за нещо.
Тя се засмя.
— Мога да се сетя за едно нещо...
— Можеш ли?
Боуи се наведе и я целуна чувствено.
— Първият ни път беше тук... Нараних те.
Габи сложи пръст върху устните му.
— Обичах те — отвърна тихо. — И точно тук оставих миналото зад гърба си. Нямам никакви рани от това, което се случи — нито една...
— Слава богу — въздъхна той.
— Кога очакваш одобрение на проекта от съвета? — смени темата Габи.
— На следващото събрание, освен ако няма голяма обществена опозиция. Впрочем не виждам как би могло да има, защото земята е моя.
— Колко време ще е нужно да се построи комплексът?
— Две години, предполагам. За тези неща трябва време. Но те дават надежда на хората.
— Така е. Мога ли да напиша статия?
— Можеш — чукна я по нослето Боуи. — Аги и Тед ще дойдат за уикенда.
— Знам. Аги ми каза, че Тед бил купил билети за родеото във Финикс. Помислил си, че може би ще поискаш да отидеш с него.
— Да, с удоволствие. А двете с Аги можете да обиколите магазините.
— Шегуваш ли се?! Да обикалям магазините, когато има родео?! Той я погледна изненадано.
— Не знаех, че обичаш родео.
— Един братовчед на Тед от Тексас ще се състезава. Трябва да го подкрепим.
— Е, щом настояваш.
Боуи я прегърна и двамата започнаха да се любуват на залеза.
— Това е дяволски красива страна, Габи — каза той.
— Наистина.

Габи склони глава на рамото му.

— Боуи, ти нямаш нищо против да свържеш миналото с бъдещето, нали? Искам да кажа, няма да лежиш буден нощем заради компромиса, който направи?

— Не ми беше лесно да взема това решение. Но ти си права — хората също са много важни. Въпросът е да се подпомогне икономиката, без да се оцети твърде много екологията. Мисля, че може да се постигне.

— Радвам се.

— Аз също. Ние си обещахме да нямаме повече тайни. Можеш ли да ми простиш, че запазих тази?

— Разбира се. Всъщност и аз имам една.

— Така ли? И каква е тя?

Габи хвана ръката му, сложи я на корема си и потърси тъмните му очи. Той онемя от щастие. Беше истинско чудо, че я имаше, че тя го обичаше и щеше да го дари с дете, което да затвори кръга на любовта им.

Наведе се и я целуна с цялата нежност, на която бе способен. Габи се усмихна и ѝ се стори, че устните му я изгарят като жар в късния следобед.

Вековните дървета наоколо поклащаха клони и листата им нашепваха предания за пламенния залез, за свещените места и за белите ветрове.

Габи ги чуваше. Детето ѝ също щеше да ги чува.

Издание:

Сюзън Кайл. Любовен плам

ИК „Слово“, Велико Търново, 1997

САЩ. Първо издание

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-471-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.